

Hæstaréttardómar 1970 - Registur

Útgáfa 3.1 af rafræna skjalinu

Þetta PDF skjal er hluti afraksturs skönnunar á prentuðum eintökum af dómasafni Hæstaréttar. Markmið þessarar útgáfu er að veita almenningi færi á að eignast sitt eigið eintak af dómum Hæstaréttar án endurgjalds. Hæstiréttur Íslands stendur ekki fyrir útgáfu þessa skjals né komið að henni með öðrum hætti en lýst er hér að neðan.

Sérstakar þakkir fær Bókasafn Hafnarfjarðar fyrir að gefa flest bindanna til skönnunar og Óli Gneisti Sóleyjarson fyrir sín framlög til verkefnisins. Fjárhagslegir styrktaraðilar fá einnig þakkir fyrir fjárframlög sín.

Skjalið er upprunalega birt á vefnum <https://urlausnir.is>. Þar má finna rafrænar útgáfur hinna bindanna og verða nýrri útgáfur af skjölunum í boði þar.

Takmörkun ábyrgðar

Höfundur skjals þessa afsalar sér allri ábyrgð, að því marki sem lög heimila, vegna beinnar og/eða óbeinnar notkunar skjalsins sjálfs eða afurða sem af því leiðir. Þó stefnt hafi verið að því markmiði að skjalið endurspegli sem best innihald upprunalegu bindanna er hvorki hægt að tryggja né ábyrgjast að það hafi tekist. Framangreint á einnig við um efnislegt innihald prentuðu eintakanna sem skönnuð voru.

Höfundaréttur

Samkvæmt 9. gr. núverandi höfundalaga, nr. 73/1972, njóta dómar ekki verndar höfundalaga. Skrifstofa Hæstaréttar hefur tjáð höfundi skjalsins að Hæstiréttur hyggst ekki gera neinar athugasemdir vegna birtingar þessara rafrænu eintakanna í heilu lagi, en hefur hins vegar ekki útilokað að annað efni en dómar gæti notið verndar höfundalaga. Ef ætlunin er að nýta aðra hluta skjalsins en dómana sjálfa er mælt með því að viðkomandi hafi samband við Hæstarétt eftir því sem við á.

Hvers kyns höfundarréttur sem höfundur skjalsins gæti hafa skapað sér til handa með skönnuninni sjálfri eða öðru framlagi sínu til sköpunar þess, skal vera meðhöndlaður í samræmi við Creative Commons Zero höfundaleyfið (CC0 1.0 Universal eða síðari útgáfa þess).

Ábendingar

Séu ábendingar um mögulegar úrbætur á skjalinu er hægt að koma þeim á framfæri við höfund þess.

Athugasemdir um þessa útgáfu

Í útg. 3.1 var textinn gerður beinni og OCR endurunnið.

Höfundur skjalsins: Svavar Kjarrval (svavar@kjarrval.is)

HÆSTARÉTTARDÓMAR

ÚTGEFANDI
HÆSTIRÉTTUR

XLI. BINDI
1970

REYKJAVIK
FÉLAGSPRENTSMÍÐJAN H/F
MCMLXXI

Reglulegir dómara Hæstaréttar 1970.

Einar Arnalds. Forseti dómsins.

Logi Einarsson. Varaforseti dómsins.

Benedikt Sigurjónsson.

Gizur Bergsteinsson.

Gunnar Thoroddsen. Skipaður frá 1. janúar 1970.

Lausn frá embætti 16. september 1970.

Magnús Þ. Torfason. Skipaður frá 15. nóvember 1970.

S K R Á

yfir hæstaréttardómara, varadómara og setudómara, sem dæmt hafa mál í Hæstarétti árin 1938 til 1970, svo og yfir hæstaréttarritara.

Í dómasafni Hæstaréttar 1938 birtist skrá yfir hæstaréttardómara, varadómara og setudómara, svo og hæstaréttarritara, árin 1920 til og með 1937. Hér birtist hliðstæð skrá fyrir árin 1938 til og með 1970.

Við upphaf þessa tímabils sátu í Hæstarétti þrír skipaðir fastir dómarar. Með 1. gr. laga nr. 111/1935 og 2. gr. sömu laga, sbr. 4. gr. og 5. gr. laga nr. 112/1935 var ákveðið, að hæstaréttardómarar skyldu vera fimm, og eigi megi dóm setja með færri dómendum en þremur, en ákveða skuli með konunglegri tilskipun hvenær dóm skuli setja með fimm dómendum. Í 22. gr. laga nr. 111/1935, sbr. 57. gr. laga nr. 112/1935 var hins vegar svo ákveðið, að dómarar skuli aðeins vera þrír þangað til fé væri veitt á fjárlögum til fjölgunar dómara. Heimild þessi var notuð á árinu 1945 og frá 1. maí 1945 hafa fimm dómarar skipað Hæstarétt. Með lögum nr. 57/1962 er ákveðið, að víki hæstaréttardómari sæti í máli, forfallist frá störfum, fái leyfi frá störfum um stundarsakir eða sæti hans verði autt af öðrum ástæðum, þá skipi dómsmálaráðherra, að fengnum tillögum dómsins, dómara í hans stað, prófessor í lögum við Háskóla Íslands, hæstaréttarlögmann eða héraðsdómara, sem fullnægi skilyrðum til að verða skipaður dómari í Hæstarétti, og getur setningin gilt hvort heldur er um einstakt mál eða tiltekið tímabil.

Til samræmis er skrá þessi samin á svipaðan hátt og skrá sú, er birtist 1938. Nöfn fastra dómara eru sett í tímaröð. Nöfn varadómara og setudómara eru hins vegar sett í stafrófsröð og greind eftir árum. Vitnað er til þess bindis dómasafns Hæstaréttar svo og blaðsíðu, þar sem prentaðir eru þeir dómar, er þeir hafa tekið þátt í ár hvert. Frá þessu er þó gerð sú undantekning í nokkrum tilvikum, að þegar menn hafa verið settir dómarar ákveðinn, nokkuð langan tíma, er aðeins getið upphafs og loka þess tímabils.

Í svigum aftan við tilvitnanir er sett fangamark þess eða þeirra fastra dómara, er sæti viku, ef um ákveðna dómara er að ræða.

A. HÆSTARÉTTARDÓMARAR.

Á tímabilinu 1938 til 1970 hafa þessir verið skipaðir hæstaréttardómarar.

Einar Arnórsson, f. 24. febrúar 1880. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. september 1932. Hann hafði leyfi frá störfum frá 16. desember

1942 til 21. desember 1944, en þann tíma var hann skipaður dóms- og kirkjumálaráðherra. Lausn frá embætti frá 1. maí 1945. Hann andaðist 29. marz 1955.

Þórður Eyjólfsson, f. 4. maí 1897. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. október 1935. Lausn frá embætti frá 1. janúar 1966.

Gizur Bergsteinsson, f. 18. apríl 1902. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. október 1935.

Jón Ásbjörnsson, f. 18. marz 1890. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. maí 1945. Lausn frá embætti frá 1. apríl 1960. Hann andaðist 14. janúar 1966.

Jónatan Hallvarðsson, f. 14. október 1903. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. maí 1945. Lausn frá embætti frá 1. janúar 1970. Hann andaðist 19. janúar 1970.

Árni Tryggvason, f. 2. ágúst 1911. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. maí 1945. Lausn frá embætti frá 1. júní 1964.

Lárus Jóhannesson, f. 21. október 1898. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. maí 1960. Lausn frá embætti frá 10. marz 1964.

Einar Arnalds, f. 3. janúar 1911. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. ágúst 1964.

Logi Einarsson, f. 16. október 1917. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. ágúst 1964.

Benedikt Sigurjónsson, f. 24. apríl 1916. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. janúar 1966.

Gunnar Thoroddsen, f. 29. desember 1910. Skipaður hæstaréttardómari frá 1. janúar 1970. Lausn frá embætti frá 15. september 1970.

Magnús P. Torfason, f. 5. maí 1922. Skipaður hæstaréttardómari frá 15. nóvember 1970.

B. VARADÓMARAR OG SETUDÓMARAR.

Ármann Snævarr, dr. juris, prófessor.

1949

Hrd. XX 437 (Á. T. og J. Á.), 440 (Á. T. og J. Á.).

1950

Hrd. XXI 389 (Á. T. og J. H.), 418 (Á. T. og J. H.), 421 (Á. T. og J. H.), 441 (J. Á. og J. H.), 446 (Á. T. og J. H.).

1951

Hrd. XXII 1 (Á. T. og J. H.), 11 (Á. T. og J. H.), 43 (J. H.), 57 (J. H.), 121 (Á. T. og J. H.), 147 (J. H.), 152 (J. H.), 159 (J. H.), 162 (J. H.), 168 (J. H.), 169 (J. Á. og J. H.), 183 (J. Á. og J. H.), 187 (J. Á. og J. H.), 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 356 (Á. T., J. Á. og J. H.), 372

(Á. T., J. Á. og J. H.), 384 (Á. T. og G. B.), 422 (G. B. og J. Á.), 445 (J. Á.), 538 (Á. T.).

1952

Hrd. XXIII 45 (J. Á.), 80 (J. Á.), 103 (J. Á.), 120 (Á. T.), 339 (J. Á.), 434 (Á. T.), 488 (Þ. E.), 510 (Þ. E.), 595 (J. Á.), 596 (J. Á.), 686 (Á. T. og J. H.).

1953

Hrd. XXIV 142 (Á. T.), 154 (Á. T.), 159 (Á. T.), 165 (Á. T.), 276 (Á. T.), 306 (Á. T.), 312 (Á. T.), 392 (J. Á. og Þ. E.), 579 (Á. T.), 602 (J. Á. og Þ. E.).

1954

Hrd. XXV 73 (Á. T. og Þ. E.), 81 (Á. T. og Þ. E.), 85 (Á. T.), 90 (J. H.), 93 (Á. T.), 104 (J. Á.), 139 (J. Á.), 149 (J. Á. og Þ. E.), 327 (Á. T., G. B., J. H. og Þ. E.), 377 (J. Á.).

1955

Hrd. XXVI 501 (Á. T.), 626 (J. Á.), 677 (J. Á.), 698 (Þ. E.).

1956

Hrd. XXVII 122 (G. B., J. Á. og Þ. E.), 168 (Á. T.), 294 (J. Á.), 425 (J. Á.), 427 (J. Á.), 568 (J. Á.), 570 (J. Á.), 605 (J. Á.), 609 (J. Á.), 627 (J. Á., J. H. og Þ. E.), 637 (J. Á. og J. H.), 640 (J. Á. og J. H.), 645 (J. Á. og J. H.), 651 (J. Á. og J. H.), 653 (J. Á. og J. H.), 657 (J. Á. og J. H.), 662 (J. Á. og J. H.), 669 (J. Á. og J. H.), 678 (J. Á. og J. H.), 682 (J. Á.), 711 (J. Á.), 752 (J. Á.), 756 (J. Á.), 777 (J. Á.), 784 (J. Á.).

1957

Hrd. XXVIII 16 (Á. T. og J. Á.), 35 (J. Á.), 38 (J. Á.), 102 (Á. T.), 107 (Á. T.), 111 (Á. T.), 248 (Á. T.), 275 (Á. T.), 290 (J. Á.), 318 (Á. T.), 330 (Á. T. og J. Á.), 335 (Á. T. og J. Á.), 338 (Á. T. og J. Á.), 342 (Á. T. og J. Á.), 346 (Á. T. og J. Á.), 351 (Á. T. og J. Á.), 354 (Á. T. og J. Á.), 356 (Á. T. og J. Á.), 359 (Á. T. og J. Á.), 362 (Á. T. og J. Á.), 365 (Á. T. og J. Á.), 380 (Á. T.), 383 (Á. T.), 435 (G. B.), 436 (G. B.), 444 (G. B.), 456 (G. B.), 482 (Á. T. og J. Á.), 495 (Á. T.), 498 (Á. T.), 501 (Á. T.), 511 (Á. T. og J. Á.), 514 (J. Á.), 550 (J. Á.), 577 (J. Á.), 595 (J. Á.), 607 (J. Á.), 627 (J. Á.), 682 (J. Á.), 722 (Á. T. og Þ. E.), 727 (J. Á.).

1958

Hrd. XXIX 87 (J. Á.), 96 (G. B. og J. Á.), 141 (J. Á.), 165 (J. Á.), 182 (J. Á.), 186 (J. Á.), 195 (J. Á.), 198 (J. Á.), 202 (J. Á.), 205 (J. Á.), 359 (Á. T. og Þ. E.), 413 (J. Á.), 417 (J. Á.), 420 (J. Á.), 425 (J. Á.), 429 (J. Á.), 434 (J. Á.), 441 (J. Á.), 447 (J. Á.), 493 (J. Á.), 529 (Á. T.).

og G. B.), 625 (Á. T.), 651 (Á. T.), 711 (Þ. E.), 730 (Þ. E.), 753 (Á. T. og G. B.), 796 (Á. T.), 831 (J. Á.).

1959

Hrd. XXX 49 (J. H.), 65 (J. Á.), 122 (J. H.), 348 (Þ. E.), 454 (J. Á.), 457 (J. Á.), 471 (J. Á.), 473 (Á. T.), 572 (Á. T. og J. Á.), 581 (Á. T. og G. B.), 584 (Á. T. og J. Á.), 588 (Á. T.), 591 (Á. T. og J. Á.), 594 (Á. T., G. B. og J. Á.), 598 (Á. T. og J. Á.), 604 (Á. T. og J. Á.), 609 (Á. T. og J. Á.), 613 (Á. T. og J. Á.), 618 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 623 (Á. T. og J. Á.), 625 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 633 (Á. T. og J. Á.), 634 (Á. T. og J. Á.), 641 (Á. T. og J. Á.), 671 (Á. T. og J. Á.), 700 (Á. T. og G. B.), 703 (Á. T. og G. B.), 707 (Á. T. og G. B.), 711 (Á. T. og G. B.), 715 (Á. T. og G. B.).

1960

Hrd. XXXI 118 (Á. T. og Þ. E.), 168 (Á. T.), 175 (Á. T.), 203 (Á. T.), 243 (Á. T.), 249 (Á. T. og J. Á.), 257 (Á. T. og J. Á.), 260 (Á. T. og J. Á.), 264 (Á. T.), 267 (Á. T.), 271 (Á. T. og J. Á.), 275 (Á. T. og J. Á.), 289 (Á. T. og J. Á.), 306 (Á. T.), 322 (Á. T. og Þ. E.), 325 (Á. T. og J. Á.), 328 (Á. T. og G. B.), 368 (J. H.), 408 (G. B.), 466 (G. B.), 525 (Á. T. og Þ. E.), 737 (G. B.), 738 (G. B.), 796 (Þ. E.), 824 (Þ. E.).

1961

Hrd. XXXI 74 (G. B.), 77 (G. B.), 131 (G. B.), 157 (Þ. E.), 163 (Þ. E.), 201 (L. J.), 255 (L. J.), 261 (L. J.), 632 (G. B. og Þ. E.), 653 (Þ. E.), 661 (Þ. E.), 675 (Þ. E.), 685 (Þ. E.), 715 (Þ. E.), 720 (Þ. E.), 724 (Þ. E.), 733 (Þ. E.), 734 (Þ. E.), 739 (Þ. E.), 749 (G. B.), 760 (Þ. E.), 811 (Á. T.), 815 (Á. T. G. B. og L. J.), 830 (Á. T.), 839 (Á. T.), 844 (Á. T.), 849 (Á. T. og L. J.), 861 (Á. T. og J. H.), 868 (Á. T. og J. H.), 873 (Á. T.), 878 (Á. T. og L. J.), 887 (Á. T. og Þ. E.).

1962

Hrd. XXXIII 1 (Á. T.), 2 (Á. T.), 5 (Á. T.), 12 (Á. T.), 14 (Á. T.), 19 (Á. T.), 24 (Á. T.), 31 (Á. T.), 46 (Á. T.), 50 (Á. T.), 119 (Á. T.), 310 (L. J.), 349 (G. B.), 356 (J. Á. og L. J.), 372 (J. H.), 376 (J. H.), 381 (J. H.), 387 (J. H.), 460 (G. B., L. J. og Þ. E.), 545 (G. B.), 660 (L. J.), 685 (L. J.), 695 (L. J.), 853 (L. J.), 916 (G. B.),

1963

Hrd. XXXIV 23 (L. J.), 115 (J. H. og Þ. E.), 173 (Á. T.), 199 (G. B.), 272 (Þ. E.), 276 (Þ. E.), 281 (Þ. E.), 292 (L. J. og Þ. E.), 307 (Þ. E.), (Þ. E.), 310 (Þ. E.), 366 (L. J. og Þ. E.), 401 (G. B. og J. H.), 414 (G. B.), 480 (G. B. og L. J.), 499 (J. H. og Þ. E.), 553 (J. H. og L. J.), 618 (J. H. og L. J.), 646 (J. H. og L. J.), 655 (Á. T., G. B. og L. J.), 659 (Á. T., J. H. og L. J.), 664 (Á. T., J. H. og L. J.).

1964

Hrd. XXXV 1 (L. J.), 19 (G. B., L. J. og Þ. E.), 59 (L. J.), 73 (L. J.), 79 (L. J.), 91 (L. J.), 96 (L. J.), 104 (L. J.), 119 (L. J.), 122 (Á. T., G. B. og L. J.), 138 (L. J.), 174 (G. B. og L. J.), 179 (G. B. og L. J.), 192 (G. B. og L. J.), 205 (L. J.), 206 (L. J.), 211 (L. J.), 214 (Á. T. og L. J.), 215 (Á. T. og L. J.), 216 (Á. T. og L. J.), 217 (Á. T. og L. J.), 219 (Á. T. og x), 229 (Á. T. og x), 242 (Á. T. og x), 245 (Á. T. og x), 246 (Á. T. og x), 249 (Á. T. og x), 358 (Á. T. og x), 308 (x), 314, (Á. T. og x), 323 (x), 326 (x), 337 (Á. T. og x), 344 (Á. T. og x), 389 (Á. T. og x), 406 (Á. T. og x), 417 (Á. T. og x), 428 (Á. T. og x), 462 (Á. T. og x), 503 (Á. T. og x), 528 (Á. T., Þ. E. og x), 540 (Þ. E., x og y), 572 (x og y), 573 (x og y), 596 (J. H., x og y), 606 (x og y), 613 (x og y), 618 (Þ. E., x og y), 677 (E. A. og G. B.), 897 (L. E. og Þ. E.).

1965

Hrd. XXXVI 4 (E. A. og Þ. E.), 8 (Þ. E.), 18 (Þ. E.), 23 (E. A. og Þ. E.), 30 (Þ. E.), 32 (Þ. E.), 52 (Þ. E.), 63 (E. A. og Þ. E.), 99 (Þ. E.), 107 (L. E. og Þ. E.), 124 (E. A. og Þ. E.), 146 (E. A.), 212 (E. A., G. B. og L. E.), 227 (Þ. E.), 333 (E. A. og L. E.), 649 (G. B., J. H. og Þ. E.), 716 (L. E.), 796 (E. A.).

1966

Hrd. XXXVII 207 (B. S.), 266 (B. S.), 287 (B. S.), 294 (B. S. og E. A.), 354 (B. S. og L. E.), 477 (B. S. og E. A.), 561 (B. S.), 591 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 1038 (B. S. og E. A.).

1967

Hrd. XXXVIII 127 (L. E.), 238 (B. S.), 264 (G. B. og J. H.), 361 (J. H.), 639 (J. H.), 672 (B. S. og J. H.), 995 (B. S.).

1968

Hrd. XXXIX 52 (B. S.), 104 (G. B.), 110 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 165 (B. S. og E. A.), 336 (B. S.), 470 (B. S.), 498 (B. S.), 681 (G. B. og L. E.), 804 (E. A. og L. E.), 1007 (B. S.), 1034 (B. S. og G. B.), 1065 (G. B.), 1075 (G. B.), 1080 (G. B. og J. H.), 1091 (G. B. og J. H.), 1105 (G. B.), 1244 (G. B.).

1969

Hrd. XL 160 (B. S.), 225 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 231 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 510 (B. S.), 570 (B. S. og J. H.), 1076 (J. H.).

x) L. J. fékk lausn frá embætti 10. marz 1964 og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

y) Á. T. fékk lausn frá embætti frá 1. júní 1964 og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

1970

Hrd. XLI. Settur frá 15. september til 15. nóvember 1970. Settur frá 15. nóvember til 31. desember 1970 (G. B.).

Bjarni Benediktsson, dr. juris, prófessor.

1938

Hrd. IX 1 (G. B.), 9 (G. B.), 25 (G. B.), 28 (G. B.), 33 (G. B.), 35 (G. B.), 41 (G. B.), 48 (G. B.), 50 (G. B.), 232 (E. A.), 319 (Þ. E.), 484 (E. A. og G. B.), 548 (E. A. og G. B.).

1939

Hrd. X 231 (G. B.).

1940

Hrd. XI 115 (G. B.), 146 (Þ. E.).

Bjarni K. Bjarnason borgardómari.

1964

Hrd. XXXV 122 (Á. T., G. B. og L. J.).

1965

Hrd. XXXVI 212 (E. A., G. B. og L. E.).

1966

Hrd. XXXVII 591 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

1968

Hrd. XXXIX 110 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

1969

Hrd. XL 225 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 231 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

Björn Þórðarson, dr. juris, lögmaður.

1938

Hrd. IX 484 (E. A., G. B. og Þ. E.).

Einar Arnalds yfirborgardómari.

1946

Hrd. XVII 309 (J. H.).

1947

Hrd. XVIII 153 (Á. T.), 231 (Á. T. og J. Á.), 235 (Á. T. og J. Á.), 237 (Á. T. og J. Á.), 240 (Á. T. og J. Á.), 243 (Á. T. og J. Á.), 248 (Á. T., J. Á. og J. H.), 253 (Á. T. og J. Á.), 259 (Á. T. og J. Á.), 262 (Á. T. og J. Á.), 278 (Á. T.).

1948

Hrd. XIX 474 (Á. T.), 485 (J. Á.), 502 (J. Á., J. H. og Þ. E.).

1949

Hrd. XX 27 (J. Á.), 119 (J. H.), 399 (G. B. og J. Á.), 427 (Á. T. og J. Á.), 493 (Á. T.).

1950

Hrd. XXI 79 (J. H. og Þ. E.), 248 (J. Á.).

1951

Hrd. XXII 6 (G. B. og J. H.), 273 (J. H.).

1954

Hrd. XXV 374 (J. Á.), 501 (Á. T. og J. Á.), 506 (Á. T.), 525 (J. Á. og Þ. E.), 529 (J. Á. og Þ. E.), 531 (J. Á. og Þ. E.), 642 (Á. T.), 647 (Á. T.).

1955

Hrd. XXVI 376 (Á. T.), 383 (Á. T.), 386 (Á. T.), 580 (Á. T.).

1957

Hrd. XXVIII 406 (J. Á. og J. H.), 459 (G. B.), 628 (J. Á. og J. H.).

1958

Hrd. XXIX 452 (J. Á.), 466 (J. Á.), 469 (J. Á.).

1959

Hrd. XXX 73 (Á. T.), 634 (Á. T.).

1960

Hrd. XXXI 165 (Á. T. og J. Á.), 460 (Á. T.).

1961

Hrd. XXXII 410 (Á. T. og Þ. E.).

1962

Hrd. XXXIII 283 (Á. T.), 339 (Á. T.), 538 (Á. T., G. B. og J. H.), 815 (Á. T., G. B. og L. J.).

1963

Hrd. XXXIV 259 (Þ. E.), 286 (Þ. E.), 299 (Þ. E.), 304 (Þ. E.), 390 (G. B.), 534 (J. H. og L. J.), 535 (J. H. og L. J.), 536 (J. H. og L. J.), 674 (J. H. og L. J.).

1964

Hrd. XXXV 10 (J. H. og L. J.), 44 (J. H. og L. J.), 296 (x), 428 (Á. T. og x), 618 (Þ. E., x og y), 649 (Þ. E., x og y).

Einar Arnórsson, dr. juris.

1943

Hrd. XIV 265 (G. B.), 293 (Þ. E.), 389 (Þ. E.).

Einar B. Guðmundsson hæstaréttarlögmaður.

1941

Hrd. XII 80 (Þ. E.).

1943

Hrd. XIV 35 (G. B.), 43 (G. B.), 67 (Í. Á.), 112 (Í. Á.).

1944

Hrd. XV 85 (Í. Á.).

1945

Hrd. XVI 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 269 (Á. T. og J. H.), 385 (Á. T.), 410 (J. Á.), 452 (Á. T. og J. H.).

1946

Hrd. XVII 35 (G. B. og J. H.), 211 (J. H.), 262 (Á. T. og J. H.), 286 (J. Á.), 392 (Á. T. og J. Á.).

1947

Hrd. XVIII 80 (Á. T.), 120 (Á. T.), 122 (Á. T.), 133 (Á. T. og G. B.), 144 (Á. T.), 178 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 181 (Á. T. og Þ. E.), 194 (Á. T.), 227 (Á. T. og J. Á.), 245 (Á. T. og J. Á.), 262 (Á. T. og J. Á.), 353 (Á. T. og Þ. E.), 438 (Á. T.).

1948

Hrd. XIX 263 (Á. T.), 424 (G. B. og Þ. E.), 481 (J. Á.).

x) L. J. fékk lausn frá embætti 10. marz 1964, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

y) Á. T. fékk lausn frá embætti 1. júní 1964, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

1949

Hrd. XX 19 (G. B.), 22 (G. B.), 101 (Á. T.), 104 (Á. T.), 184 (Á. T. og J. Á.), 209 (J. Á.), 255 (G. B. og P. E.).

1950

Hrd. XXI 353 (J. Á. og J. H.).

1951

Hrd. XXII 123 (J. H.), 232 (Á. T., J. Á. og J. H.), 248 (J. H.), 256 (J. H.), 257 (J. H.), 259 (J. H.), 288 (J. Á. og J. H.).

1952

Hrd. XXIII 77 (Á. T. og J. H.), 122 (Á. T. og P. E.), 128 (Á. T. og P. E.).

1953

Hrd. XXIV 137 (Á. T.), 139 (Á. T.), 537 (J. Á.).

1954

Hrd. XXV 705 (Á. T., G. B. og J. H.), 708 (Á. T., G. B. og J. H.).

1955

Hrd. XXVI 47 (J. Á.), 53 (J. Á.), 83 (G. B.), 523 (G. B.), 594 (Á. T. og P. E.).

1956

Hrd. XXVII 200 (J. Á.), 206 (J. Á.), 648 (J. Á. og J. H.).

1957

Hrd. XXVIII 56 (J. Á.).

Emil Ágústsson borgardómari.

1964

Hrd. XXXV 122 (Á. T., G. B. og L. J.).

1965

Hrd. XXXVI 212 (E. A., G. B. og L. E.).

1968

Hrd. XXXIX 110 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

1969

Hrd. XL 225 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 231 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

Friðjón Skarphéðinsson bæjarfógeti.

1965

Hrd. XXXVI 649 (G. B., J. H. og Þ. E.).

Gaukur Jörundsson, dr. juris, prófessor.

1969

Hrd. XL 1103 (E. A.), 1375 (G. B. og L. E.), 1394 (G. B. og L. E.).

1970

Hrd. XLI 47 (B. S. og E. A.), 56 (B. S. og G. Th.), 64 (G. Th.), 72 (E. A. og G. B.), 123 (B. S.), 278 (L. E.), 354 (E. A. og G. B.), 380 (B. S.), 977 (B. S., Á. Sn. og M. Þ. T.), 987 (L. E.), 1122 (Á. Sn., B. S. og M. Þ. T.).

Guðmundur Í. Guðmundsson bæjarfógeti.

1947

Hrd. XVIII 67 (Á. T.), 172 (Á. T. og Þ. E.), 178 (Á. T. J. Á. og Þ. E.).

1949

Hrd. XX 417 (Á. T. og J. Á.).

1951

Hrd. XXII 204 (J. Á. og J. H.).

Guðmundur Jónsson borgardómari.

1967

Hrd. XXXVIII 707 (B. S. og J. H.).

1968

Hrd. XXXIX 428 (J. H. og L. E.).

Gunnar Thoroddsen, dr. juris, prófessor.

1941

Hrd. XII 311 (Þ. E.), 319 (Þ. E.).

1945

Hrd. XVI 168 (Þ. E.), 372 (J. H. og Þ. E.), 375 (Á. T., J. Á. og J. H.), 377 (Á. T.), 380 (Á. T.).

1946

Hrd. XVII 150 (Á. T. og Þ. E.), 156 (Á. T. og Þ. E.), 258 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 266 (G. B.), 460 (Á. T. og J. H.), 479 (Á. T.), 490 (Á. T.), 506 (Á. T. og J. Á.).

1947

Hrd. XVIII 14 (Á. T.).

Gunnar Þorsteinsson hæstaréttarlögmaður.

1949

Hrd. XX 104 (Á. T. og J. H.).

Halldór Þorbjörnsson sakadómari.

1966

Hrd. XXXVII 591 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

1967

Hrd. XXXVIII 655 (J. H.).

1968

Hrd. XXXIX 110 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

1969

Hrd. XL 225 (B. S., E. A., G. B. og L. E.), 231 (B. S., E. A., G. B. og L. E.).

Hákon Guðmundsson yfirborgardómari.

1964

Hrd. XXXV 897 (L. E. og Þ. E.), 960 (E. A. og Þ. E.).

1965

Hrd. XXXVI 107 (L. E. og Þ. E.).

1966

Hrd. XXXVII 331 (B. S.), 354 (B. S. og L. E.), 473 (E. A.), 614 (B. S.).

1967

Hrd. XXXVIII 616 (J. H.), 627 (J. H.), 645 (J. H.), 682 (J. H.), 787 (J. H.), 846 (E. A.), 1076 (B. S.), 1121 (G. B.).

1968

Hrd. XXXIX 876 (G. B. og J. H.).

1969

Hrd. XL 1312 (L. E.), 1320 (L. E.), 1333 (L. E.), 1345 (L. E.), 1349 (L. E.), 1419 (L. E.), 1423 (L. E.), 1431 (L. E.), 1435 (L. E.), 1437 (L. E.), 1443 (L. E.), 1452 (L. E.).

Hermann Jónasson hæstaréttarlögmaður.

1945

Hrd. XVI 316 (Á. T. og J. Á.).

1946

Hrd. XVII 578 (Á. T.), 594 (Á. T. og J. Á.).

Ísleifur Arnason prófessor.

1938

Hrd. IX 54 (G. B.), 56 (G. B.), 59 (G. B.), 64 (G. B.), 73 (G. B.), 77 (G. B.), 83 (G. B.), 96 (G. B.), 113 (G. B.), 116 (G. B.), 264 (G. B.), 484 (E. A., G. B. og Þ. E.), 548 (E. A. og G. B.).

1939

Hrd. X 242 (G. B.).

1940

Hrd. XI 307 (G. B.), 413 (Þ. E.).

1941

Hrd. XII 298 (Þ. E.).

1942

Hrd. XIII 334 (E. A.).

1943

Hrd. XIV. Settur hæstaréttardómari allt árið (E. A.).

1944

Hrd. XV. Settur hæstaréttardómari frá 1. janúar til 21. september (E. A.), 358 (E. A.), 373 (E. A. og Þ. E.).

1945

Hrd. XVI 26 (E. A. og Þ. E.), 139 (G. B.), 178 (Þ. E.), 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 193 (Á. T. og J. Á.), 197 (J. Á.), 199 (J. H.), 207 (J. Á.),

210 (Á. T. og J. Á.), 220 (Á. T.), 255 (Á. T. og J. H.), 258 (J. Á.), 265 (Á. T.), 295 (Þ. E.), 309 (Á. T.), 316 (Á. T. og J. Á.), 340 (Á. T.), 357 (Á. T.), 382 (J. Á.), 392 (J. H.), 444 (J. Á.), 466 (J. H.).

1946

Hrd. XVII 22 (J. H.), 47 (J. H.), 106 (Á. T. og J. H.), 114 (Á. T.), 150 (Á. T. og Þ. E.), 230 (J. H.), 252 (Á. T. og J. Á.), 255 (J. Á.), 258 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 260 (J. Á.), 262 (Á. T. og J. Á.), 269 (J. Á.), 290 (J. H.), 358 (Á. T.), 422 (Á. T.), 428 (Á. T.) og J. Á.), 433 (Á. T. og J. H.), 435 (Á. T.), 436 (Á. T.), 438 (Á. T.), 440 (Á. T.), 467 (Á. T.), 470 (Á. T.), 473 (Á. T.), 476 (Á. T.), 486 (Á. T.), 495 (Á. T.), 504 (Á. T.), 505 (Á. T.), 511 (Á. T.), 515 (Á. T.), 545 (Á. T.), 547 (Á. T.), 549 (Á. T.), 575 (Á. T.), 585 (Á. T.), 603 (Á. T.), 608 (Á. T.), 610 (Á. T.).

1947

Hrd. XVIII 1 (Á. T.), 3 (Á. T.), 18 (Á. T.), 29 (Á. T.), 31 (Á. T.), 33 (Á. T.), 61 (Á. T. og Þ. E.), 91 (Á. T.), 106 (Á. T.), 126 (Á. T.), 148 (Á. T. og G. B.), 152 (Á. T. og Þ. E.), 181 (Á. T. og Þ. E.), 204 (Á. T.), 219 (Á. T. og J. Á.), 398 (Á. T.), 401 (Á. T.), 404 (Á. T.), 427 (Á. T.), 443 (J. Á.), 451 (J. Á.), 456 (J. Á.), 510 (J. Á.), 518 (J. Á.).

1948

Hrd. XIX 111 (Á. T.), 258 (Á. T.), 278 (J. H.), 303 (J. H.), 424 (Þ. E.).

Jón Ásbjörnsson hestaréttarlögmaður.

1943

Hrd. XIV 233 (Í. Á.), 339 (Í. Á.).

1944

Hrd. XV 1 (Í. Á.), 98 (Í. Á.), 121 (Í. Á.), 249 (Þ. E.), 373 (G. B. og Þ. E.).

Jónatan Hallvarðsson sakadómari.

1940

Hrd. XI 500 (Þ. E.).

1943

Hrd. XIV 217 (G. B.).

Kristján Kristjánsson yfirborgarfógeti.

1945

Hrd. XVI 26 (Þ. E. og E. A.), 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 193 (Á. T. og J. H.).

1946

Hrd. XVII 415 (Á. T. og J. Á.), 428 (Á. T. og J. Á.).

1947

Hrd. XVII 114 (Á. T. og J. Á.), 293 (Á. T. og J. Á.).

1951

Hrd XXII 236 (Á. T., J. Á. og J. H.), 268 (J. H.), 292 (J. Á. og J. H.), 293 (J. Á. og J. H.).

1953

Hrd. XXIV 363 (J. Á.), 434 (Á. T.), 456 (Á. T.), 602 (J. Á. og Þ. E.).

1954

Hrd. XXV 73 (Á. T. og Þ. E.), 81 (Á. T. og Þ. E.), 653 (Þ. E.).

1955

Hrd. XXVI 88 (G. B.), 244 (J. H.).

1956

Hrd. XXVII 122 (G. B., J. Á. og Þ. E.), 268 (J. Á. og J. H.).

1958

Hrd. XXIX 429 (Á. T. og G. B.), 753 (Á. T. og G. B.).

1959

Hrd. XXX 657 (Á. T. og J. Á.), 700 (Á. T. og J. Á.), 703 (Á. T. og G. B.), 707 (Á. T. og G. B.), 711 (Á. T. og G. B.), 715 (Á. T. og G. B.), 759 (Á. T. og G. B.).

Lárus Jóhannesson hæstaréttarlögmaður.

1947

Hrd. XVIII 274 (Á. T. og J. Á.).

1949

Hrd. XX 407 (Á. T. og J. Á.), 478 (Á. T. og J. Á.).

1951

Hrd. XXII 190 (J. Á. og J. H.), 194 (J. Á. og J. H.), 197 (J. Á. og J. H.), 200 (J. Á. og J. H.), 207 (J. Á. og J. H.), 211 (J. Á. og J. H.), 214 (J. Á. og J. H.), 216 (J. Á. og J. H.), 236 (Á. T., J. Á. og J. H.), 240 (Á. T., G. B. og J. H.), 293 (J. Á. og J. H.).

1952

Hrd. XXIII 114 (Á. T. og J. Á.).

1954

Hrd. XXV 357 (Á. T., G. B., J. H. og Þ. E.).

1957

Hrd. XXVIII 330 (Á. T. og J. Á.).

Logi Einarsson yfirsakadómari.

1963

Hrd. XXXIV 355 (J. H. og Þ. E.), 664 (Á. T., J. H. og L. J.).

1964

Hrd. XXXV 503 (Á. T. og x), 528 (Á. T., Þ. E. og x), 536 (Þ. E., x og y), 540 (Þ. E., x og y), 561 (x og y), 673 (x og y), 638 (Þ. E., x og y), 649 (Þ. E., x og y).

Magnús Thoroddsen borgardómari.

1970

Hrd. XLI 367 (G. Th.), 578 (B. S. og G. Th.), 601 (B. S. og G. Th.).

Magnús Þ. Torfason prófessor.

1956

Hrd. XXVII 601 (J. Á.), 739 (J. Á.), 742 (J. Á.), 789 (J. Á.), 807 (J. Á.).

1957

Hrd. XXVIII 47 (J. Á.), 348 (J. Á.), 368 (Á. T. og J. Á.), 520 (J. Á.), 525 (J. Á.), 667 (J. Á.), 687 (J. Á. og J. H.), 697 (J. Á.), 722 (Á. T. og Þ. E.).

1958

Hrd. XXIX 112 (G. B.), 148 (J. Á.), 258 (Á. T.), 634 (Á. T.), 643 (Á. T.), 660 (G. B. og Þ. E.), 698 (Þ. E.), 737 (Þ. E.), 772 (Á. T.).

1959

Hrd. XXX 145 (J. Á. og Þ. E.), 367 (J. Á.), 584 (Á. T. og J. Á.), 591 (Á. T. og J. Á.), 618 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 625 (Á. T., J. Á. og Þ. E.),

x) L. J. fékk lausn frá embætti 10. marz 1964, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

y) Á. T. fékk lausn frá embætti 1. júní 1964, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

641 (Á. T. og J. Á.), 671 (Á. T. og J. Á.), 722 (Á. T.), 775 (Á. T.), 780 (Á. T.), 793 (Á. T., G. B. og J. Á.).

1960

Hrd. XXXI 260 (Á. T. og J. Á.). Settur frá 1. apríl 1960 til 30. apríl s. á. 408 (L. J.), 541 (L. J.), 605 (L. J.), 619 (L. J.), 840 (L. J.).

1961

Hrd. XXXII 506 (J. H. og Þ. E.), 511 (J. H. og Þ. E.), 538 (Á. T., G. B. og J. H.), 815 (Á. T., G. B. og L. J.), 878 (Á. T. og L. J.), 887 (Á. T. og Þ. E.), 888 (Á. T.).

1962

Hrd. XXXIII 192 (L. J.), 330 (Þ. E.), 410 (Á. T. og Þ. E.), 508 (Þ. E.), 512 (L. J.), 580 (Á. T.), 666 (G. B. og L. J.).

1963

Hrd. XXXIV 71 (L. J.), 155 (Á. T. og J. H.), 222 (Þ. E.), 232 (Þ. E.), 238 (L. J. og Þ. E.), 245 (L. J. og Þ. E.), 333 (Þ. E.), 401 (G. B. og J. H.), 405 (G. B.), 409 (G. B.), 456 (L. J.), 480 (G. B. og L. J.), 534 (J. H. og L. J.), 535 (J. H. og L. J.), 536 (J. H. og L. J.), 537 (J. H. og L. J.), 539 (J. H. og L. J.), 544 (J. H. og L. J.), 549 (J. H. og L. J.), 561 (J. H. og L. J.), 568 (J. H. og L. J.), 592 (J. H. og L. J.), 603 (J. H. og L. J.), 613 (J. H. og L. J.), 655 (Á. T., J. H. og L. J.), 659 (Á. T., J. H. og L. J.), 664 (Á. T., J. H. og L. J.), 674 (J. H. og L. J.).

1964

Hrd. XXXV 10 (J. Á. og L. J.), 19 (G. B., L. J. og Þ. E.), 44 (J. H. og L. J.), 54 (L. J.), 108 (Á. T. og L. J.), 167 (L. J. og Þ. E.), 174 (G. B. og L. J.), 179 (G. B. og L. J.), 242 (Á. T. og x), 245 (Á. T. og x), 246 (Á. T. og x), 249 (Á. T. og x), 252 (Á. T. og x), 254 (Á. T. og x), 256 (Á. T. og x), 258 (Á. T. og x), 314 (Á. T. og x), 337 (Á. T. og x), 344 (Á. T. og x), 350 (Á. T. og x), 353 (Á. T. og x), 355 (Á. T. og x), 356 (Á. T. og x), 363 (Á. T. og x), 366 (Á. T. og x), 371 (Á. T. og x), 385 (Á. T. og x), 474 (Á. T. og x), 497 (Á. T. og x) 513 (Á. T. og x), 536 (Þ. E., x og y), 540 (Þ. E., x og y), 545 (x og y), 555 (x og y), 561 (x og y), 572 (x og y), (J. H., x og y), 606 (x og y), 613 (x og y), 618 (Þ. E., x og y), 638 (Þ. E., x og y), 665 (E. A. og G. B.), 677 (E. A. og G. B.), 699 (L. E.), 734 (E. A.), 802 (L. E.), 805 (E. A.), 872 (E. A.), 892 (E. A. og Þ. E.), 900 (E. A. og Þ. E.), 912 (E. A. og Þ. E.), 925 (E. A. og Þ. E.), 936 (E. A. og Þ. E.), 942 (E. A. og Þ. E.), 948 (E. A. og Þ. E.), 954 (E. A. og Þ. E.).

x) L. J. fékk lausn frá embætti 10. marz 1970, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

y) Á. T. fékk lausn frá embætti frá 1. júní 1970, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

1965

Hrd. XXXVI 4 (E. A. og Þ. E.), 63 (E. A. og Þ. E.), 124 (E. A. og Þ. E.), 134 (Þ. E.), 195 (E. A.), 243 (L. E.), 283 (L. E. og Þ. E.), 296 (E. A., G. B. og J. H.), 314 (E. A.), 321 (E. A.), 333 (E. A. og L. E.), 394 (E. A. og Þ. E.), 400 (E. A.), 424 (E. A.), 448 (E. A.), 566 (E. A.), 649 (G. B., J. H. og Þ. E.), 789 (L. E.), 855 (L. E.), 933 (L. E. og Þ. E.).

1966

Hrd. XXXVII 2 (B. S. og L. E.), 100 (B. S.), 158 (B. S.), 163 (B. S.), 275 (E. A.), 313 (B. S.), 339 (B. S.), 414 (E. A.), 432 (B. S.), 550 (B. S. og E. A.), 696 (B. S. og E. A.), 824 (J. H.), 827 (J. H.), 1010 (J. H.).

1967

Hrd. XXXVIII 55 (J. H.), 108 (B. S.), 171 (E. A.), 246 (B. S.), 264 (G. B. og J. H.), 604 (J. H.), 611 (J. H.), 624 (J. H.), 672 (B. S. og J. H.), 688 (J. H.), 707 (B. S. og J. H.), 942 (E. A.), 1003 (B. S.), 1047 (B. S.), 1055 (B. S. og E. A.), 1163 (B. S.).

1968

Hrd. XXXIX 132 (B. S. og E. A.), 165 (B. S. og E. A.), 277 (B. S. og J. H.), 440 (B. S.), 549 (B. S.), 627 (B. S.), 676 (G. B.), 681 (G. B. og L. E.), 801 (E. A. og L. E.).

1969

Hrd. XL 96 (B. S.), 188 (B. S.), 278 (B. S.), 305 (J. H.), 425 (J. H.), 579 (G. B. og J. H.), 583 (G. B. og J. H.), 597 (G. B. og J. H.), 604 (G. B. og J. H.), 690 (J. H.), 692 (J. H.), 694 (J. H.), 697 (J. H.), 728 (J. H.), 1361 (L. E.), 1375 (G. B. og J. H.), 1394 (G. B. og L. E.), 1408 (L. E.), 1414 (L. E.), 1492 (L. E.).

1970

Hrd. XLI 72 (E. A. og G. B.), 77 (G. Th.), 118 (G. Th.), 225 (L. E.), 354 (E. A. og G. B.), 415 (L. E.), 544 (B. S.), 578 (B. S. og G. Th.), 586 (B. S.), 601 (B. S. og G. Th.), 670 (B. S.), 773 (B. S.).

Ólafur D. Jóhannesson prófessor.

1947

Hrd. XVIII 528 (J. Á.).

1948

Hrd. XIX 115 (J. Á.), 131 (J. H.).

1949

Hrd. XX 228 (J. H.), 255 (G. B. og Þ. E.), 300 (J. Á.), 305 (J. Á.), 308 (J. Á.), 309 (J. Á.), 311 (J. Á.), 313 (J. Á.), 315 (J. Á.), 318 (J. Á.),

322 (J. Á.), 399 (G. B. og J. Á.), 400 (J. Á.), 403 (J. Á.), 407 (J. Á.), 417 (Á. T. og J. Á.), 423 (Á. T. og J. Á.), 431 (Á. T. og J. Á.), 436 (Á. T. og J. Á.), 437 (Á. T. og J. Á.), 440 (Á. T. og J. Á.), 443 (J. Á.), 447 (J. Á.), 453 (J. Á.), 478 (J. Á.).

1950

Hrd. XXI 76 (J. H. og Þ. E.), 157 (J. Á.), 158 (J. Á.), 162 (J. Á.), 181 (Þ. E.), 192 (Þ. E.), 282 (J. Á.), 303 (J. H. og Þ. E.), 307 (J. H. og Þ. E.), 311 (J. H. og Þ. E.), 314 (J. H. og Þ. E.), 316 (J. H. og Þ. E.), 319 (J. H. og Þ. E.), 325 (J. H. og Þ. E.), 353 (J. Á. og J. H.), 404 (J. Á. og J. H.), 438 (J. Á. og J. H.), 451 (J. Á. og J. H.), 456 (J. Á. og J. H.).

1951

Hrd. XXII 6 (G. B. og J. H.), 14 (J. H.), 17 (J. H.), 20 (J. H. og Þ. E.), 96 (J. H.), 105 (J. H.), 109 (J. H.), 111 (J. H.), 125 (J. H. og Þ. E.), 136 (J. Á. og J. H.), 139 (J. Á. og J. H.), 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 204 (J. Á. og J. H.), 223 (J. Á. og J. H.), 236 (Á. T., J. Á. og J. H.), 300 (J. Á. og J. H.), 355 (Á. T., J. Á. og J. H.), 356 (Á. T., J. Á. og J. H.), 372 (Á. T., J. Á. og J. H.), 373 (Á. T. og G. B.), 375 (Á. T. og G. B.), 377 (Á. T. og G. B.), 379 (Á. T. og G. B.), 381 (Á. T. og G. B.), 384 (Á. T. og G. B.), 385 (G. B.), 387 (G. B.), 391 (G. B.), 432 (J. Á.).

1952

Hrd. XXIII 52 (J. Á.), 122 (Á. T. og Þ. E.), 416 (J. Á. og Þ. E.), 622 (J. Á.), 625 (J. Á.), 683 (Á. T. og J. H.), 686 (Á. T. og J. H.).

1953

Hrd. XXIV 175 (Á. T.), 182 (Á. T.), 204 (G. B.), 376 (J. Á.), 392 (J. Á. og Þ. E.), 402 (Á. T.), 411 (J. Á.), 594 (Á. T.), 597 (Á. T.).

1954

Hrd. XXV 111 (G. B.), 135 (J. Á.), 145 (J. Á.), 149 (J. Á. og Þ. E.), 154 (J. Á. og Þ. E.), 157 (J. Á. og Þ. E.), 162 (J. Á.), 516 (J. Á.), 547 (J. Á.), 549 (J. Á.), 574 (J. Á.), 580 (Á. T.), 637 (Á. T.), 651 (Á. T.).

1955

Hrd. XXVI 11 (Þ. E.), 16 (Þ. E.), 19 (Þ. E.), 283 (J. H.), 390 (Á. T.), 406 (Á. T.), 427 (Á. T. og Þ. E.), 437 (Á. T. og J. Á.), 443 (Á. T.), 457 (Á. T.), 616 (J. Á.), 665 (Þ. E.), 691 (J. Á.).

1956

Hrd. XXVII 183 (J. Á.), 186 (J. Á.), 189 (J. Á.), 209 (J. Á. og Þ. E.), 248 (J. Á.), 263 (J. Á.), 620 (J. Á.), 627 (J. Á., J. H. og Þ. E.), 640 (J. Á. og J. H.), 648 (J. Á. og J. H.), 657 (J. Á. og J. H.), 662 (J. Á.).

og J. H.), 669 (J. Á. og J. H.), 678 (J. Á. og J. H.), 702 (J. Á.), 731 (J. Á.), 771 (J. Á.).

1957

Hrd. XXVIII 23 (J. Á.), 155 (Þ. E.), 259 (Á. T.), 482 (Á. T. og J. Á.), 487 (J. Á.), 534 (J. Á.), 544 (J. Á.), 591 (J. Á.), 624 (J. Á.), 687 (J. Á. og J. H.).

1958

Hrd. XXIX 130 (Á. T.), 268 (J. Á.), 359 (Á. T. og Þ. E.), 381 (Á. T.), 402 (J. Á.), 403 (J. Á.), 407 (J. Á.), 482 (J. Á.), 486 (J. Á.), 609 (G. B.), 660 (G. B. og Þ. E.), 664 (Þ. E.), 687 (Á. T. og Þ. E.), 721 (Þ. E.), 789 (Á. T.), 791 (Á. T.), 808 (Á. T.).

1959

Hrd. XXX 145 (J. Á. og Þ. E.), 169 (J. Á.).

1960

Hrd. XXXI 1 (Á. T.), 118 (Á. T. og Þ. E.), 123 (Á. T.), 128 (Á. T.), 134 (Á. T.), 155 (Á. T.), 160 (Á. T. og G. B.), 191 (Á. T.), 525 (Á. T. og Þ. E.).

1961

Hrd. XXXII 294 (Á. T.), 305 (Á. T.), 310 (Á. T.), 324 (Á. T.).

1962

Hrd. XXXIII 405 (Á. T.), 415 (Á. T.), 424 (J. H.), 460 (G. B., L. J. og Þ. E.).

Ólafur Lárusson, dr. juris, prófessor.

1945

Hrd. XVI 269 (Á. T. og J. Á.), 287 (Á. T.), 344 (Á. T.), 361 (Á. T.), 375 (Á. T., J. Á. og J. H.), 456 (Á. T. og J. Á.).

1946

Hrd. XVII 41 (Á. T.), 127 (J. Á.), 129 (J. Á. og J. H.), 146 (J. H.), 156 (Á. T. og Þ. E.), 162 (Þ. E.), 168 (J. H. og Þ. E.), 206 (J. Á.), 208 (J. Á.), 235 (J. Á. og Þ. E.), 244 (J. Á.), 345 (J. Á.), 353 (Á. T.), 362 (Þ. E.), 384 (Á. T.), 392 (Á. T. og J. Á.), 397 (Á. T. og J. Á.), 404 (Á. T. og J. H.), 407 (Á. T.), 414 (Á. T.), 415 (Á. T. og J. Á.), 421 (Á. T.), 442 (Á. T.), 445 (Á. T.), 449 (Á. T.), 460 (Á. T. og J. H.), 499 (Á. T. og J. Á.), 506 (Á. T. og J. Á.), 518 (Á. T.), 526 (Á. T.), 532 (Á. T.), 539 (Á. T.), 539 (Á. T.), 566 (Á. T. og J. Á.), 570 (Á. T. og J. Á.), 594 (Á. T. og J. Á.), 599 (Á. T.).

1947

Hrd. XVIII 22 (Á. T.), 24 (Á. T.), 35 (Á. T.), 40 (Á. T.), 46 (Á. T.), 51 (Á. T.), 66 (Á. T.), 70 (Á. T.), 72 (Á. T.), 78 (Á. T.), 92 (Á. T.), 100 (Á. T.), 111 (Á. T.), 127 (Á. T.), 133 (Á. T. og G. B.), 140 (Á. T. og G. B.), 163 (Á. T.), 172 (Á. T. og Þ. E.), 186 (Á. T.), 189 (Á. T.), 196 (Á. T. og J. Á.), 209 (Á. T.), 213 (Á. T.), 216 (Á. T.), 223 (Á. T. og J. Á.), 227 (Á. T. og J. Á.), 235 (Á. T. og J. Á.), 237 (Á. T. og J. Á.), 353 (Á. T. og Þ. E.), 357 (Á. T. og Þ. E.), 370 (Á. T. og Þ. E.), 376 (Á. T. og Þ. E.), 378 (Á. T. og Þ. E.), 380 (Á. T.), 383 (Á. T.), 385 (Á. T.), 387 (Á. T.), 390 (Á. T.), 393 (Á. T.), 409 (Á. T.), 412 (Á. T.), 417 (Á. T.), 422 (Á. T.), 430 (Á. T.), 432 (Á. T.), 433 (Á. T.), 520 (J. Á.), 523 (J. Á.), 535 (J. Á.).

1948

Hrd. XIX 232 (Þ. E.), 255 (Á. T.), 276 (Á. T.), 455 (Á. T. og Þ. E.), 507 (J. H.), 538 (J. H.).

1949

Hrd. XX 41 (J. H.), 50 (J. H.), 83 (Á. T.), 101 (Á. T.), 110 (Þ. E.), 148 (Á. T.), 152 (Á. T.), 155 (Á. T.), 158 (Á. T.), 162 (Á. T.), 165 (Á. T.), 168 (Á. T.), 172 (Á. T.), 172 (Á. T.), 177 (Á. T.), 181 (Á. T. og J. Á.), 184 (Á. T. og J. Á.), 323 (J. Á.).

1950

Hrd. XXI 54 (Þ. E.), 56 (Þ. E.), 60 (Þ. E.), 64 (J. H. og Þ. E.), 66 (J. H. og Þ. E.), 69 (J. H. og Þ. E.), 76 (J. H. og Þ. E.), 79 (J. H. og Þ. E.), 87 (J. H.), 94 (J. H.), 117 (Á. T.), 175 (G. B.), 203 (J. Á.), 207 (J. Á.), 241 (G. B.), 297 (J. Á.), 300 (Á. T.), 303 (J. H. og Þ. E.), 307 (J. H. og Þ. E.), 311 (J. H. og Þ. E.), 314 (J. H. og Þ. E.), 316 (J. H. og Þ. E.), 319 (J. H. og Þ. E.), 325 (J. H. og Þ. E.), 328 (J. H. og Þ. E.), 333 (J. H.), 340 (J. H.), 342 (J. H.), 343 (J. H.), 346 (J. H.), 359 (J. H.), 364 (J. H.), 370 (J. H.), 379 (J. H.), 382 (J. H.), 385 (J. H.), 389 (Á. T. og J. H.), 395 (J. H.), 399 (J. H.), 404 (J. Á. og J. H.), 415 (Á. T. og J. H.), 416 (Á. T. og J. H.), 418 (Á. T. og J. H.), 421 (Á. T. og J. H.), 424 (Á. T. og J. H.), 428 (Á. T. og J. H.), 432 (Á. T. og J. H.), 438 (Á. T. og J. H.), 441 (Á. T. og J. H.), 446 (Á. T. og J. H.), 451 (Á. T. og J. H.), 456 (Á. T. og J. H.), 460 (J. H.), 463 (J. H.), 466 (J. H.), 471 (J. H.), 474 (J. H.).

1951

Hrd. XXII 1 (Á. T. og J. H.), 11 (Á. T. og J. H.), 20 (J. H. og Þ. E.), 23 (J. H.), 46 (J. H.), 50 (J. H.), 86 (J. H.), 90 (J. H.), 116 (Á. T. og J. H.), 121 (Á. T. og J. H.), 125 (J. H. og Þ. E.), 129 (J. H.), 136 (J. Á. og J. H.), 139 (J. Á. og J. H.), 179 (J. Á. og J. H.), 183 (J. Á. og J. H.), 187 (J. Á. og J. H.), 188 (Á. T., J. Á. og J. H.), 190 (J. Á. og J. H.), 194 (J. Á. og J. H.), 197 (J. Á. og J. H.), 200 (J. Á. og J. H.), 207

(J. Á. og J. H.), 211 (J. Á. og J. H.), 214 (J. Á. og J. H.), 216 (J. Á. og J. H.), 223 (J. Á. og J. H.), 232 (Á. T., J. Á. og J. H.), 245 (J. H.), 246 (J. H.), 292 (J. Á. og J. H.), 300 (J. Á. og J. H.), 302 (J. Á. og J. H.), 355 (Á. T., J. Á. og J. H.), 356 (Á. T., J. Á. og J. H.), 372 (Á. T., J. Á. og J. H.), 373 (Á. T. og G. B.), 375 (Á. T. og G. B.), 377 (Á. T. og G. B.), 379 (Á. T. og G. B.), 381 (Á. T. og G. B.), 398 (G. B.), 400 (G. B.), 404 (G. B.), 409 (G. B.), 411 (G. B.), 418 (G. B.), 422 (G. B.), 424 (G. B.), 441 (J. Á.).

1952

Hrd. XXIII 5 (Þ. E.), 25 (J. Á.), 29 (J. Á.), 32 (J. Á.), 37 (J. Á.), 41 (J. Á.), 128 (Á. T. og J. Á.), 375 (Á. T.), 378 (Á. T.), 416 (J. Á. og Þ. E.), 457 (J. Á.), 512 (J. H.), 572 (J. Á.), 577 (J. Á.), 584 (J. Á.), 586 (J. Á.), 590 (J. Á.), 604 (J. Á.), 664 (Þ. E.), 679 (Á. T.), 683 (Á. T. og J. H.).

1953

Hrd. XXIV 1 (J. Á.), 92 (Á. T.), 120 (Á. T.), 130 (Á. T.), 134 (Á. T.), 170 (Á. T.), 231 (J. H.), 281 (G. B.), 610 (J. Á.), 623 (G. B.), 626 (G. B.).

1954

Hrd. XXV 114 (J. Á.), 121 (J. Á.), 124 (J. Á.), 127 (J. Á.), 131 (J. Á.), 133 (J. Á.), 154 (J. Á. og Þ. E.), 157 (J. Á. og Þ. E.), 212 (Þ. E.), 327 (Á. T., G. B., J. H. og Þ. E.), 383 (J. Á.), 507 (Á. T. og J. Á.), 522 (J. Á.), 534 (J. Á.), 539 (J. Á.), 542 (J. Á.), 705 (Á. T., G. B. og J. H.), 708 (Á. T., G. B. og J. H.), 714 (G. B.).

1955

Hrd. XXVI 224 (J. Á.), 239 (J. H.), 241 (J. H.), 325 (J. Á.), 388 (Á. T.), 397 (Á. T.), 413 (Á. T.), 419 (Á. T.), 423 (Á. T.), 431 (Á. T.), 461 (Á. T.), 471 (Á. T.).

Ragnar Jónsson hæstaréttarlögmaður.

1951

Hrd. XXII 240 (Á. T., J. Á. og J. H.), 308 (J. Á. og J. H.), 355 (Á. T., J. Á. og J. H.).

Sveinbjörn Jónsson hæstaréttarlögmaður.

1943

Hrd. XIV 15 (Í. Á.), 60 (Þ. E.), 71 (Í. Á.), 116 (Í. Á.), 147 (Í. Á.), 205 (Í. Á.), 319 (Í. Á.), 344 (Í. Á.), 400 (Í. Á.).

1944

Hrd. XV 59 (Í. Á.), 237 (Þ. E.).

1945

Hrd. XVI 183 (J. H.), 244 (J. H.), 245 (Á. T.), 255 (Á. T. og J. H.), 298 (Á. T.), 338 (Á. T.), 372 (J. H. og Þ. E.), 421 (Á. T.).

1946

Hrd. XVII 11 (J. H.), 35 (G. B. og J. H.), 129 (J. Á. og J. H.), 139 (J. H.), 168 (J. H. og Þ. E.), 174 (Á. T.), 189 (J. H.), 235 (J. Á. og Þ. E.), 239 (J. Á.), 252 (Á. T. og J. Á.), 258 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 275 (J. H.), 404 (Á. T. og J. H.), 433 (Á. T. og J. H.), 499 (Á. T. og J. H.), 549 (Á. T. og J. Á.), 556 (Á. T. og J. Á.), 570 (Á. T. og J. Á.), 602 (Á. T.).

1947

Hrd. XVIII 8 (Á. T.), 55 (Á. T.), 58 (Á. T.), 61 (Á. T. og Þ. E.), 81 (Á. T.), 114 (Á. T. og J. Á.), 130 (Á. T.), 140 (Á. T. og G. B.), 148 (Á. T. og G. B.), 152 (Á. T. og Þ. E.), 219 (Á. T. og J. Á.), 223 (Á. T. og J. Á.), 243 (Á. T. og J. Á.), 248 (Á. T., J. Á. og J. H.), 267 (Á. T.), 270 (Á. T.), 304 (Á. T. og J. H.), 357 (Á. T. og Þ. E.), 510 (J. Á.).

1948

Hrd. XIX 455 (Á. T. og Þ. E.), 502 (J. Á., J. H. og Þ. E.).

1950

Hrd. XXI 64 (J. H. og Þ. E.), 66 (J. H. og Þ. E.), 69 (J. H. og Þ. E.), 424 (Á. T. og J. H.), 428 (Á. T. og J. H.), 432 (Á. T. og J. H.).

1951

Hrd. XXII 29 (J. H.), 32 (J. H.), 36 (J. H.), 39 (J. H.), 74 (J. H.), 81 (J. H.), 116 (Á. T. og J. H.), 232 (Á. T., J. Á. og J. H.), 263 (J. H.), 414 (G. B.), 416 (G. B.), 428 (J. Á.).

1952

Hrd. XXIII 61 (J. Á.), 64 (J. Á.), 71 (J. Á.), 77 (Á. T. og J. Á.), 87 (J. Á.), 368 (J. Á.).

1953

Hrd. XXIV 188 (Á. T.).

1954

Hrd. XXV 17 (J. H.), 327 (Á. T., G. B., J. H. og Þ. E.), 711 (G. B.), 718 (G. B.).

1955

Hrd. XXVI 42 (J. Á.).

Theodór B. Líndal hæstaréttarlögmaður, síðar (5/7 1954) prófessor.

1943

Hrd. XIV 180 (G. B.).

1944

Hrd. XV 42 (Þ. E.), 147 (G. B.), 150 (G. B.), 153 (G. B.).

1945

Hrd. XVI 210 (Á. T. og J. Á.), 375 (Á. T., J. Á. og J. H.), 452 (Á. T. og J. Á.), 456 (Á. T. og J. Á.).

1946

Hrd. XVII 314 (J. H.), 397 (Á. T. og J. Á.).

1947

Hrd. XVIII 196 (Á. T. og J. Á.), 231 (Á. T. og J. Á.), 240 (Á. T. og J. Á.), 248 (Á. T., J. Á. og J. H.), 274 (Á. T. og J. Á.), 293 (Á. T. og J. Á.), 304 (Á. T. og J. H.).

1948

Hrd. XIX 427 (Á. T. og J. Á.).

1951

Hrd. XXII 240 (Á. T., G. B. og J. H.), 278 (J. H.), 288 (J. Á. og J. H.).

1954

Hrd. XXV 371 (J. Á.), 501 (J. Á.), 507 (Á. T. og J. Á.), 525 (J. Á. og Þ. E.), 529 (J. Á. og Þ. E.), 531 (J. Á. og Þ. E.), 705 (Á. T., G. B. og J. H.), 708 (Á. T., G. B. og J. H.).

1955

Hrd. XXVI 12 (Þ. E.), 25 (Þ. E.), 348 (Á. T.), 350 (Á. T.), 427 (Á. T.), 437 (Á. T. og J. Á.), 571 (Þ. E.), 572 (Þ. E.), 575 (Þ. E.), 594 (Á. T. og Þ. E.), 643 (J. Á.), 651 (Þ. E.).

1956

Hrd. XXVII 1 (Á. T. og J. Á.), 122 (G. B., J. Á. og Þ. E.), 150 (Á. T.), 153 (Á. T.), 157 (Á. T.), 161 (Á. T.), 177 (J. Á.), 209 (J. Á. og Þ. E.), 221 (J. Á.), 392 (Þ. E.), 578 (J. Á.), 586 (J. Á.), 588 (J. Á.), 591 (J. Á.), 627 (J. Á., J. H. og Þ. E.), 637 (J. Á.), 645 (J. Á. og J. H.), 653 (J. Á. og J. H.), 674 (J. Á.), 718 (J. Á.), 723 (J. Á.), 763 (J. Á.).

1957

Hrd. XXVIII 1 (J. Á.), 11 (J. Á.), 16 (Á. T. og J. Á.), 26 (J. Á.), 28 (J. Á.), 30 (J. Á.), 33 (J. Á.), 335 (Á. T. og J. Á.), 338 (Á. T. og J. Á.), 342 (Á. T. og J. Á.), 346 (Á. T. og J. Á.), 351 (Á. T. og J. Á.), 354 (Á. T. og J. Á.), 356 (Á. T. og J. Á.), 359 (Á. T. og J. Á.), 362 (Á. T. og J. Á.), 365 (Á. T. og J. Á.), 368 (Á. T. og J. Á.), 390 (J. Á.), 393 (Á. T.), 406 (J. Á. og J. H.), 466 (J. Á.), 472 (J. Á.), 476 (J. Á.), 508 (J. Á.), 511 (Á. T. og J. Á.), 586 (J. Á.), 597 (J. Á.), 602 (J. Á.), 628 (J. Á. og J. H.).

1958

Hrd. XXIX 96 (G.B. og J. Á.), 160 (J. Á.), 316 (J. Á.), 324 (J. Á.), 389 (Á. T. og J. Á.), 679 (Þ. E.), 681 (Þ. E.), 683 (Þ. E.), 687 (Á. T. og Þ. E.), 696 (Þ. E.), 709 (Þ. E.), 741 (Þ. E.), 744 (Þ. E.), 777 (Á. T.), 803 (Á. T.).

1959

Hrd. XXX 88 (Á. T.), 135 (J. Á.), 313 (J. H.), 320 (Á. T.), 376 (J. Á.), 401 (G. B.), 594 (Á. T., G. B. og J. Á.), 604 (Á. T. og J. H.), 613 (Á. T. og J. Á.), 618 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 623 (Á. T. og J. Á.), 625 (Á. T., J. Á. og Þ. E.), 633 (Á. T. og J. Á.), 662 (Á. T.), 681 (Á. T.), 684 (Á. T.), 691 (Á. T.), 719 (Á. T.), 731 (Á. T.), 738 (Á. T.), 743 (Á. T.), 752 (Á. T.), 755 (Á. T.), 793 (Á. T., G. B. og J. Á.).

1960

Hrd. XXXI 165 (Á. T. og J. Á.), 285 (Á. T. og J. Á.), 289 (Á. T. og J. Á.), 294 (Á. T.), 299 (Á. T.), 310 (Á. T.), 316 (Á. T.), 318 (Á. T.), 322 (Á. T. og Þ. E.), 325 (Á. T. og J. Á.), 332 (Á. T.), 338 (Á. T. og G. B.), 351 (Á. T.), 360 (Á. T.), 634 (Á. T.).

1961

Hrd. XXXII 101 (G. B.), 112 (G. B.), 118 (G. B.), 124 (G. B.), 266 (Þ. E.), 300 (Á. T.), 359 (G. B.), 470 (J. H.), 481 (J. H.), 506 (J. H. og Þ. E.), 511 (J. H. og Þ. E.), 538 (Á. T., G. B. og J. H.), 629 (Þ. E.), 632 (G. B. og Þ. E.), 638 (Þ. E.), 646 (Þ. E.), 849 (Á. T. og L. J.), 859 (Á. T.), 861 (Á. T. og J. H.), 868 (Á. T. og J. H.), 900 (Á. T.).

1962

Hrd. XXXIII 40 (Á. T.), 56 (Á. T.), 69 (Á. T.), 74 (Á. T.), 84 (Á. T.), 243 (L. J.), 356 (J. H. og L. J.), 360 (G. B., L. J. og Þ. E.), 603 (G. B.), 649 (Á. T.), 666 (G. B. og L. J.), 705 (Þ. E.), 736 (Á. T.), 835 (G. B.).

1963

Hrd. XXXIV 30 (L. J.), 115 (J. H. og Þ. E.), 128 (Á. T.), 137 (Á. T.), 141 (Á. T.), 155 (Á. T. og J. H.), 216 (Þ. E.), 238 (L. J. og Þ. E.), 245 (L. J. og Þ. E.), 281 (L. J. og Þ. E.), 295 (Þ. E.), 315 (Þ. E.), 319 (Þ. E.), 324 (Þ. E.), 347 (Þ. E.), 349 (Þ. E.), 355 (J. H. og Þ. E.), 366 (L. J. og Þ. E.), 378 (Þ. E.), 437 (Á. T.), 537 (J. H. og L. J.), 539 (J. H. og L. J.), 544 (J. H. og L. J.), 549 (J. H. og L. J.), 553 (J. H. og L. J.), 561 (J. H. og L. J.), 592 (J. H. og L. J.), 603 (J. H. og L. J.), 613 (J. H. og L. J.), 618 (J. H. og L. J.), 646 (J. H. og L. J.), 655 (Á. T., J. H. og L. J.), 659 (Á. T., J. H. og L. J.), 669 (L. J.).

1964

Hrd. XXXV 19 (G. B., L. J. og Þ. E.), 34 (L. J.), 74 (L. J.), 144 (L. J.), 159 (L. J.), 167 (L. J. og Þ. E.), 192 (G. B. og L. J.), 197 (L. J.), 214 (Á. T. og L. J.), 215 (Á. T. og L. J.), 216 (Á. T. og L. J.), 217 (Á. T.).

og L. J.), 219 (Á. T. og x), 229 (Á. T. og x), 252 (Á. T. og x), 254 (Á. T. og x), 256 (Á. T. og x), 268 (Á. T. og x), 350 (Á. T. og x), 353 (Á. T. og x), 355 (Á. T. og x), 356 (Á. T. og x), 363 (Á. T. og x), 366 (Á. T. og x), 371 (Á. T. og x), 385 (Á. T. og x), 389 (Á. T. og x), 406 (Á. T. og x), 417 (Á. T. og x), 462 (Á. T. og x), 474 (Á. T. og x), 497 (Á. T. og x), 513 (Á. T. og x), 528 (Á. T., Þ. E. og x), 536 (Þ. E., x og y), 545 (x og y), 555 (x og y), 596 (Þ. E., x og y), 638 (Þ. E., x og y), 649 (Þ. E., x og y), 665 (E. A. og G. B.), 668 (G. B.), 690 (E. A.), 742 (L. E.), 777 (L. E.), 783 (E. A.), 797 (L. E.), 833 (L. E.), 851 (L. E.), 887 (Þ. E.), 900 (E. A. og Þ. E.), 908 (Þ. E.), 912 (E. A. og Þ. E.), 925 (E. A. og Þ. E.), 936 (E. A. og Þ. E.), 942 (E. A. og Þ. E.), 948 (E. A. og Þ. E.), 954 (E. A. og Þ. E.), 960 (L. E. og Þ. E.), 965 (Þ. E.).

1965

Hrd. XXXVI 23 (E. A. og Þ. E.), 74 (Þ. E.), 104 (Þ. E.), 140 (Þ. E.), 153 (E. A.), 238 (L. E.), 283 (L. E. og Þ. E.), 286 (L. E.), 296 (E. A., G. B. og J. H.), 376 (L. E.), 382 (E. A.), 394 (E. A. og Þ. E.), 410 (E. A.), 441 (E. A.), 461 (E. A.), 463 (E. A.), 492 (E. A.), 510 (E. A.), 583 (L. E.), 596 (L. E.), 727 (E. A.), 933 (L. E. og Þ. E.).

1966

Hrd. XXXVII 2 (B. S. og L. E.), 19 (E. A.), 194 (B. S.), 246 (B. S.), 251 (B. S.), 294 (B. S. og E. A.), 375 (B. S.), 382 (B. S.), 468 (E. A.), 477 (B. S. og E. A.), 570 (E. A.), 582 (G. B.), 696 (B. S. og E. A.), 927 (B. S.), 949 (B. S.), 1000 (B. S.), 1038 (B. S. og E. A.).

1967

Hrd. XXXVIII 23 (B. S.), 318 (B. S.), 573 (J. H.), 599 (J. H.), 895 (L. E.), 974 (B. S.), 1082 (E. A.), 1184 (B. S.).

1968

Hrd. XXXIX 71 (B. S.), 81 (G. B.), 132 (B. S. og E. A.), 259 (B. S.), 277 (B. S. og J. H.), 309 (L. E.), 312 (L. E.), 329 (B. S.), 876 (G. B. og J. H.), 1034 (B. S. og G. B.), 1051 (G. B.), 1079 (G. B.), 1080 (G. B. og J. H.), 1091 (G. B. og J. H.), 1164 (J. H.).

1969

XL 570 (B. S. og J. H.), 579 (G. B. og J. H.), 588 (G. B. og J. H.), 597 (G. G. og J. H.), 604 (G. B. og J. H.), 612 (J. H.), 652 (J. H.), 663 (J. H.).

x) L. J. fékk lausn frá embætti frá 10. marz 1970, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

y) Á. T. fékk lausn frá embætti frá 1. júní 1970, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

Valdemar Stefánsson sakadómari.

1947

Hrd. XVIII 245 (Á. T. og J. Á.), 253 (Á. T. og J. Á.), 259 (Á. T. og J. Á.), 370 (Á. T. og Þ. E.), 376 (Á. T. og Þ. E.), 378 (Á. T. og Þ. E.).

1948

Hrd. XIX 329 (J. Á.), 336 (J. Á.), 428 (Þ. E.), 502 (J. Á., J. H. og Þ. E.).

1949

Hrd. XX 80 (Á. T.), 253 (J. Á.), 431 (Á. T. og J. Á.), 436 (Á. T. og J. Á.).

1950

Hrd. XX 415 (Á. T. og J. H.), 416 (Á. T. og J. H.).

1952

Hrd. XXIII 114 (Á. T. og J. Á.).

1956

Hrd. XXVII 1 (Á. T. og J. Á.), 268 (J. Á. og J. H.), 651 (J. Á. og J. H.).

1958

Hrd. XXIX 389 (Á. T. og J. Á.), 461 (J. Á.), 477 (J. Á.).

1959

Hrd. XXX 79 (Á. T.), 160 (J. Á.), 323 (J. H.), 445 (G. B.), 572 (Á. T. og J. Á.), 581 (Á. T. og G. B.), 594 (Á. T., G. B. og J. Á.), 598 (Á. T. og J. Á.), 609 (Á. T. og J. Á.), 657 (Á. T. og J. Á.), 759 (Á. T. og G. B.), 793 (Á. T., G. B. og J. Á.).

1960

Hrd. XXXI 139 (Á. T.), 142 (Á. T.), 149 (Á. T.), 257 (Á. T. og J. Á.), 271 (Á. T. og J. Á.).

1961

Hrd. XXXII 460 (J. H.).

Þorsteinn S. Thorarensen borgarfógeti.

1970

Hrd. XLI 977 (Á. Sn., B. S. og M. Þ. T.), 1122 (Á. Sn., B. S. og M. Þ. T.).

Þór Vilhjálmsson prófessor.

1968

Hrd. XXXIX 268 (L. E.), 428 (J. H. og L. E.).

1969

Hrd. XL 494 (J. H.), 499 (J. H.), 780 (J. H.).

1970

Hrd. XLI 47 (B. S. og E. A.), 56 (B. S. og G. Th.), 212 (E. A.), 1115 (L. E.), 1137 (L. E.).

Þórður Björnsson yfirsakadómari.

1963

Hrd. XXXIV 499 (J. H. og Þ. E.), 568 (J. H. og L. J.).

1964

Hrd. XXXV 284 (x).

1965

Hrd. XXXVI 296 (E. A., G. B. og J. H.), 439 (E. A.), 452 (E. A.), 466 (E. A.), 892 (E. A.).

1966

Hrd. XXXVII (B. S. og E. A.).

1967

Hrd. XXXVIII 511 (B. S.), 768 (L. E.), 806 (J. H.), 1055 (B. S. og E. A.).

1970

Hrd. 977 (Á. Sn., B. S. og M. Þ. T.), 1122 (Á. Sn., B. S. og M. Þ. T.).

C. HÆSTARÉTTARRITARAR.

Á tímabilinu 1938 til 1970 hafa þessir menn verið skipaðir hestaréttarritarar.

Hákon Guðmundsson, f. 18. október 1904. Skipaður hestaréttarritari frá 1. júní 1936. Lausn frá embætti 1. ágúst 1964.

Sigurður Líndal, f. 2. júlí 1931. Skipaður hestaréttarritari frá 1. apríl 1964.

x) L. J. fékk lausn frá embætti frá 10. marz 1970, og var sæti hans óskipað til 1. ágúst s. á.

Registur.

I. MÁLASKRÁ.

	Dómur	Bls.
1. Hörður Guðjónsson gegn Hafliða Sveinssyni. Útivistardómur	$\frac{7}{1}$	1
2. Valdstjórnin gegn Tryggva Rúnari Leifssyni. Kærumál. Gæzluvarðhald	$\frac{9}{1}$	1
3. Ólgerðin Egill Skallagrímsson h/f gegn Halldóri Ólafssyni. Vinnuslys. Skaðabótamál	$1\frac{16}{1}$	3
4. Erlendur Guðmundsson gegn Friðrik Kristjánssyni og gagnsök. Bifreiðar. Skaðabótamál	$1\frac{19}{1}$	10
5. Asiufélagið h/f og Sjóvátryggingarfélag Íslands h/f gegn Unni B. Haraldsdóttur. Bifreiðar. Skaðabótamál	$1\frac{19}{1}$	22
6. Engilbert Jónasson gegn Ísfélagi Vestmannaeyja h/f. Greiðsla verkkaups	$1\frac{19}{1}$	29
7. Jóhanna Sæmundsdóttir gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs. Kærumál. Lögbann. Bætur. Frávísun ..	$1\frac{19}{1}$	33
8. Trygging h/f gegn Geislahitun h/f. Vátrygging. Sératkvæði	$2\frac{1}{1}$	47
9. Bandalag starfsmanna ríkis og bæja gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs. Kærumál. Frávísun. Sératkvæði	$2\frac{1}{1}$	56
10. Sigurjón Sigurðsson gegn Bjarna K. Bjarnasyni. Kærumál. Frávísun	$2\frac{3}{1}$	64
11. Knútur Kristinsson f. h. Ewalds Ellerts Berndsens gegn Skrifstofu ríkisspítalanna, Gjaldheimtunni í Reykjavík, Friðjóni Skarphéðinssyni yfirborgarfógeta, Unnsteini Beck borgarfógeta, Guðjóni Styrkárssyni, Pétri Péturssyni, Guðnýju Berndsen, Sólveigu Berndsen, Margréti Berndsen, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs og svo dómsmálaráðherra til réttargæzlu. Uppboð. Sératkvæði	$3\frac{0}{1}$	72
12. Ákærvaldið gegn Jóhanni Sveinssyni. Fiskveiðabrot	$3\frac{0}{1}$	77
13. Guðjón Sverrir Sigurðsson gegn borgarstjóranum í Reykjavík f. h. Reykjavíkurborgar. Útivistardómur	$\frac{2}{2}$	85
14. Knútur Kristinsson f. h. Ewalds Ellerts Berndsens gegn Pétri Péturssyni. Útivistardómur	$\frac{2}{2}$	86
15. Helgi Benediktsson gegn Ólíuverzlun Íslands h/f. Útivistardómur	$\frac{2}{2}$	86

16. Byggingavöruverzlun Tómasar Björnssonar h/f gegn Gunnari Jónssyni, Pálma Jónssyn og Péttri Jónssyni. Útivistardómur	2½	87
17. Adolf Albertsson gegn Axel Guðmundssyni og Sveini Guðmundssyni. Lóðarréttindi. Bilskúr	4½	87
18. Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs gegn Ólafi S. Vilhjálmssyni og gagnsök, Vinnuslys. Skaðabótamál. Sératkvæði	4½	97
19. Valdstjórnin gegn Þorsteini Þórði Sigurðssyni. Kærumál. Gæzluvarðhald	4½	116
20. X gegn Y og gagnsök, Barnsfaðernismál	9½	118
21. Jósafat Arngrímsson, Albert Karl Sanders og Áki Guðni Gränz gegn póst- og símamálastjóra f. h. Póst- og símamálastjórnarinnar. Skaðabótamál	11½	123
22. Sigurður Ólafsson gegn Elvari Bjarnasyni. Skuldamál	20½	164
23. Halldór Pétursson gegn Sænsk-íslenzka frystihúsinu h/f. Skuldamál	23½	173
24. Byggingarfélag verkamanna í Keflavík gegn dánarbúi Jóns H. Magnússonar. Byggingarsamvinnufélag. Íbúðarverð	23½	178
25. Ákæruvaldið gegn Guðmundi Holberg Þórðarsyni. Fjársvik. Tékkamisferli	27½	194
26. Ákæruvaldið gegn Grétari Þór Sigurðssyni. Lögreglubifreið. Nytjastuldur. Brot gegn umferðarlögum og áfengislögum	27½	202
27. Halldór Magnússon gegn Péttri Þorsteinssyni. Útivistardómur. Ómaksbætur	2⅔	209
28. Kjartan Sveinsson gegn Vökli h/f. Útivistardómur. Ómaksbætur	2⅔	210
29. Guðmann Pálsson gegn yfirborgarfégetanum í Reykjavík f. h. þrotabús Fiskmiðstöðvarinnar h/f og Almennum Tryggingum h/f til réttargæzlu. Útivistardómur	2⅔	211
30. Knútur Kristinsson f. h. Ewalds Berndsens gegn Péttri Péturssyni. Útivistardómur	2⅔	211
31. Ákæruvaldið gegn Sveini Benediktssyni. Fiskveiðabrot. Sératkvæði	2⅔	212
32. The Belfast Rope Work Co. Ltd. gegn Kristjáni Guðlaugssyni. Ómerking. Frávísun. Sératkvæði	4⅔	225
33. Ákæruvaldið gegn Magnúsi Eydór Snædal Þorsteinssyni. Sýknaður af ákæru um skjalafals	6⅔	237
34. Hafskip h/f gegn G. Albertssyni. Flutningssamningur. Skaðabótamál	9⅔	244
35. Valdimar Karlsson gegn Jarlinum h/f. Skaðabótamál. Gengi. Sératkvæði	11⅔	272

	Dómur	Bls.
36. Sigurður Ármann Magnússon gegn Slippfélaginu í Reykjavík h/f, Skuldamál	1 $\frac{3}{8}$	275
37. Björn G. Björnsson gegn Ástu Stefánsdóttur og gagnsök, Lífeyrisgreiðsla, Löghald	1 $\frac{3}{8}$	278
38. Ákærvaldið gegn Sveinbirni Gíslasyni, Kærumál, Gæzluvarðhald, Sératkvæði	1 $\frac{3}{8}$	291
39. Vökull h/f gegn Kjartani Sveinssyni, Vixilmál	1 $\frac{3}{8}$	294
40. Ólafur Helgason gegn Rögnu Aðalsteinsdóttur og Sigríði Aðalsteinsdóttur og landbúnaðarráðherra til réttargæzlu og gagnsök, Ómerking, Frávísun	1 $\frac{6}{8}$	296
41. Sveinn Gunnarsson gegn Fiskanesi h/f, Vinnuslys, Skaðabótamál	1 $\frac{6}{8}$	301
42. Byggingarsamvinnufélag atvinnubifreiðastjóra í Reykjavík og nágrenni gegn Sigurði Magnússyni og gagnsök, Útburðarmál	1 $\frac{8}{8}$	311
43. Trausti Jónsson gegn Íslenzkum aðalverktökum s/f, Ómerking, Heimvísun	2 $\frac{3}{8}$	320
44. Hólanes h/f gegn Jóni Valgeirssyni og gagnsök, Vinnulaun, Sjóveðréttur	2 $\frac{3}{8}$	326
45. Halldór Magnússon gegn Hraðfrystihúsi Tálknafjarðar h/f, Vinnuslys, Skaðabótamál	2 $\frac{3}{8}$	334
46. Kristján Eiríksson gegn Magnúsi Guðmundssyni, Fjárnámsgerð úr gildi felld	2 $\frac{4}{8}$	341
47. Örn Vilhelm Randrup Georgsson gegn Tryggingarfélaginu Ábyrgð h/f og Tryggingarfélagið Ábyrgð h/f gegn Erni Vilhelm Randrup Georgssyni og til réttargæzlu Sjóvátryggingarfélagi Íslands h/f, Bifreiðar, Skaðabótamál, Sératkvæði	2 $\frac{4}{8}$	344
48. Álafoss h/f gegn Verksmiðjunni Otri h/f, Skuldamál, Fyrning, Vixlar	2 $\frac{4}{8}$	352
49. Þorsteinn Bjarnason gegn Kristjáni Bjarnasyni, Kærumál, Frávísun	2 $\frac{4}{8}$	354
50. Gústaf Sigjónsson gegn Jóhanni G. Filippussyni, Útivistardómur, Ómaksbætur	$\frac{6}{4}$	363
51. Guðmundur Guðlaugsson gegn samgöngumálaráðherra f. h. Samgöngumálaráðuneytisins vegna úthlutunarmanna atvinnuleyfa leigubifreiðastjóra í Reykjavík, Útivistardómur	$\frac{6}{4}$	364
52. Pétur Pétursson gegn Knúti Kristinssyni f. h. Ewalds Berndsens, Útivistardómur, Ómaksbætur	$\frac{6}{4}$	364
53. Radióbúðin gegn Kristínu Þórðardóttur og Jóhannesi Elíassyni, Útivistardómur, Ómaksbætur	$\frac{6}{4}$	365
54. Margrét G. Hjaltested fyrir sjálfa sig og f. h. ófjárráða barna sinna Margrétar, Sigurðar, Kristjáns og Karls Lárussonar Hjaltesteds og svo f. h. dánar- og félagsbús Sigurðar L. Hjaltesteds og Margrétar G.		

Hjaltesteds gegn Magnúsi S. Hjaltested. Kærumál.		
Frestur	6¼	365
55. Ásbjörn Ólafsson gegn Kr. Kristjánssyni h/f og protabúi Kára B. Helgasonar. Niðurfelling máls ..	6¼	372
56. Kristján Sigurðsson gegn Hafsteini Guðmundssyni. Kærumál. Málskostnaður	10¼	373
57. Kristján Eiríksson gegn Kristjáni Fjeldsted. Fjárnámsgerð úr gildi felld	13¼	378
58. Sjóvátryggingarfélag Íslands h/f gegn Samvinnu-tryggingum og gagnsök. Húftrygging bifreiðar. Veð	13¼	380
59. Ágúst Ellertsson og Sjóvátryggingarfélag Íslands h/f gegn Péttri Jökli Pálmasyni. Bifreiðar. Skaðabótamál	15¼	386
60. Fjörður h/f gegn Seyðisfjarðarbæ. Ómerking. Frávísun	17¼	393
61. Karl Guðmundsson og Samvinnu-tryggingar gegn Ingólfi Árna Sveinssyni. Bifreiðar. Skaðabótamál ..	17¼	396
62. Jónatan Guðmundsson gegn Ófeigi Ófeigssyni, Geir Ófeigssyni, Jónínu Ófeigsdóttur, Ragnheiði Ófeigsdóttur, Guðrúnu Ófeigsdóttur og Haraldi Runólfs- syni. Eignarréttur að fasteign	20¼	410
63. Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs gegn Sigurjóni Einarssyni og gagnsök. Ólögleg frelsissvipting. Skaðabótamál	20¼	415
64. Ákærvaldið gegn Gunnari Andræssyni. Bifreiðar. Brot gegn umferðarlögum og áfengislögum	29¼	430
65. Sigurjón Einarsson gegn Fiskiðjunni h/f og Trygg- ingamiðstöðinni h/f og gagnsök. Vinnuslys. Skaðabótamál	29¼	434
66. Stefán G. Ásmundsson gegn Gylfa Gunnarssyni. Ómerking. Heimvísun	30¼	455
67. Haraldur Pétursson gegn fjármálaráðherra f. h. rík- issjóðs. Skaðabótamál. Riftun ráðningarsamnings. Sýkna	30¼	459
68. Landsbanki Íslands gegn Húsfélaginu Ferjubakka 2—16 og gagnsök. Lögveð. Fjölbýlishús. Sératkvæði ..	4½	479
69. Hreiðar Svavarsson gegn Timburiðjunni h/f og gagnsök. Skuldamál	8½	487
70. Valdstjórnin gegn Ragnari Svavarssyni. Kærumál. Gæzluvarðhald	8½	492
71. Ákærvaldið gegn Magnúsi Móberg Hanssyni. Nytjastuldur. Dráttarvél. Brot gegn umferðarlög- um og áfengislögum	12½	494
72. Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs gegn Finnþoga Pét- urssyni og gagnsök. Skaðabótamál	15½	498
73. Valdstjórnin gegn Þorsteini Þórði Sigurðssyni. Kæru-		

	Dómur	Bls.
mál. Gæzluvarðhald	15/5	510
74. Ákærvaldið gegn Brynjólfi Sveinssyni og Gunnari Þór Sigvaldasynt, Dreifing mjólkur. Sératkvæði ..	20/5	522
75. Helgi Lárusson gegn bæjarstjóranum í Kópavogi f. h. kaupstaðarins, Lóðarleigusamningur, Aðför	20/5	522
76. Ákærvaldið gegn Ástvald Berg Valdimarssyni. Ómerking. Heimvísun	22/5	530
77. Fiskimjölsverksmiðjan í Vestmannaeyjum h/f gegn Karli Jónssyni og Jóni Ingiberssyni f. h. þrotabús Friðriks Jörgensens og Unnsteini Beck skiptaráðanda í Reykjavík. Frávísun	27/5	534
78. Magni h/f gegn Landsbanka Íslands. Aðalskuldabréf. Umsýsla. Veðréttur	27/5	536
79. Hárgreiðslustofan Hörn s/f gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík, Gunndóru Viggósdóttur og til réttargæzlu Friðjóni Skarphéðinssyni borgarfégeta. Útivistardómur	1/6	543
80. Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs gegn Ingibergi Kristinssyni og gagnsök, Bifreiðar. Skaðabótamál ..	1/6	544
81. Sjöfn h/f gegn Sigurði Berg Bergsteinssyni. Úthlutun uppboðsandvirðis	1/6	559
82. Sjöfn h/f gegn Bergi Eiríkssyni. Úthlutun uppboðsandvirðis	1/6	563
83. Söfnunarsjóður Íslands gegn Gjaldheimtunni í Reykjavík. Lögtaksgerð úr gildi felld	3/6	567
84. Ákærvaldið gegn Einari Guðmundssyni. Skjalafals	3/6	570
85. Guðbrandur Jörundsson og Ingólfur Jörundsson gegn Sveinbjörgu Kristjánsdóttur, Boga Sigurðssyni, Friði Sigurðardóttur, Guðrúnu Sigurðardóttur, Jökli Sigurðssyni og Sigríði Sigurðardóttur. Búskipti ..	8/6	578
86. Ákærvaldið gegn Ólafi Sigurði Steingrímssyni. Bifreiðar. Sýknað af ákæru um brot gegn umferðarlögum og áfengislögum	15/6	586
87. Kári Einarsson og Agnar Árnason gegn Gestí Gíslasyni. Frávísun	16/6	591
88. Ákærvaldið gegn Gretti Jósepssyni, Skafta Jóhannssyni, Árna Guðmundssyni, Árna Lárusi Víglundssyni og Þórólfi Meyvantssyni, Þjófnæður. Skaðabætur ..	16/6	601
89. Gjaldheimtan í Reykjavík gegn Fylki h/f og gagnsök. Skattamál. Útsvar	16/6	613
90. Ákærvaldið gegn Ragnari Svavarssyni. Skírlífisbrot. Nauðgun	18/6	624
91. Birgir Þorvaldsson gegn Ársæli Jóhannssyni og Ársæll Jóhannsson gegn Birgi Þorvaldssyni og Einari Sigurðssyni. Fasteign. Kaup og sala. Veðskuldabréf	19/6	647
92. Dagfinnur Stefánsson gegn Soffiu Haraldsdóttur og		

gagnsök. Hjónaband, Skilnaður, Fjármál, Úrskurður úr gildi felldur	2 $\frac{2}{6}$	670
93. Valdstjórnin gegn Þorsteini Þórði Sigurðssyni. Kærumál. Gæzluvarðhald	2 $\frac{2}{6}$	677
94. Georg Stanley Axelsson gegn Búri h/f. Útivistardómur	2 $\frac{1}{10}$	679
95. Eimskipafélag Reykjavíkur h/f gegn Unnsteini Beck skiptaráðanda í Reykjavík f. h. þrotabús Vátryggingarfélagsins h/f. Útivistardómur	2 $\frac{1}{10}$	680
96. Kaupfélag Reykjavíkur og nágrennis gegn Sigurði Gunnari Rasmus, Kaupgjaldsmál, Sératkvæði	2 $\frac{1}{10}$	680
97. Samvinnubanki Íslands h/f gegn Rúnari Hallgrímssyni. Vixill. Fyrning	7 $\frac{1}{10}$	690
98. Pálmi Sigurðsson gegn Steingrími Arnar og Fiski h/f. Kaupgjaldsmál. Fyrning sjóveðréttar. Sératkvæði	9 $\frac{1}{10}$	693
99. Hreiðar Svavarsson gegn Gluggum h/f. Fjárnámssgerð staðfest	14 $\frac{1}{10}$	698
100. Halldór Laxdal f. h. Radióbúðarinnar gegn Kristínu Þórðardóttur og Jóhannesi Eliassyni. Eignarréttarfyrirvari. Innsetningargerð	14 $\frac{1}{10}$	700
101. Ákærvaldið gegn Stefáni Þór Eliassyni. Líkamsárás. Skaðabætur	16 $\frac{1}{10}$	703
102. Margrét G. Hjaltested vegna sjálfrar sín og ófjárráða barna sinna, Margrétar, Sigurðar Kristjáns, Karls Lárusar og f. h. dánar- og félagsbús Sigurðar L. Hjaltesteds og Margrétar G. Hjaltesteds gegn Magnúsi Hjaltested. Kærumál. Frestur	16 $\frac{1}{10}$	710
103. Hafsteinn Markússon gegn Kristni Júlíussyni og gagnsök. Landamerkjамál	19 $\frac{1}{10}$	719
104. Hákon Benediktsson, Guðmundur Benediktsson og Garðar Benediktsson gegn Sumarliða Betúelssyni og gagnsök. Vixill	21 $\frac{1}{10}$	739
105. Stefán Karlsson, Karl Stefánsson og Stefán Stefánsson gegn Starfsmannafélagi Áburðarverksmiðjunnar og Starfsmannafélag Áburðarverksmiðjunnar gegn Stefáni Karlssyni, Karli Stefánssyni og Stefáni Stefánssyni svo og til réttargæzlu Ólafi Haraldssyni, Snorra Halldórssyni, Gunnari Snorrasyni, Rúðolf Ásgeirssyni, Sólborgu Marinósdóttur, Inga B. Ársælssyni, Sigurði Guðmundssyni, Antoni Guðmundssyni, byggingarnefnd Laugardalshrepps, hreppsnefnd Laugardalshrepps, Jóhanni Sveinbjörnsyni, Soffíu Vilhjálmsdóttur og Ólafi Jónassyni. Landamerkjамál. Ömerking. Frávísun	21 $\frac{1}{10}$	749
106. Snæbjörn Kaldalóns gegn Þóru Brynjólfsdóttur.		

	Dómur	Bls.
Kærumál. Frávísun	2 $\frac{1}{10}$	762
107. Ewald Berndsen gegn Unnsteini Beck, skiptaráðanda í Reykjavík. Kærumál, Endurrit skjala	2 $\frac{1}{10}$	767
108. Óskar Árnason gegn Skipasmíðastöð Njarðvíkur h/f. Skuldamál, Frávísun fjárnámsgerðar	2 $\frac{3}{10}$	770
109. Vesturröst h/f gegn Björgunarfélaginu h/f, Skaðabótamál	2 $\frac{6}{10}$	773
110. Kjötverzlun Tómasar Jónssonar gegn Sigurði Ágústssyni, Skuldamál	2 $\frac{8}{10}$	784
111. M gegn K og gagnsök. Barnsfaðernismál	2 $\frac{8}{10}$	787
112. Kristján Eiríksson gegn Kristjáni Fjeldsted. Fjárnámsgerð úr gildi felld	3 $\frac{0}{10}$	795
113. Gunnlaugur Karlsson gegn Finnþoga Bjarnasyni. Útivistardómur, Ómaksbætur	2 $\frac{1}{11}$	798
114. H/f Júpiter gegn Ágústi Benjamínssyni. Útivistardómur	2 $\frac{1}{11}$	798
115. Ingibjörg Kortsdóttir gegn Útvegsbanka Íslands. Útivistardómur	2 $\frac{1}{11}$	799
116. Ingibjörg Kortsdóttir gegn Samvinnubanka Íslands h/f. Útivistardómur	2 $\frac{1}{11}$	799
117. Kristján J. Pétursson gegn Höskuldi Skagfjörð. Útivistardómur	2 $\frac{1}{11}$	800
118. Kristján J. Pétursson gegn Höskuldi Skagfjörð. Útivistardómur	2 $\frac{1}{11}$	800
119. Ákærvaldið gegn Sigfúsi Jörundi Árnasyni Johnsen. Sýknað af ákæru fyrir brot gegn 1. mgr. 142. gr., sbr. 1. mgr. 20. gr., sbr. 1. mgr. 22. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940	2 $\frac{1}{11}$	801
120. Ákærvaldið gegn Magnúsi Jóhannssyni. Brot gegn 158. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, skattalögum og lögum um bókhald	4 $\frac{1}{11}$	834
121. Friðrik Ólafsson gegn Matariðjunni h/f. Ógilding loforðs	9 $\frac{1}{11}$	884
122. Ákærvaldið gegn Baldri Magnúsi Stefánssyni. Ómerking. Frávísun	11 $\frac{1}{11}$	891
123. Snorri Guðlaugsson gegn Brynhildi Björgvinsdóttur-Búskipti	13 $\frac{1}{11}$	897
124. Gestur Kristjánsson og Samvinnutryggingar gegn Hafsteini Sigurðssyni og gagnsök. Bifreiðar. Skaðabótamál	13 $\frac{1}{11}$	902
125. Snæbjörn Sigurðsson gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs. Héraðsdómur úr gildi felldur. Máli vísað til gerðardóms	13 $\frac{3}{11}$	908
126. Hellugler h/f og Ingvar S. Ingvarsson gegn Eyjólfí Bjarnasyni. Kærumál. Frávísun. Meiðyrði. Ómerking ummæla	13 $\frac{3}{11}$	933

127. Fasteignasalan Hátúni 4 A gegn Kristínu Erlu Stef-
ánsdóttur persónulega og f. h. ófjárráða barna sinna.
Kærumál. Fasteignasala. Sölulaun. Frávísun $13\frac{1}{11}$ 968
128. Þorfinnur Egilsson gegn Sjómannadagsráði Kefla-
víkur og Njarðvíkur. Kærumál. Innheimtulaun ... $16\frac{1}{11}$ 971
129. Landeigendafélag Laxár og Mývatns gegn Laxár-
virkjun. Kærumál. Vanhæfi dómara $17\frac{1}{11}$ 977
130. Ásgeir Ásgeirsson gegn H/f Eimskipafélagi Íslands.
Kaupgjaldsmál $20\frac{1}{11}$ 984
131. Ákærvaldið gegn Sigurði Hannessyni. Bifreiðar.
Sýknun af ákæru um brot gegn umferðarlögum og
áfengislögum $23\frac{1}{11}$ 987
132. Ákærvaldið gegn Jakobi Sigurði Árnasyni. Fjársvik
 $23\frac{1}{11}$ 991
133. Fiskimjölsværksmiðjan í Vestmannaeyjum h/f gegn
Karli Jónssyni, Jóni Ingiberssyn og Unnsteini Beck,
skiptaráðanda í Reykjavík, f. h. þrotabús Friðriks
Jørgensens. Ákvörðun skiptadóms um höfðun riftun-
ardóms staðfest $27\frac{1}{11}$ 998
134. Jón Ellert Jónsson gegn Einari Jónssyni. Útivistar-
dómur. Ómaksbætur. $2\frac{1}{12}$ 1002
135. Ewald Ellert Berndsen gegn Jóhönnu Baldvinsdótt-
ur, Unnsteini Beck borgarfógeta, Kristjáni Kristjáns-
syni, fyrrv. borgarfógeta, Kristjáni Eiríkssyni hesta-
réttarlögmanni, Gústaf Ólafssyni hestaréttarlög-
manni, Magnúsi Jónssyni fjármálaráðherra f. h. rík-
issjóðs og til réttargæzlu Friðjóni Skarphéðinssyni yf-
irborgarfógeta, Einari Ingimundarsyni sýslumanni og
Jóhanni Hafstein dómsmálaráðherra f. h. dómsmála-
ráðuneytisins. Útivistardómur. Ómaksbætur $2\frac{1}{12}$ 1003
136. Ólafur Finnbogason gegn Jöklum h/f. Útivistar-
dómur $2\frac{1}{12}$ 1003
137. Ákærvaldið gegn Samúel Jónssyni. Bifreiðar. Brot
gegn umferðarlögum og áfengislögum $2\frac{1}{12}$ 1004
138. Karl Levi Jóhannesson gegn Karli Ólafssyni. Fast-
eign. Bílskúrsréttindi. Skaðabætur $2\frac{1}{12}$ 1008
139. Engilbert Eggertsson, Guðlaug Ástmundsdóttir,
Steinn Lárusson, Arnfinnur Ingi Sigurðsson, Sigríður
Nielsdóttir, Hrefna Nielsdóttir, Tryggvi Kristjáns-
son, Gísli Guðmundsson gegn Jóni Sigurðssyni og
Hermann Helgasyni s/f og Jóni Sigurðssyni og Her-
manni Helgasyni persónulega og Kristni Sveinssyni
og gagnsakir. Ómerking. Frávísun $8\frac{1}{12}$ 1013
140. Björgvin Frederiksen og Björgvin Frederiksen h/f
gegn Kjartani Sigurðssyni og gagnsök. Ómerking.
Heimvísun $11\frac{1}{12}$ 1035
141. Rafveita Akureyrar gegn Almennum Tryggingum

	Dómur	Bls.
h/f. Vátrygging. Endurgreiðsla. Skaðabætur. Sératkvæði	11 $\frac{1}{12}$	1044
142. Ákærvaldið gegn Agnari Karlssyni Svendsen. Þjófnaður	11 $\frac{1}{12}$	1075
143. Ákærvaldið gegn Páli Ágústi Finnbogasyni. Tékkamisferli	14 $\frac{1}{12}$	1079
144. Stígandi s/f gegn Helga Benediktssyni og fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs og Helgi Benediktsson gegn Stíganda s/f. Skipakaup. Gallar. Sýkna	15 $\frac{1}{12}$	1085
145. Ákærvaldið gegn Sigurpáli Ólafssyni Jónssyni. Bifreiðar. Brot gegn umferðarlögum og áfengislögum	15 $\frac{1}{12}$	1115
146. Félag landeigenda á Laxárvæðinu gegn Laxárvirkjun og Norðurverki h/f og gagnsakir. Lögbann	15 $\frac{1}{12}$	1122
147. Ákærvaldið gegn Matthíasi Ólafi Gestssyni. Ómerking. Frávísun. Mistök í dómsýslu	17 $\frac{1}{12}$	1137
148. Flugstöðin h/f gegn Sólrúnu Hafsteinsdóttur persónulega og vegna ófjárráða dóttur sinnar Gunnhildar Fjólu Valgeirsdóttur og gagnsök. Gagnaöflun	21 $\frac{1}{12}$	1142
149. Georg Hermannsson gegn Samvinnutryggingum. Vátrygging	21 $\frac{1}{12}$	1143
150. Ákærvaldið gegn Guðjóni Emil Aanes. Fiskveiðabrot	21 $\frac{1}{12}$	1151
151. Ákærvaldið gegn Benedikt Ragnari Sigurðssyni. Fiskveiðabrot	21 $\frac{1}{12}$	1159

II. NAFNASKRÁ.

A. Einkamál.

	Bls.
Adolf Albertsson	87
Agnar Árnason	591
Albert Karl Sanders	123
Almennar Tryggingar h/f	211, 1044
Anton Guðmundsson	749
Arnar, Steingrímur	693
Arnfinnur Ingi Sigurðsson	1013
Asíufélagið h/f	22
Axel Guðmundsson	87
Ábyrgð h/f, tryggingarfélag	344
Ágúst Benjamínsson	798
Ágúst Ellertsson	386
Áki Guðni Gränz	123
Álafoss h/f	352
Ársæll Jóhannsson	647
Ásbjörn Ólafsson	372
Ásgeir Ásgeirsson	984
Ásta Stefánsdóttir	278
Bandalag starfsmanna ríkis og bæja	56
Beck, Unnsteinn, borgarfégeti	72, 534, 767, 998, 1003
Belfast Rope Work Company Ltd.	225
Bergur Eiríksson	563
Berndsen, Ewald Ellert	72, 86, 211, 364, 767, 1003
Berndsen, Guðný	72
Berndsen, Margrét	72
Berndsen, Sólveig	72
Birgir Þorvaldsson	647
Bjarni K. Bjarnason	64
Björgunarfélagið h/f	773
Björgvin Frederiksen	1035
Björgvin Frederiksen h/f	1035
Björn G. Björnsson	278
Bogi Sigurðsson	578
Borgarstjórinn í Reykjavík	85
Brynhildur Björgvinsdóttir	897
Búri h/f	678
Byggingarfélag verkamanna í Keflavík	178
Byggingarnefnd Laugardalshrepps	749
Byggingarsamvinnufélag atvinnubifreiðarstjóra í Reykjavík og nágrenni	311

	Bls.
Byggingarvöruverzlun Tómasar Björnssonar h/f	87
Bæjarstjórinn í Kópavogi	522
Dagfinnur Stefánsson	670
Dánarbú Jóns H. Magnússonar	178
Dánarbú Sigurðar L. Hjaltesteds	365, 710
Dómsmálaráðherra	72, 1003
Egill Skallagrímsson h/f, ölgerð	3
Eimskipafélag Íslands h/f	984
Eimskipafélag Reykjavíkur h/f	680
Einar Ingimundarson, sýslumaður	1003
Einar Jónsson	1002
Einar Sigurðsson	647
Elvar Bjarnason	164
Engilbert Eggertsson	1013
Engilbert Jónasson	29
Erlendur Guðmundsson	10
Eyjólfur Bjarnason	933
Ewald Ellert Berndsen	72, 86, 211, 364, 767, 1003
Fasteignasalan, Hátúni 4 A	968
Félag landeigenda á Laxárvæðinu	1122
Félagsbú Margrétar G. Hjaltesteds	365
Finnbogi Bjarnason	798
Finnbogi Pétursson	498
Fiskanes h/f	301
Fiskiðjan h/f	434
Fiskmiðstöðin h/f, þrotabú	211
Fiskimjölsverksmiðjan í Vestmannaeyjum h/f	534, 998
Fiskur h/f	693
Fjeldsted, Kristján	378, 795
Fjármálaráðherra .. 33, 56, 72, 97, 415, 459, 498, 544, 908, 1003,	1085
Fjörður h/f	393
Flugstöðin h/f	1142
Frederiksen, Björgvin	1035
Friðjón Skarphéðinsson, yfirborgarfégeti	72, 543, 1003
Friðrik Jörgensen, þrotabú	534, 998
Friðrik Kristjánsson	10
Friðrik Ólafsson	884
Friður Sigurðardóttir	578
Fylkir h/f	613
G. Albertsson	244
Garðar Benediktsson	739
Geir Ófeigsson	410
Geislahitun h/f	47
Georg Stanley Axelsson	679
Georg Hermannsson	1143
Gestur Gíslason	591

	Bls.
Gestur Kristjánsson	902
Gísli Guðmundsson	1013
Gjaldheimtan í Reykjavík	72, 543, 567, 613
Gluggar h/f	698
Gränz, Áki Guðni	123
Guðbrandur Jörundsson	578
Guðjón Styrkársson	72
Guðjón Sverrir Sigurðsson	85
Guðlaug Ástmundsdóttir	1013
Guðmann Pálsson	211
Guðmundur Benediktsson	739
Guðmundur Guðlaugsson	364
Guðný Berndsen	72
Guðrún Ófeigsdóttir	410
Guðrún Sigurðardóttir	578
Gunnar Jónsson	87
Gunnar Snorrason	749
Gunndóra Viggósdóttir	543
Gunnhildur Fjóla Valgeirsdóttir	1142
Gunnlaugur Karlsson	798
Gústaf Ólafsson, hæstaréttarlögmaður	1003
Gústaf Sigjónsson	363
Gylfi Gunnarsson	455
H	787
H/f Eimskipafélag Íslands	984
Hafliði Sveinsson	1
H/f Júpiter	798
Hafskip	244
Hafstein, Jóhann, dómsmálaráðherra	1003
Hafsteinn Guðmundsson	373
Hafsteinn Markússon	719
Hafsteinn Sigurðsson	902
Halldór Laxdal	700
Halldór Magnússon	210
Halldór Magnússon	334
Halldór Ólafsson	3
Halldór Pétursson	173
Haraldur Pétursson	459
Haraldur Runólfsson	410
Hákon Benediktsson	739
Hárgreiðslustofan Hörn s/f	543
Helgi Benediktsson	86, 1085
Helgi Lárusson	522
Hellugler h/f	933
Hermann Helgason	1013
Hjaltested, Karl Lárus	365, 710

		Bls.
Hjaltested, Magnús S.	365,	710
Hjaltested, Margrét G.	365,	710
Hjaltested, Margrét S.	365,	710
Hjaltested, Sigurður Kristján	365,	710
Hjaltested, Sigurður L., dánarbú	365,	710
Hólanes h/f		326
Hraðfrystihús Tálknafjarðar		334
Hrefna Nielsdóttir	1013	
Hreiðar Svavarsson	487,	698
Hreppsnefnd Laugardalshrepps		749
Húsfélagið Ferjubakka 2—16		479
Hörður Guðjónsson		1
Hörn s/f, hárgreiðslustofa		543
Höskuldur Skagfjörð		800
Ingi B. Ársælsson		749
Ingibergur Kristinsson		544
Ingibjörg Kortsdóttir		799
Ingólfur Jörundsson		578
Ingólfur Árni Sveinsson		396
Ingvar S. Ingvarsson		933
Ísfélag Vestmannaeyja h/f		29
Íslenzkir Aðalverktakar s/f		320
Jarlinn h/f		272
Jóhann G. Filippusson		363
Jóhann Hafstein, dómsmálaráðherra		1003
Jóhann Sveinbjörnsson		749
Jóhanna Baldvinsdóttir		1003
Jóhanna Sæmundsdóttir		33
Jóhannes Eliasson	365,	700
Jón Ingibersson	534,	998
Jón Ellert Jónsson		1002
Jón H. Magnússon, dánarbú		178
Jón Sigurðsson		1013
Jón Sigurðsson og Hermann Helgason s/f		1013
Jón Valgeirsson		326
Jónatan Guðmundsson		410
Jónína Ófeigsdóttir		410
Jósafat Arngrímsson		123
Júpiter h/f		798
Jöklar h/f		1003
Jökull Sigurðsson		578
Kaldalóns, Snæbjörn		762
Karl Guðmundsson		396
Karl Jónsson	354,	998
Karl Lárus Hjaltested	365,	710
Karl Leví Jóhannesson		1008

Karl Ólafsson	1008
Karl Stefánsson	749
Kaupfélag Reykjavíkur og nágrennis	680
Kári Einarsson	591
Kári B. Helgason, þrotabú	372
Kjartan Sigurðsson	1035
Kjartan Sveinsson	210, 294
Kjötverzlun Tómasar Jónssonar	784
Knútur Kristinsson	72, 86, 211, 364
Kópavogskaupstaður	522
Kr. Kristjánsson h/f	372
Kristinn Júlíusson	719
Kristinn Sveinsson	1013
Kristín Erla Stefánsdóttir	968
Kristín Þórðardóttir	365, 700
Kristján Bjarnason	354
Kristján Eiríksson	341, 378, 795
Kristján Fjeldsted	378, 795
Kristján Guðlaugsson	225
Kristján Kristjánsson, fyrrv. yfirborgarfogeti	1003
Kristján J. Pétursson	800
Kristján Sigurðsson	373
Landbúnaðarráðherra	296
Landeigendafélag Laxár og Mývatns	977
Landsbanki Íslands	459, 536
Laugardalshreppur, byggingarnefnd	749
Laugardalshreppur, hreppsnefnd	749
Laxárvirkjun	977, 1122
Laxdal, Halldór	700
M	787
Magni h/f	536
Magnús Guðmundsson	341
Magnús S. Hjaltested	365, 710
Magnús Jónsson, fjármálaráðherra	1003
Margrét Berndsen	72
Margrét S. Hjaltested	365, 710
Matariðjan h/f	884
Norðurverk h/f	1122
Olíuverzlun Íslands h/f	86
Ófeigur Ófeigsson	410
Ólafur Finnbogason	1003
Ólafur Haraldsson	749
Ólafur Helgason	296
Ólafur Jónasson	749
Ólafur S. Vilhjálmsson	97
Óskar Árnason	770

	Bls.
Pálmi Jónsson	87
Pálmi Sigurðsson	693
Pétur Jónsson	87
Pétur Jökull Pálmason	386
Pétur Pétursson 72, 86, 211,	364
Pétur Þorsteinsson	210
Póst- og símamálastjóri	123
Póst- og símamálastjórnin	123
Radíóbúðin	365, 700
Rafveita Akureyrar	1044
Ragna Aðalsteinsdóttir	296
Ragnheiður Ófeigsdóttir	410
Rasmus, Sigurður Gunnar Hendrik	680
Reykjavíkurborg	85
Ríkissjóður 33, 56, 72, 97, 415, 459, 498, 544, 908, 1003,	1085
Rúðólf Ásgeirsson	749
Rúnar Hallgrímsson	690
Samgöngumálaráðherra	364
Samgöngumálaráðuneytið	364
Samvinnubanki Íslands h/f	690, 799
Samvinnutryggingar	380, 396, 902, 1143
Sanders, Albert Karl	123
Seyðisfjarðarbær	393
Sigríður Aðalsteinsdóttir	296
Sigríður Nielsdóttir	1013
Sigríður Sigurðardóttir	578
Sigurður Ágústsson	784
Sigurður Berg Bergsteinsson	559
Sigurður Guðmundsson	749
Sigurður Kristján Hjaltested 365,	710
Sigurður L. Hjaltested, dánarbú	365
Sigurður Magnússon	311
Sigurður Ármann Magnússon	275
Sigurður Ólason	164
Sigurður Gunnar Hendrik Rasmus	680
Sigurjón Einarsson	415, 434
Sigurjón Sigurðsson	64
Sjómannadagsráð Keflavíkur og Njarðvíkur	971
Sjóvátryggingarfélag Íslands h/f 22, 344, 380,	386
Sjófn h/f	559, 563
Skagfjörð, Höskuldur	800
Skipasmíðastöð Njarðvíkur h/f	770
Skiptaráðandinn í Reykjavík 534, 680, 676,	998
Skrifstofa ríkisspítalanna	72
Slippfélagið í Reykjavík h/f	275
Snorri Guðlaugsson	897

	Bls.
Snorri Halldórsson	749
Snæbjörn Kaldalóns	762
Snæbjörn Sigurðsson	908
Soffia Haraldsdóttir	670
Soffia Vilhjálmsdóttir	749
Sólborg Marínósdóttir	749
Sólveig Berndsen	72
Sólrún Hafsteinsdóttir	1142
Starfsmannafélag Áburðarverksmiðjunnar	749
Stefán G. Ásmundsson	455
Stefán Karlsson	749
Stefán Stefánsson	749
Steingrímur Arnar	693
Steinn Lárusson	1013
Stígandi s/f	1085
Sumarliði Betúelsson	739
Sveinbjörg Kristjánsdóttir	578
Sveinn Gunnarsson	301
Sveinn Guðmundsson	87
Sænsk-íslenzka frystihúsið h/f	173
Söfnunarsjóður Íslands	567
Timburiðjan h/f	487
Tómas Björnsson h/f, byggingavöruverzlun	87
Tómas Jónsson, kjötverzlun	784
Trausti Jónsson	320
Trygging h/f	47
Tryggingamiðstöðin h/f	434
Tryggingarfélagið Ábyrgð s/f	344
Tryggvi Kristjánsson	1013
Unnsteinn Beck, borgarfégeti	72, 534, 680, 767, 998, 1003
Unnur B. Haraldsdóttir	22
Úthlutunarmenn atvinnuleyfa leigubifreiðastjóra í Reykjavík .	364
Útvegsbanki Íslands	799
Y	118
Yfirborgarfégetinn í Reykjavík	211, 543
Valdimar Karlsson	272
Vátryggingarfélagið h/f, þrotabú	680
Verksmiðjan Otur h/f	352
Vesturröst h/f	773
Vökull h/f	210, 294
X	118
Þorfinnur Egilsson	971
Þorsteinn Bjarnason	354
Þóra Brynjólfsdóttir	762
Þrotabú Fiskmiðstöðvarinnar h/f	211
Þrotabú Friðriks Jörgensens	998

	Bls.
Þrotabú Kára B. Helgasonar	372
Þrotabú Vátryggingarfélagsins h/f	680
Ölgerðin Egill Skallagrímsson h/f	3
Örn Vilhelm Randrup Georgsson	344

B. Opinber mál.

Aanes, Guðjón Emil	1151
Agnar Karlsson Svendsen	1075
Ástvald Berg Valdimarsson	530
Árni Guðmundsson	601
Árni Lárus Viglundsson	601
Baldur Magnús Stefánsson	891
Benedikt Ragnar Sigurðsson	1159
Brynjólfur Sveinsson	512
Einar Guðmundsson	570
Grettir Jóseppsson	601
Grétar Þór Sigurðsson	202
Guðjón Emil Aanes	1151
Guðmundur Holberg Þórðarson	194
Gunnar Andrésson	430
Gunnar Þór Sigvaldason	512
Jakob Sigurður Árnason	991
Jóhann Sveinsson	77
Johnsen, Sigfús Jörundur Árnason	801
Magnús Móberg Hansson	494
Magnús Jóhannsson	834
Magnús Eydór Snædal Þorsteinsson	237
Matthías Ólafur Gestsson	1137
Ólafur Sigurður Steingrímsson	586
Páll Ágúst Finnbogason	1079
Rafn Svavarsson	492, 624
Samúel Jónsson	1004
Sigfús Jörundur Árnason Johnsen	801
Sigurður Hannesson	987
Sigurpáll Ólafsson Jónsson	1115
Skafti Jóhannsson	601
Stefán Þór Elisson	703
Sveinbjörn Gíslason	291
Sveinn Benediktsson	212
Svendsen, Agnar Karlsson	1075
Tryggvi Rúnar Leifsson	1
Þorsteinn Þórður Sigurðsson	116, 510, 677
Þórólfur Meyvantsson	601

III. S K R Á

um lög, reglugerðir, samþykktir o. fl., sem vitnað er til
í XLI. bindi hæstaréttardóma.

- 1855, 31. maí. Tilskipun, sem lögleiðir á Íslandi með nokkrum breytingum, lög 5. janúar 1851, um skyldur embættismanna til að sjá ekkjum sínum borgið með fjárstyrk eftir sinn dag.
9. gr. — 676.
- 1878, nr. 3, 12. apríl. Lög um skipti á dánarbúum og félagsbúum o. fl.
24. gr. — 1000.
90. gr. — 1000.
96. gr. — 534.
- 1885, nr. 29, 16. desember. Lög um lögtak og fjárnám án undanfarins dóms eða sáttar.
1. gr. — 282.
2. gr. — 569.
7. gr. — 569.
- 1887, nr. 19, 4. nóvember. Lög um aðför.
2. gr. — 342, 343.
4. gr. — 529.
19. gr. — 342, 343, 380, 797.
23. gr. — 343, 380.
34. gr. — 342, 343, 380, 797.
42. gr. — 569.
45. gr. — 342, 343, 380, 797.
51. gr. — 797.
- 1895, nr. 19, 2. október. Lög um stefnur til æðri dóms í skiptamálum.
1. gr. — 592.
- 1904, nr. 4, 4. maí. Lög um eftirlaun.
9. gr. — 676.
- 1904, nr. 5, 4. maí. Lög um skyldu embættismanna til að safna sér ellistyrk eða kaupa sér geymdan lífeyri.
9. gr. — 676.
- 1905, nr. 14, 20. október. Lög um fyrningu skulda og annarra kröfuréttinda.
3. gr. — 353.
4. gr. — 503, 509.
11. gr. — 696.
- 1921, nr. 39, 27. júní. Lög um stofnun og slit hjúskapar.
74. gr. — 285.
75. gr. — 284.
78. gr. — 283, 285.

79. gr. — 283, 285, 286.
- 1922, nr. 39, 19. júní. *Lög um lausafjárkaup.*
5. gr. — 362.
12. gr. — 362.
14. gr. — 362.
52. gr. — 1086.
54. gr. — 889.
- 1923, nr. 15, 20. júní. *Vatnalög.*
- XV. kafli — 1123.
- XVI. kafli — 1123.
5. gr. — 738.
144. gr. — 1123.
- 1923, nr. 20, 20. júní. *Lög um réttindi og skyldur hjóna.*
10. gr. — 284, 286.
17. gr. — 671, 901.
18. gr. — 901, 902.
19. gr. — 671.
23. gr. — 901.
53. gr. — 671.
- 1927, nr. 18, 31. maí. *Lög um iðju og iðnað.*
14. gr. — 1137, 1138.
27. gr. — 1138, 1139, 1141.
- 1928, nr. 11, 23. apríl. *Lög um varnir gegn því, að gin- og klaufaveiki berist til landsins.*
7. gr. — 908, 911, 923, 932.
- 1930, nr. 28, 19. maí. *Lög um greiðslu verkkaups.*
1. gr. — 29, 31, 33.
- 1933, nr. 61, 14. júní. *Reglugerð um raforkuvirki.*
1. gr. — 1070.
4. gr. — 1070, 1071.
9. gr. — 1071.
21. gr. — 1071.
74. gr. — 1070.
81. gr. — 1070.
147. gr. — 1070.
- 1933, nr. 93, 19. júní. *Víxillög.*
7. gr. — 747.
10. gr. — 740.
16. gr. — 743, 747.
25. gr. — 740.
29. gr. — 740.
71. gr. — 692.
74. gr. — 353.
- 1936, nr. 7, 1. febrúar. *Lög um samningsgerð, umboð og ógilda lög-gerninga.*
30. gr. — 889.

32. gr. — 889.

1936, nr. 85, 23. júní. Lög um meðferð einkamála í héraði.

IX. kafli — 372.

9. gr. — 376.

12. gr. — 376.

34. gr. — 70.

36. gr. — 320, 1138.

41. gr. — 342.

47. gr. — 1016.

69. gr. — 363.

72. gr. — 297.

78. gr. — 297.

88. gr. — 970.

95. gr. — 276, 410.

96. gr. — 276.

99. gr. — 276.

105. gr. — 970.

117. gr. — 562, 566.

118. gr. — 295, 353, 395, 692, 766, 771, 785.

120. gr. — 920, 1142.

137. gr. — 355.

140. gr. — 394, 751, 752.

173. gr. — 933.

177. gr. — 376, 907.

178. gr. — 376, 738, 932.

183. gr. — 375, 376, 378.

188. gr. — 70, 976.

193. gr. — 355, 456.

200. gr. — 225, 226, 394, 983.

213. gr. — 122, 794.

223. gr. — 981, 983.

1936, nr. 105, 23. júní. Lög um breyting á lögum nr. 18, 31. maí 1927 um iðju og iðnað og lögum nr. 85, 19. júní 1933 um breyting á þeim lögum.

— 1138, 1139.

1936, nr. 105, 12. október. Reglugerð um innflutning, sölu og meðferð á skotvopnum, skotfærum, alls konar sprengjum og skotum og efni í þau.

— 292.

1938, nr. 47, 11. júní. Lög um fasteignasölu.

4. gr. — 970.

1938, nr. 62, 11. júní. Lög um bókhald.

— 879.

6. gr. — 841, 830.

7. gr. — 880.

- 8. gr. — 841, 880, 881.
- 10. gr. — 841, 880.
- 11. gr. — 841, 882.
- 14. gr. — 841.
- 15. gr. — 841, 881.
- 19. gr. — 841.
- 20. gr. — 841.
- 1938, nr. 80, 11. júní. Lög um stéttarfélög og vinnudeilur.
 - 6. gr. — 61, 63.
 - 25. gr. — 61.
 - 67. gr. — 56.
- 1940, nr. 19, 12. febrúar. Almenn hegningarlög.
 - XVII. kafli — 117.
 - XXVI. kafli — 2, 117, 510.
 - 2. gr. — 789.
 - 18. gr. — 217.
 - 20. gr. — 2, 801, 803, 804, 823.
 - 22. gr. — 126, 127, 292, 514, 801, 803, 804, 823, 829.
 - 49. gr. — 835, 882.
 - 57. gr. — 156, 202, 495, 602, 603, 832, 896, 1079, 1080.
 - 60. gr. — 997.
 - 68. gr. — 841, 882.
 - 71. gr. — 433.
 - 74. gr. — 831.
 - 76. gr. — 243.
 - 77. gr. — 201, 209, 577, 646, 835, 882, 997, 1084.
 - 81. gr. — 586.
 - 82. gr. — 586.
 - 138. gr. — 126, 127, 155, 156.
 - 139. gr. — 126, 127, 156.
 - 142. gr. — 801, 803, 804, 816, 817, 818, 823, 829, 831.
 - 145. gr. — 835, 837, 878, 879.
 - 146. gr. — 835, 837, 878, 879.
 - 147. gr. — 835, 837, 878.
 - 155. gr. — 240, 246, 573, 576.
 - 158. gr. — 804, 805, 817, 829, 830, 834, 835, 841, 879, 880.
 - 159. gr. — 203, 209.
 - 194. gr. — 635, 646.
 - 211. gr. — 292.
 - 217. gr. — 704, 708.
 - 230. gr. — 467.
 - 231. gr. — 467.
 - 234. gr. — 467.
 - 244. gr. — 292, 577, 604, 607, 609, 679, 1076, 1078.
 - 247. gr. — 837, 878, 892, 895, 896.

248. gr. — 125, 126, 127, 154, 155, 156, 195, 196, 201, 573, 576, 992, 1081, 1083.
249. gr. — 126, 127.
250. gr. — 382.
254. gr. — 127, 155, 156.
256. gr. — 1084.
259. gr. — 495, 497.
260. gr. — 467.
261. gr. — 126, 127, 195, 196, 200, 201, 1079, 1081, 1083.
262. gr. — 835, 841, 880, 881.
- 1940, nr. 31, 13. febrúar. *Póstlög*.
26. gr. — 126, 156.
- 1941, nr. 112, 9. október. *Lög um lax- og silungsveiði*.
3. gr. — 299.
- 1942, nr. 61, 4. júlí. *Lög um málflytjendur*.
4. gr. — 376.
8. gr. — 971.
- 1943, nr. 64, 16. desember. *Lög um birtingu laga og stjórnvalda-erinda*.
3. gr. — 513.
7. gr. — 513.
- 1944, nr. 33, 17. júní. *Stjórnarskrá lýðveldisins Íslands*.
29. gr. — 1152, 1160.
60. gr. — 290.
65. gr. — 2, 117, 679.
67. gr. — 299, 510, 923, 1133.
- 1946, nr. 12, 2. apríl. *Raforkulög*.
40. gr. — 1070.
41. gr. — 1070.
- 1946, nr. 59, 7. maí. *Lög um sérstakar fyrningarafskriftir*.
- 620.
1. gr. — 621.
2. gr. — 621.
3. gr. — 621.
4. gr. — 621.
5. gr. — 621.
- 1947, nr. 83, 5. júní. *Lög um breyting á lögum nr. 29 frá 16. desember 1885 um lögtak og fjárnám án undanfarins dóms eða sáttar*.
1. gr. — 569.
- 1947, nr. 95, 5. júní. *Lög um lögræði*.
5. gr. — 422.
7. gr. — 422.
- 1947, nr. 124, 22. desember. *Lög um dýralækna*.
6. gr. — 932.

- 1948, nr. 40, 5. apríl. Lög um kauprétt á jörðum.
3. gr. — 592, 593, 600.
- 1949, nr. 18, 22. marz. Lög um kyrrsetningu og lögbann.
1. gr. — 982.
5. gr. — 981, 982, 983.
24. gr. — 34, 35, 45, 46.
27. gr. — 34, 35, 46.
- 1949, nr. 57, 25. maí. Lög um nauðungaruppböð.
4. gr. — 76.
8. gr. — 75, 592.
29. gr. — 74.
32. gr. — 123.
- 1950, nr. 22, 19. marz. Lög um gengisskráningu, launabreytingar, stóreignaskatt, framleiðslugjöld o. fl.
8. gr. — 267.
- 1950, 4. nóvember. Mannréttindasáttmáli Evrópuráðsins.
6. gr. — 217.
- 1951, nr. 8, 5. febrúar. Ábúðarlög.
— 45.
- 1951, 8. maí. Samningar um réttarstöðu liðs Bandaríkjanna og eignir þess.
3. gr. — 553.
6. gr. — 553.
12. gr. — 555.
- 1951, nr. 110, 19. desember. Lög um lagagildi varnarsamnings milli Íslands og Bandaríkjanna og um réttarstöðu liðs Bandaríkjanna og eignir þess.
— 553.
- 1952, nr. 6, 31. janúar. Lög um breyting á lögum nr. 11, 23. apríl 1928 um varnir gegn því, að gin- og klaufaveiki berist til landsins.
2. gr. — 908.
- 1952, nr. 23, 1. febrúar. Lög um öryggisráðstafanir á vinnustöðum.
5. gr. — 97.
25. gr. — 97.
26. gr. — 7.
- 1952, nr. 20, 14. febrúar. Reglugerð um varnir gegn gin- og klaufaveiki.
10. gr. — 908.
- 1954, nr. 11, 9. febrúar. Auglýsing um fullgildingu Evrópuráðssamnings um verndun mannréttinda og mannfrelsis.
— 217.
- 1954, nr. 20, 8. marz. Lög um váttryggingarsamninga.
25. gr. — 350, 1049, 1051, 1071.
52. gr. — 50
54. gr. — 384.

57. gr. — 381, 384, 385.
92. gr. — 48, 51.
- 1954, nr. 58, 24. apríl. Áfengislög.
1. gr. — 476.
21. gr. — 203, 208.
24. gr. — 203, 209, 431, 432, 496, 497, 587.
44. gr. — 203, 208, 209.
45. gr. — 203, 209, 431, 432, 496, 587, 591.
- 1955, nr. 22, 3. maí. Lög um breytingar á almennum hegningarlögum nr. 19, 12. febrúar 1940.
4. gr. — 156, 602.
- 1955, nr. 64, 2. september. Lög um lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.
14. gr. — 676.
- 1956, nr. 20, 1. marz. Lög um breyting á almennum hegningarlögum, nr. 19, 12. febrúar 1940.
— 203, 209.
1. gr. — 495, 497.
- 1956, nr. 23, 10. marz. Lög um varnir gegn útbreiðslu næmra sauðfjársjúkdóma og útrýmingu þeirra.
— 914.
- 1957, nr. 53, 5. júní. Lög um lax- og silungsveiði.
XVI. kafli. — 299.
3. gr. — 299, 300.
- 1958, nr. 24, 29. apríl. Lög um viðauka við lög nr. 23, 27. júní 1921, um váttryggingarfélag fyrir fiskiskip.
4. gr. — 1111.
- 1958, nr. 26, 2. maí. Umferðarlög.
5. gr. — 351.
11. gr. — 1150.
25. gr. — 203, 209, 431, 587.
47. gr. — 19.
49. gr. — 345, 351.
51. gr. — 351.
53. gr. — 351.
67. gr. — 396, 408, 1144.
69. gr. — 408, 1144.
70. gr. — 1144, 1156.
80. gr. — 203, 209, 431, 432, 587.
81. gr. — 203, 209, 431, 432, 587, 591.
- 1958, nr. 87, 29. ágúst. Reglugerð um viðauka við reglugerð nr. 70, 30. júní 1958, um fiskveiðilandhelgi Íslands.
— 82, 319, 532, 1153, 1161.
- 1959, nr. 19, 24. apríl. Lög um sameign í fjölbýlishúsum.
10. gr. — 93.
11. gr. — 480, 481, 482, 484, 485, 486.
13. gr. — 482, 484.

14. gr. — 481, 484.
15. gr. — 480, 482, 484.
16. gr. — 486.
- 1960, nr. 4, 20. febrúar. Lög um efnahagsmál.
6. gr. — 267.
- 1960, nr. 10, 22. marz. Lög um söluskatt.
2. gr. — 876, 878.
25. gr. — 837, 878, 879.
26. gr. — 837, 878, 879.
- 1960, nr. 15, 31. marz. Reglugerð um söluskatt.
30. gr. — 837.
31. gr. — 837, 878.
- 1960, nr. 43, 9. júní. Lög um bráðabirgðabreyting á lögum nr. 66
12. apríl 1945 um útsvör.
3. gr. — 622.
- 1960, nr. 58, 28. júlí. Lög um bann við okri, dráttarvexti o. fl.
5. gr. — 771.
- 1960, nr. 59, 19. júlí. Lög um framleiðsluráð landbúnaðarins, verð-
skráningu, verðmiðlun og sölu á landbúnaðarvörum o. fl.
22. gr. — 512, 516, 519, 521.
27. gr. — 512, 516, 519.
28. gr. — 512, 516, 520.
29. gr. — 521.
48. gr. — 512, 516.
- 1961, nr. 3, 11. marz. Reglugerð um fiskveiðilandhelgi Íslands.
1. gr. — 82, 913, 532, 1153, 1158, 1161.
4. gr. — 533.
7. gr. — 82, 219, 532, 1153, 1158, 1161, 1166.
- 1961, nr. 4, 11. marz. Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 87, 29.
ágúst 1958, um viðauka við reglugerð nr. 70, 30. júní 1958, um
fiskveiðilandhelgi Íslands.
— 82, 219, 532, 1153, 1161.
- 1961, nr. 31, 24. marz. Lög um breyting á almennum hegningarlög-
um, nr. 19, 12. febrúar 1940.
6. gr. — 882.
- 1961, nr. 36, 29. marz. Ábúðarlög.
7. gr. — 600.
- 1961, nr. 82, 21. ágúst. Lög um meðferð opinberra mála.
XVI. kafli — 531.
2. gr. — 422.
15. gr. — 1138.
21. gr. — 422.
67. gr. — 2, 117, 293, 493, 510, 511.
77. gr. — 1139.
108. gr. — 217.
115. gr. — 891.

118. gr. — 156, 513, 514, 533, 826, 835.
141. gr. — 128.
142. gr. — 128.
144. gr. — 562, 566.
145. gr. — 602, 611.
146. gr. — 240.
151. gr. — 419, 428, 429.
154. gr. — 419, 420.
155. gr. — 419, 428.
172. gr. — 1, 116, 292, 492, 510, 677.
- 1962, nr. 28, 17. apríl. *Lög um ráðstafanir vegna ákvörðunar Seðla-
banka Íslands um nýtt gengi íslenskrar krónu.*
11. gr. — 771.
- 1962, nr. 55, 28. apríl. *Lög um kjarasamninga opinberra starfsmanna.*
— 61, 62, 63.
5. gr. — 59, 63.
6. gr. — 49, 61, 63.
7. gr. — 61.
- 1962, nr. 57, 18. apríl. *Lög um Hæstarétt Íslands.*
13. gr. — 292.
20. gr. — 76, 1035.
21. gr. — 33, 56, 64, 354, 365, 373, 762, 767, 933, 968.
36. gr. — 72, 76, 164, 272, 534.
44. gr. — 294.
45. gr. — 436, 691, 771.
52. gr. — 218, 366.
53. gr. — 76, 218.
58. gr. — 1142.
59. gr. — 529.
- 1962, nr. 60, 21. apríl. *Lög um verkamannabústaði.*
— 180, 188.
4. gr. — 191.
6. gr. — 185, 190, 191, 192.
7. gr. — 190.
- 1962, nr. 69, 28. apríl. *Lög um tekjustofna sveitarfélaga.*
— 879.
31. gr. — 622.
36. gr. — 622.
42. gr. — 622.
58. gr. — 623.
- 1962, nr. 70, 28. apríl. *Lög um tekjuskatt og eignarskatt.*
48. gr. — 837, 879.
- 1963, nr. 28, 29. ágúst. *Lög um fasteignamat og fasteignaskráningu.*
— 362.
- 1963, nr. 29, 29. apríl. *Lög um lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.*
14. gr. — 676.

22. gr. — 676.
- 1963, nr. 170, 17. september. *Reglugerð um notkun pósts.*
37. gr. — 156.
82. gr. — 126.
- 1963, nr. 66, 31. desember. *Siglingalög.*
34. gr. — 816.
35. gr. — 804, 805, 816, 827, 830.
39. gr. — 826.
216. gr. — 237.
232. gr. — 696.
- 1963, nr. 67, 31. desember. *Sjómannalög.*
- I. kafli — 456.
4. gr. — 457.
5. gr. — 457.
18. gr. — 986.
- 1963, nr. 245, 31. desember. *Reglugerð um tekjuskatt og eignarskatt.*
112. gr. — 837.
- 1964, nr. 1, 31. janúar. *Lög um ráðstafanir vegna sjávarútvegsins o. fl.*
5. gr. — 876.
- 1964, nr. 29, 11. marz. *Reglugerð um breyting á reglugerð nr. 4, 11. marz 1961, um breyting á reglugerð nr. 87, 29. ágúst 1958, um viðauka við reglugerð nr. 70, 30. júní 1958, um fiskveiðalandhelgi Íslands.*
- 219, 1153, 1161.
- 1964, nr. 51, 15. maí. *Reglugerð um gerð og búnað ökutækja o. fl.*
6. gr. — 351.
- 1964, nr. 89, 19. maí. *Lög um meðferð ölvaðra manna og drykkju-sjúkra.*
1. gr. — 428.
11. gr. — 416, 418, 421, 428.
- 1964, nr. 51, 10. júní. *Lög um tekjustofna sveitarfélaga.*
- 621, 879.
31. gr. — 614, 617.
42. gr. — 619, 620, 622.
61. gr. — 837.
- 1964, nr. 55, 17. júlí. *Lög um tekjuskatt og eignarskatt.*
- 617.
11. gr. — 623.
15. gr. — 614, 621, 622, 623.
48. gr. — 837, 879.
- 1964, nr. 61, 24. desember. *Lög um breyting á lögum nr. 10, 22. marz 1960, um söluskatt.*
2. gr. — 876.
- 1965, nr. 60, 20. maí. *Lög um Laxárvirkjun.*
4. gr. — 979, 1127, 1128, 1133, 1135.
5. gr. — 971, 1127, 1128, 1133.

- 1965, nr. 67, 21. maí. Lög um breyting á lögum nr. 51, 10. júní 1964, um tekjustofna sveitarfélaga.
5. gr. — 837, 879.
- 1965, nr. 70, 21. maí. Lög um breyting á lögum nr. 55, 17. júlí 1964, um tekjuskatt og eignarskatt.
— 617.
- 1965, nr. 90, 7. október. Lög um tekjuskatt og eignarskatt.
— 614.
11. gr. — 617, 618, 619.
15. gr. — 618, 619, 620.
48. gr. — 837, 879.
- 1965, 30. desember. Auglýsing Seðlabanka Íslands um vexti við innlánsstofnanir.
— 771.
- 1966, nr. 55, 13. maí. Lög um breyting á lögum nr. 59, 19. júlí 1960, um framleiðsluráð landbúnaðarins, verðskráningu, verðmiðlun og sölu á landbúnaðarvörum o. fl.
33. gr. — 512.
- 1966, nr. 71, 6. maí. Lög um verðtryggingu fjárskuldbindinga.
— 272, 888.
1. gr. — 267, 273, 889, 890.
- 1966, nr. 101, 8. desember. Lög um framleiðsluráð landbúnaðarins, verðskráningu, verðmiðlun og sölu á landbúnaðarafurðum o. fl.
22. gr. — 513, 514.
26. gr. — 513, 514.
27. gr. — 513.
46. gr. — 513.
- 1967, nr. 35, 18. febrúar. Reglugerð um varnir gegn smitandi hring-skyrfi í nautgripum og öðrum húsdýrum af völdum sveppa (*dermatomycosis*).
— 923.
3. gr. — 932.
4. gr. — 931.
- 1967, nr. 47, 28. apríl. Lög um Samábyrgð Íslands á fiskiskipum.
— 1111.
- 1967, nr. 58, 29. apríl. Orkulög.
37. gr. — 1048, 1051.
- 1967, nr. 62, 18. maí. Lög um bann gegn veiðum með botnvörpu og flotvörpu.
1. gr. — 82, 219, 531, 1153, 1161.
2. gr. — 533.
4. gr. — 82, 215, 219, 532, 533.
5. gr. — 82, 215, 219, 532, 533, 1153, 1158, 1161, 1166.
- 1967, nr. 143, 16. september. Reglugerð um iðnfræðslu.
2. gr. — 1138, 1139.

1968, nr. 40, 23. apríl. *Umferðarlög.*

— 209.

25. gr. — 496, 497, 989, 1116, 1117.

41. gr. — 1004, 1005.

45. gr. — 906.

49. gr. — 906.

80. gr. — 496, 498, 1005, 1116, 1117.

81. gr. — 496, 497, 989, 1005, 1007, 1116, 1117.

1968, nr. 51, 2. maí. *Lög um bókhald.*

— 879.

5. gr. — 880.

7. gr. — 881.

9. gr. — 880.

14. gr. — 881.

16. gr. — 881.

1968, nr. 74, 12. nóvember. *Lög um ráðstafanir vegna ákvörðunar Seðlabanka Íslands um nýtt gengi íslenskrar krónu.*

3. gr. — 267.

1968, nr. 79, 31. desember. *Lög um ráðstafanir í sjávarútvegi vegna breytinga gengis íslenskrar krónu.*

15. gr. — 267, 268.

1969, nr. 21, 10. maí. *Lög um breyting á lögum nr. 62, 18. maí 1967, um bann gegn veiðum með botnvörpu og flotvörpu.*

2. gr. — 82, 219, 532, 1153, 1161.

4. gr. — 532.

5. gr. — 82.

7. gr. — 82.

1969, nr. 82, 2. júlí. *Áfengislög.*

— 208, 209, 497.

24. gr. — 989, 1005, 1007, 1116, 1117.

45. gr. — 989, 1005, 1116, 1117.

IV. EFNISKRÁ TIL YFIRLITS.

Bls.

Aðfarargerðir. Sjá aðför, fjárnám, innsetningargerð, kyrrsetning, lögbann, lögtak, útburðarmál.	
Aðför	522
Aðgerðarleysi. Sjá tómlæti.	
Aðild	72, 87, 178, 296, 344, 749, 997, 1013
Aðildareidur. Sjá barnsfaðernismál	188, 787
Aðstöðugjald. Sjá skattar.	
Aflýsing.	
Arkitektar.	1035
Atvinnulöggjöf	512
Atvinnuréttindi. Sjá refsingar	202, 430, 834, 1004, 1115
Ábúð	591
Ábyrgð	544
Ábyrgð á verkum annarra 10, 22, 386, 396, 415, 459, 498, 544, 902,	
	908, 1044
Áfengi	698
Áfengislög	202, 430, 494, 586, 987, 1004, 1115
Áfrýjun.	
1. Áfrýjunarleyfi:	
a. Áfrýjunarfrestur liðinn 10, 22, 72, 118, 123, 294, 296, 320,	
334, 352, 455, 459, 487, 498, 522, 559, 563, 647, 670, 693, 719,	
739, 770, 773, 795, 998, 1013, 1085	
b. Áfrýjunarfjárhæð nær eigi kr. 5000.00.	
c. Áfrýjunarfrestur liðinn. Áfrýjunarleyfis eigi aflað 534, 770	
2. Máli gagnáfrýjað 10, 97, 278, 296, 311, 326, 380, 415, 434, 487.	
544, 613, 647, 670, 719, 739, 773, 787, 902, 1013, 1035, 1085, 1122	
3. Ný gögn lögð fyrir Hæstarétt:	
a. Einkamál 10, 88, 118, 164, 173, 244, 275, 341, 396, 410, 434,	
544, 567, 613, 719, 767, 1008, 1035, 1044	
b. Opinber mál 77, 212, 237, 430, 494, 512, 530, 601, 987, 1004,	
1079, 1115, 1137, 1151, 1159	
4. Ýmis atriði	72, 118, 164, 294, 334, 591, 1035
Áfrýjunarfrestur. Sjá áfrýjun.	
Áfrýjunarleyfi. Sjá áfrýjun.	
Ákæra	891, 1137
Álitsgerðir. Sjá mat og skoðun.	
Barnsfaðernismál	118, 787
Bifreiðir:	
A. Einkamál	10, 22, 344, 380, 386, 396, 544, 902, 1143
B. Opinber mál	202, 430, 494, 586, 987, 1004, 1115

	Bls.
Birting laga og stjórnvaldaerinda	512
Björgun	773
Blóðrannsókn	118, 430, 494, 787, 1004, 1115
Bókhald	834
Botnvörpuveiðar. Sjá fiskveiðabrot.	
Brot gegn valdstjórninni.	
Byggingameistarar. Sjá ábyrgð á mannvirkjagerð.	
Byggingarsamvinnufélög	178, 311
Dánarbætur. Sjá skaðabætur.	
Dómarar. Sjá dómstólar, réttarfarsvítur og sératkvæði.	
a. Samdómendur í héraði:	
Eignarréttur	410
Fasteignamál	410, 749
Fiskveiðabrot	77, 212, 530, 1151, 1159
Lífeyrismál	278
Lögbannsmál	33, 1122
Sjó- og verzlunardómur ..	244, 301, 326, 455, 693, 970, 984, 1085
Skuldamál	487, 933
Skaðabótamál	3, 10, 22, 97, 320, 334, 434, 544, 902, 908, 1013
Skattsvikamál	834
Vátryggingamál	1044
Vinnulaunamál	164, 459, 680
Vígsmál	291
Ýmis atriði	225, 320, 1122
b. Sératkvæði:	
Sératkvæði í Hæstarétti	47, 72, 212, 225, 272, 344, 479, 512, 1044
Sératkvæði í héraði	57, 291, 680, 693
c. Dómenda ekki getið í héraðsdómi	29, 33, 74, 77, 301, 341, 378, 393, 434, 455, 479, 510, 512, 522, 530, 534, 567, 578, 586, 693, 698, 703, 795, 1137, 1151, 1159
d. Ýmis atriði	530, 567, 586, 719, 767, 977, 1137
Dómhæfi kröfu.	
Dómstólar	700, 908, 999
Dráttarvélar. Sjá bifreiðir.	
Eiður. Sjá aðildareiður.	
Eignarréttarfyrrirvari	700
Eignarréttur	410
Embættismenn	787
Endurheimta	613, 1044
Endurrit skjala	767
Endurupptaka máls	522
Erfðaskrár.	
Fangelsi. Sjá löggæzlumenn.	
Farbann	291
Farmgjald. Sjá flutningasamningar.	
Fasteignasala	647, 968

Fasteignir ..	87, 178, 410, 479, 522, 578, 591, 647, 719, 749, 1008, 1013
Ferðabann. Sjá farbann.	
Félagsdómur	56
Félög. Sjá hlutafélög, samvinnufélög og byggingarsamvinnufélög.	
Firma.	
Fiskveiðabrot	77, 212, 1151, 1159
Fiskverzlun.	
Fjárnám	341, 378, 770, 795
Fjársvik	194, 891, 991, 1079
Fjölbýlishús. Sjá fasteignir og sameign.	
Flutningasamningar	244
Fógetagerðir. Sjá aðför, innsetningargerð, kyrrsetning, lögbann, lögtak, útburðargerð.	
Framkrafa.	
Framsál kröfu.	
Frávísun.	
A. Einkamál.	
1. Frá héraðsdómi 33, 56, 64, 225, 296, 354, 393, 624, 749,	
762, 784, 934, 968, 1013	
2. Frá Hæstarétti	534, 591, 767, 770, 908
B. Opinber mál	237, 601, 624, 891, 1137
Frelsisvipting. Sjá gæzluvarðhald	415
Frestir	365, 710
Fyrning.	
a. Einkamál	352, 498, 690, 693
b. Opinber mál	586
Gagnaöflun	1142
Geðrannsókni	415, 624
Geðsjúkrahús. Sjá frelssvipting.	
Gengi	244, 272, 884
Gerðardómur	908
Gjafsókn. Gjafvörn	3, 97, 118, 296, 415, 908
Gjaldprot. Sjá skiptamál	534, 998
Gæzluvarðhald	1, 116, 291, 492, 510, 624, 677
Hafning máls	372
Handtaka. Sjá frelssvipting.	
Hefð.	
Heimvísun:	
A. Einkamál	320, 455, 578, 670, 1035
B. Opinber mál	530
Hjónaband. Sjá hjónaskilnaður, hjónavígsla.	
Hjónaskilnaður. Sjá skiptamál.	
Hjónavígsla.	
Hjúskapur. Sjá hjónavígsla, hjónaskilnaður.	
Hlutafélög.	

	Bls.
Hlutdeild	801
Húftrygging. Sjá váttryggingar.	
Iðnaður.	
Innheimtulaun	971
Innsetningargerð	700
Ítrekun	430, 494, 115, 1151, 1159
Kaup og sala	647, 884, 1085
Kaupgjald. Sjá vinnulaun.	
Kjörbörn.	
Kyrrsetning	278
Kærufrestur. Sjá kærumál.	
Kærumál:	
A. Einkamál:	
1. Frávisun frá héraðsdómi	33, 56, 64, 354, 762, 934, 968
2. Frávisun frá Hæstarétti	767
3. Frestir	365, 710
4. Málskostnaðartrygging	373
5. Vanhæfi dómara	977
6. Ýmis kærutriði	977
B. Opinber mál	1, 116, 291, 492, 510, 677
Landamerksamál	719
Landbúnaður	512
Landhelgisbrot. Sjá fiskveiðabrot.	
Landskipti.	
Landvist.	
Lífeyrir	278
Líkamsáverkar	703
Loftför.	
Lóðir. Lóðarleigusamningar. Sjá fasteignir.	
Læknar. Sjá mat og skoðun	97, 118, 301, 334, 386, 415, 430, 434, 494, 498, 544, 624, 703, 787, 1004, 1115
Læknaráð	301
Lög. Lögskýring ..	29, 34, 212, 272, 352, 380, 479, 512, 534, 739, 1122
Lögbann	33, 1122
Löggæzlumenn	498
Löghald. Sjá kyrrsetning.	
Lögheimili.	
Lögmenn	578, 971 1137
Lögsaga.	
Lögtak	567
Lögveð	479
Manndráp.	
Mat og skoðun:	
1. Atvinnutjón	97, 301, 334, 386, 434, 498, 544, 897
2. Áverkar og heilsutjón	97, 301, 334, 434, 498, 544, 624, 703
3. Blóðrannsókn	118, 430, 494, 787, 1004, 1115

4. Fiskveiðibrot	77, 212, 1151, 1159
5. Geðrannsókn	415, 624
6. Ýmsar matsgerðir og skoðunar eftir tímaröð í dómasafni 22, 33, 118, 237, 296, 393, 544, 719, 787, 1008, 1013, 1035, 1044, 1151, 1159	
7. Þóknun matsmanna	
8. Örorka	97, 301, 334, 386, 434, 498, 544
9. Öryggiseftirlit ríkisins	3, 334
Matsmenn	296
Málflutningur	29, 118, 272, 296, 770, 784
Málflytjendur. Sjá lögmenn	908
Málshöfðunarfrestur	33
Málskostnaður	373, 393, 434, 1008
Meðsök. Sjá skaðabætur	10, 97, 344, 386, 396, 434, 498, 902
Meiðyrði. Sjá ærumeiðingar.	
Miskabætur. Sjá skaðabætur.	
Nafnréttur.	
Nágrenni.	
Niðurfelling máls. Sjá hafning máls og útivist aðilja.	
Nytjastuldur	202, 494
Opinber mál. Sjá atvinnuréttindi, áfengislög, áfrýjun, ákæra, bifreiðir, birting laga og stjórnvaldaerinda, blóðrannsókn, botnvörpuveiðar, bókhald, brot gegn valdstjórninni, dóm- arar, fangelsi, farbann, ferðabann, fiskveiðabrot, fjársvik, frávísun, frelsissvipting, fyrning, geðrannsókn, geðsjúkra- hús, gæzluvarðhald, handtaka, heimvísun, hlutdeild, ítrekun, kærumál, landhelgisbrot, landvist, líkamsáverkar, loftför, læknar, löggæzlumenn, lögsaga, manndráp, mat og skoðun, nágrenni, nytjastuldur, ómerking, ómerking ummæla, órétt- mætir verzlunarhættir, prentréttur, rangur framburður fyrir dómi, refsingar, sakaruppgjöf, sáttir, skattsvik, skilorðs- bundnir dómar, skírlífisbrot, skjalafals, tékkamisferli, til- raun, togveiðar, tolllagabrot, umferðarlög, verðlagsbrot, verjandi í opinberu máli, þjófnaður, ærumeiðingar, ölvun.	
Opinberir starfsmenn	56
Ómaksbætur	310, 363, 364, 365, 798, 1002, 1003
Ómerking:	
A. Einkamál	225, 296, 320, 393, 455, 578, 670, 749, 1013, 1035
B. Opinber mál	530, 891, 1137
Ómerking ummæla. Sjá lögmenn, refsingar, ærumeiðingar.	
Óréttmætir verzlunarhættir.	
Prentréttur.	
Prestar. Sjá embættismenn.	
Rangur framburður fyrir dómi	801
Refsingar 64, 77, 194, 202, 212, 430, 494, 570, 601, 624, 703, 834, 933, 1004, 1079, 1115, 1151, 1159	

Einstakar refsitegundir og önnur viðurlög:

a. Sekt dæmd án vararefsingar	212,	834
b. Sekt dæmd og varðhald sem vararefsing 64, 77, 933, 1151, 1159		
c. Skilorðsbundin refsing dæmd	202, 494, 601,	1079
d. Varðhald dæmt	430, 703, 1004,	1115
e. Fangelsi dæmt	194, 570, 601, 624, 834, 991,	1075
f. Upptaka eigna dæmd	77, 212, 1151,	1159
g. Svípting verzlunarleyfis dæmd		834
h. Svípting ökuleyfis dæmd	202, 430, 494, 1004,	1115
i. Ómerking ummæla	64,	933
Réttarfar. Sjá aðfarargerðir, aðför, aðgerðarleysi, aðild, aðildareidur, áfrýjun, áfrýjunarfrestur, áfrýjunarleyfi, ákæra, dómarar, dómhæfi kröfu, dómstólar, endurrit skjala, endurupptaka máls, félagsdómur, fjárnám, fógetagerðir, frávísun, fyrning, gagnaöflun, gerðardómur, gjafsókn, gjafvörn, hafning máls, heimvísun, innsetningargerð, kyrrsetning, kærufrestur, kærumál, lög, lögskýring, lögbann, lög-hald, löggæzlumenn, lögmenn, lögsaga, lögtak, málflytjendur, málflutningur, málshöfðunarfrestur, málskostnaður, niðurfelling máls, ómaksbætur, ómerking, réttarfarsvitur, sáttir, sératkvæði, stefna, stefnubirting, tómlæti, úrskurður, útburðarmál, útivist aðilja, vanreifun, varnarþing, venju-réttur, vitni, þingsókn, þingvottar.		
Réttarfarsvitur 64, 77, 296, 341, 378, 430, 455, 530, 567, 586, 719,		
	787, 795, 934,	1137
Réttargæzla	72, 296, 344,	794
Ritfrelsi.		
Ríkisstarfsmenn. Sjá opinberir starfsmenn.		
Sakarefni skipt		3
Sakaruppgjöf	1151,	1159
Samaðild		1013
Sameign		479
Samningar		884
Samvinnufélög. Sjá byggingarsamvinnufélög.		
Sáttir.		
Sératkvæði:		
A. Hæstiréttur	47, 72, 97, 212, 225, 272, 344, 479, 512,	1044
B. Héraðsdómur	57, 291, 680,	693
Sjó- og verzlunardómur	244, 301, 326, 455, 693, 770, 784, 984,	1085
Sjóveð	326, 559, 563,	693
Skaðabætur:		
A. Innan samninga	244, 326, 459, 1008,	1085
B. Utan samninga:		
1. Bifreiðaslys	10, 22, 344, 386, 396, 544,	902
2. Fjársvik	194,	570
3. Líkamsárás	624,	703

4. Ýmsar skaðbætur ..	64, 123, 272, 415, 498, 767, 773, 908, 1044
5. Vinnuslys	3, 97, 301, 334, 434
6. Þjófnaður	601

Skattar:

1. Aðstöðugjald	834
2. Söluskattur	834
3. Tekjuskattur	834
4. Útsvar	613, 834

Skattsvik. Sjá og skattar	834
---------------------------------	-----

Skilorðsbundnir refsidómar	202, 991, 1079
----------------------------------	----------------

Skiptamál	578, 670, 897, 998
-----------------	--------------------

Skírlífisbrot	624
---------------------	-----

Skjalafals	237, 570
------------------	----------

Skólar.

Skuldamál	164, 173, 275, 487, 770, 784, 884
-----------------	-----------------------------------

Stefnur. Stef nubirting	275, 410
-------------------------------	----------

Stjórnarskráin.

Stjórnsýsla.

Söluskattur. Sjá skattar.

Tekjuskattur. Sjá skattar.

Tékkamisferli	194, 1079
---------------------	-----------

Tilraun.

Togveiðar. Sjá fiskveiðibrot.

Tolllagabrot.

Tómlæti	33, 719
---------------	---------

Umferðarlög. Sjá bifreiðir 10, 22, 202, 344, 430, 494, 586, 987,	
--	--

1004, 1115

Umferðarréttur	410, 749
----------------------	----------

Umsýsla	536
---------------	-----

Uppboð	72, 479, 559, 563, 591
--------------	------------------------

Upptaka eigna	77, 212, 1151, 1159
---------------------	---------------------

Úrskurður	1142
-----------------	------

Útburður	311
----------------	-----

Útivist aðilja 1, 85, 86, 87, 210, 211, 363, 364, 365, 543, 679, 680,	
---	--

798, 799, 800, 1002, 1003

Útsvör. Sjá skattar.

Vanreifun	225, 296, 393, 578, 601, 670, 762, 908, 933, 968, 1035
-----------------	--

Varnarsamningur við Bandaríki Norður-Ameríku	544
--	-----

Varnarþing	296
------------------	-----

Vátryggingar	22, 47, 344, 380, 386, 396, 902, 1044, 1143
--------------------	---

Veð. Sjá sjóveð	380
-----------------------	-----

Veiðiréttindi	296
---------------------	-----

Veikindadagar	173
---------------------	-----

Venjuréttur.

Verðlagsbrot.

Verjandi í opinberu máli.

Verkkaup. Sjá vinnulaun.

Verksamningar.

Vextir 498, 784

Viðskiptabréf 536, 647

Vinnulaun. Vinnusamningar 29, 173, 326, 459, 680, 693, 984

Vinnuslys. Sjá skaðabætur.

Vitni.

Víxlar. Vixilmál 294, 352, 690, 739

Þinglýsing.

Þingsókn 393, 690

Þingvottar 341

Þjáningabætur. Sjá skaðabætur.

Þjófnaður 601, 1075

Þrotabú. Sjá skiptamál.

Ærumeiðingar 64, 933

Ölvun. Sjá áfengislög.

Örorka 97, 301, 334, 386, 434

Öryggiseftirlit ríkisins 3, 334

V. EFNISSKRÁ.

Aðfarargerðir. Sjá aðför, fjárnám, innsetningargerð, kyrrsetning, lögbann, lögtak, útburðarmál.

Bls.

Aðför.

Með dómi Hæstaréttar 10. febrúar 1961 var Kópavogskaupstað gert skylt að afhenda H tiltekna landspildu á leigu. Málflytjendur aðilja lögðu fram í Hæstarétti drög að samningi, sem þeir lýstu yfir, að væri efnislega samhljóða samningi þeim, er gera skyldi við H. H var hins vegar sjúkum umrætt sinn og erlendis. Er hann kom heim, komst hann að því, að drög þau að lóðarleigusamningi, sem málflytjendur staðfestu að rétt væru við málflutning í Hæstarétti, voru ekki í samræmi við lóðarleigusamning þann, er hann taldi sig eiga rétt á, en samningur sá, er við skyldi miða, var þinglesinn. Stöfuðu mistök af því, að er starfsmaður á þinglýsingarskrifstofu lét af hendi endurrit af lóðarleigusamningnum, notaði hann prentað samningsmót, sem var á annan hátt. H krafðist aðfarar hjá Kópavogskaupstað samkvæmt dómi Hæstaréttar, en með þeim breytingum, sem leiddu af hinni réttu gerð lóðarleigusamningsins. Í héraði var synjað um aðför og staðfesti Hæstiréttur þá niðurstöðu, en sagði, að eigi væri rétt, að H biði hallann af mistökum þeim, er hér um ræðir. Þar sem nú lægi fyrir, að það samrýmdist eigi fyrirhuguðu skipulagi Kópavogskaupstaðar, að gerður væri við H lóðarleigusamningur um landspildu þá, sem í málinu greinir, með þeim kjörum, sem um var rætt, þá ætti H rétt til fébóta, sem ákveðnar væru eftir grunnreglum laga um eignarnám. Ef aðiljar vilja ekki hlíta þeim leiðarvísi, sem gefinn var í dóminum, var sagt, að til athugunar kæmi af nýju endurupptaka máls þess, sem dæmt var í Hæstarétti 10. febrúar 1961 522

Aðgerðarleysi. Sjá tomlæti.

Aðild.

Aðiljum stefnt til réttargæzlu 72, 296, 344, 749
Í máli einu var sannað, að A var eigi eigandi húss, er um var deilt, og að stefnanda var um það kunnugt, áður en hann höfðaði mál gegn A sem eiganda. Var A sýknaður af kröfum varðandi hús þetta, sakir aðildarskorts 87
Stefnandi máls í héraði lézt meðan málið var rekið fyrir hér-

aðsdómi og tók dánarbú hans við málinu	178
Samtök manna höfðuðu mál og kröfðust þess, að bannaðar yrðu virkjunarframkvæmdir. Eftir málshöfðun breyttu samtök þessi um nafn og tóku hin nýju samtök við rekstri málsins	997
Þeir J og H byggðu íbúðarhús og seldu sjö mönnum. Kaupendur töldu galla á húsinu og skortur á tækjum, er þeir ættu rétt á. Kröfðu þeir því seljendur um bætur og stefndu allir í einu og sama máli. Dæmt, að kröfur bótakrefjenda væru sprotnar af sams konar tilvikum, en kröfurnar væru ekki af sömu rót runnar, enda hver einstök byggð á sérstökum löggerningi. Var því dæmt, að kaupendur mættu ekki sækja þær allar í einu og sama máli, sbr. 47. gr. laga nr. 85/1936, og var hinn áfrýjaði dómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi	1013

Aðildareiður. Sjá barnsfaðernismál.

Y var dæmdur meðlagsskyldur með barni X. Hins vegar var faðerni barnsins látið velta á aðildareiði X þess efnis, að ef hún ynni eið að því, að hún hefði einungis haft samfarir við Y á hugsanlegum getnaðartíma barnsins, skyldi hann teljast faðir þess	188
Móður barns veittur aðildareiður til sönnunar faðernis þess ..	787

Aðstöðugjald. Sjá skattar.

Aflýsing.

Arkitektar.

Arkitektinn K krafði B h/f og forstjóra þess fyrirtækis um gjald fyrir teiknivinnu. Málið var talið vanreifað og var því héraðsdómur ómerktur og málinu vísað heim í hérað til dómsálagningar af nýju	1035
---	------

Atvinnulöggjöf.

Framleiðsluráð landbúnaðarins hafi ákveðið, að kaupstaðurinn Ó væri sérstakt mjólkursölusvæði og veitti fyrirtæki einu þar einkarétt til mjólkursölu. Verzlun ein á staðnum flutti mjólk úr öðru héraði og seldi í verzlun sinni. Fyrirsvarsmenn verzlunarinnar voru ákærðir fyrir brot á lögum nr. 59/1960. Þeir voru sýknaðir af ákærinni, þar sem tilkynning um einkaleyfið hafði ekki verið birt, sbr. 3. gr. laga nr. 61/1943. Sératkvæði	512
--	-----

Atvinnuréttindi. Sjá refsingar.

Dæmd svipting verzlunarleyfis	834
Dæmd svipting ökuleyfis	202, 430, 494, 1004, 1115

Ábúð.

Í uppboðsmáli einu var um það deilt, hvort ábúandi á jörð ætti rétt til þess að ganga inn í hæsta boð. Jörðin var eign dánarbús og margra samerfingja. Einungis einum þeirra, ábúandanum á jörðinni, var stefnt fyrir Hæstarétt. Slíkt talið óheimilt og málinu vísað frá Hæstarétti 591

Ábyrgð.

Ríkissjóður Íslands talinn bera ábyrgð á tjóni ökumanns bifreiðar í eigu varnarliðs Bandaríkja Norður-Ameríku á Keflavíkurflugvelli, en bifreiðin fór út af vegi vegna bilunar 544

Ábyrgð á verkum annarra.

Eigandi bifreiðar talinn bera ábyrgð á tjóni, sem talið var sök ökumanns 10, 22, 396

Vátryggingarfélag talið bótaskyldt, óskipt með eiganda bifreiðar 22, 386, 396, 902

Ríkissjóður talinn bera fébótaábyrgð á því, að S var tekinn og settur til vistunar á geðsjúkrahús, án þess að réttra lagareglna væri gætt 415

Bryti við skóla, er skólastjóri hafði ráðið til brytastarfa, en síðan sagt upp, krefur ríkissjóð um bætur 459

Ríkissjóður talinn bera fébótaábyrgð á því, að fangi einn meiddist í fangahúsi, en fangavörður, er gætti hans, var eigi talinn hafa sýnt fyllstu aðgæzlu í skiptum sínum við fangann 498

Ríkissjóður talinn bera ábyrgð á tjóni, er ökumaður bifreiðar, eign varnarliðs Bandaríkja Norður-Ameríku, varð fyrir vegna bilunar í bifreiðinni 544

Ríkissjóður talinn bera fébótaábyrgð á tjóni, sem bóndi varð fyrir vegna sóttvarnarráðstafana, er búfé hans og nágranna hans sýktist af sjaldgæfum sjúkdómi. Fjárhæð bótanna skyldi ákveðin af gerðardómi 908

Við eldsvoða í verksmiðjuhúsi einu brunnu vörur, sem vátryggðar voru hjá A. Greiddi A síðan húseiganda bætur. A taldi að kviknað hefði í út frá rafmagni og rafmagnsveita á staðnum væri fébótaskyld. Talið sannað, að kviknað hefði í út frá útiraflögn, sem bæði hefði verið gölluð og biluð, og starfsmenn rafveitunnar hefðu eigi gætt eftirlitsskyldu sinnar. Var fébótaábyrgð því lögð á rafveituna 1044

Áfengi.

Dæmt heimilt að gera fjárnám í áfengi í vörzlum sakadóms .. 698

Áfengislög.

G var ölvaður og með óspektir í Keflavík. Lögreglan stillti til

- friðar og var G settur í lögreglubifreið. Viku lögreglumenn sér frá, en G tók bifreiðina og ók henni spölkorn. Var honum vegna þessa atferlis dæmt fangelsi þrjá mánuði, skilorðsbundið. Þá var hann sviptur ökuleyfi í eitt ár 202
- G var handtekinn við akstur bifreiðar. Rannsókn á blóði hans gaf til kynna „reducerandi“ efni í blóði hans, er samsvörðuð 2.09% af vínanda. Var G dæmdur sekur um ölvun við akstur og sæta 20 daga varðhaldi og vera sviptur ökuleyfi ævilangt 430
- M var að drykkju ásamt félaga sínum. Komu þeir þar að, er dráttarvél ein stóð, og óku henni nokkurn spöl. Við frumrannsókn málsins viðurkenndi M að hafa ekið dráttarvélinni, en vildi draga það til baka síðar. „Reducerandi“ efni í blóði hans mældist samsvara 0.97% af vínanda. Var M talinn hafa gerzt sekur um brot gegn umferðar- og áfengislögum, svo og um nytjastuld vegna framferðis síns og dæmdur í 45 daga varðhald og sviptur ökuleyfi ævilangt, en honum hafði áður verið refsað fyrir svipuð brot 494
- Ó var sakaður um akstur bifreiðar undir áhrifum áfengis á árinu 1964. Strax eftir atburð þennan var tekin af honum varðstjóráskýrsla, en hann kom eigi fyrir dóm fyrr en 5. nóvember 1965, og var hann þá yfirheyrður lítillaga. Ákæra var útgefin 20. nóvember 1965 og birt 14. janúar 1966. Málið drógst síðan, og kom Ó fyrir dóm 20. febrúar 1966. Síðan var ekki dómþing háð í málinu fyrr en 4. apríl 1968. Sökin var því fyrnd samkvæmt 1. tl. 81. gr. og 2. mgr. 82. gr. laga nr. 19/1940, og var Ó því sýknaður af ákærinni 586
- S var í bifreið sinni suður á Reykjanesskaga. Festi hann hana þar í aurbleytu. Kvaðst S síðan hafa þurft að ganga nokkra leið niður á þjóðveginn og hitt þar nokkra ökumenn í bifreiðum, en þeir eigi getað hjálpað honum. Einn þessara manna hafi gefið honum brauðsneið og tvo áfenga bjóra. Skömmu síðar hafi borið þarna að yfirlögregluþjóninn í Hafnarfirði, sem ók honum síðan til Hafnarfjarðar. Yfirlögregluþjónn telur áfengislykt hafa verið af S, er þeir óku til Hafnarfjarðar. Blóðsýni var tekið úr S og reyndust „reducerandi“ efni í því samsvara 1.49% af vínanda. S neitaði áfengisneyzlu, og fram kom, að tveir löggæzlumenn fóru með S frá lögreglustöðinni, eftir að frumskýrslur höfðu verið af honum teknar, fram á Reykjanesskaga til að ná í bifreið hans. Kváðust þeir ekki hafa fundið áfengislykt af S og ekki séð á honum ölvunareinkenni. Talið, að þessi atriði væru í ósamræmi við niðurstöður rannsóknar á vínandamagni í blóði S. Kannað var um feril blóðsýnis S. Kom fram, að það hafi verið rannsakað ásamt 6 öðrum sýnum. Í því, er minnst vínandamagn sýndi, reynd-

- ust vera „reducerandi“ efni er samsvara 0.39% af vínanda, er gæti svarað til neyzlu tveggja bjóra. Fram kom, að maður sá, er þetta blóðsýni var úr, hafði lent í umferðarslysi, en farið af vettvangi áður en löggæzlumenn komu að, og eigi fundizt fyrr en rúmum fjórum klukkustundum síðar og lögreglumaður sá, er tók af honum skýrslu, taldi af honum áfengislykt. Fram kom, að vinnuhættir á rannsóknarstofunni voru eigi slíkir, að loku væri fyrir það skotið, að blóðsýni kynnu að ruglast. Samkvæmt þessu var S sýknaður af ákæru vegna ölvunar við akstur 987
- S ók bifreið sinni frá vinnustað sínum til heimilis síns og ók þar út af veginum. Fór hann síðan heim til sín og hóf drykkju áfengis. S viðurkenndi að hafa neytt áfengis áður en hann hóf aksturinn. Í blóði hans fundust „reducerandi“ efni, er samsvara 1.60% af vínanda. S var talinn hafa gerzt sekur um ölvun við akstur og dæmt varðhald 10 daga og sviptur ökuleyfi í eitt ár 1004
- Tveir menn tilkynntu til lögreglunnar í Reykjavík, að maður hefði verið að aka bifreið, að því er virtist með áhrifum áfengis. Höfðu þeir séð til mannsins út um glugga. Er löggæzlumenn komu á vettvang, var bifreið sú, sem um ræðir, mannlaus, en volg. Var þá farið til eiganda hennar og ökumanns, S, er var áberandi ölvaður. Reyndust „reducerandi“ efni í blóði hans samsvara 1.6% af vínanda. S viðurkenndi drykkju kvöldið áður, en taldi sig alls ekki hafa neytt áfengis þá um daginn, er hann ók bifreiðinni, en hafið drykkju síðar. Dæmt, að leggja verði til grundvallar, að ákærði, S, hafi við aksturinn verið með áhrifum áfengis svo við lög varði. Ekki væri hins vegar unnt að leggja til grundvallar niðurstöður blóðrannsóknar um vínandamagn í blóði S, þar sem óvíst væri hve mikils áfengis S kynni að hafa neytt eftir að akstri hans lauk og þar til hann var handtekinn. Var því brot hans fært undir 1. mgr. 24. gr. umferðarlaga nr. 40/1968. Var honum dæmt varðhald í 15 daga og sviptur ökuleyfi ævilangt, en um ítrekað brot var að ræða 1115

Áfrýjun.

1. Áfrýjunarleyfi:

- Áfrýjunarfrestur liðinn 10, 22, 72, 118, 123, 294, 296, 320, 334, 344, 352, 455, 459, 487, 498, 522, 559, 563, 647, 670, 693, 719, 739, 770, 773, 795, 998, 1013, 1035, 1085
- Áfrýjunarfjárhæð nær eigi kr. 5.000.00.
- Áfrýjunarfrestur liðinn. Áfrýjunarleyfis eigi aflað.

Hinn 5. febrúar 1969 var í skiptadómi tekin ákvörðun um að

- höfða mál til riftunar viðskiptasamnings. Aðili kærði ákvörðun þessa til Hæstaréttar, en kærunni var vísað frá Hæstarétti hinn 26. september 1969. Aðilinn áfrýjaði þá málinu með stefnu 23. október 1969. Áfrýjun þessari var vísað frá Hæstarétti, þar sem áfrýjunarheimild 36. gr. laga nr. 57/1962 væri því skilyrði háð, að frávísuðu máli hefði verið áfrýjað innan lögmæltis áfrýjunarfrests, en heimildin tæki ekki til málskots með kæru, en áfrýjunarleyfis hefði ekki verið aflað 534
- Ó áfrýjaði til Hæstaréttar héraðsdómi einum að fengnu áfrýjunarleyfi. Enn fremur áfrýjaði hann fjárnámsgerð, sem gerð hafði verið til tryggingar dóminum. Frestur til að áfrýja fjárnámsgerðinni var liðinn, þegar stefnda var gefin út, og áfrýjunarleyfið tók eigi til þeirrar dómsathafnar. Var því þeim þætti málsins vísað frá Hæstarétti 770
2. Máli gagnáfrýjað 10, 97, 118, 278, 296, 311, 326, 334, 380, 415 434, 487, 544, 613, 647, 670, 719, 739, 773, 787, 902, 1013, 1035, 1085, 1122
3. Ný gögn lögð fyrir Hæstarétt:
- a. Einkamál 10, 88, 118, 164, 173, 244, 275, 341, 396, 410, 434, 544, 567, 613, 719, 767, 1008, 1035, 1044
- b. Opinber mál 77, 212, 237, 430, 494, 512, 530, 601, 987, 1004, 1079, 1115, 1137, 1151, 1159
4. Ýmis atriði:
- Máli, sem vísað hafði verið frá Hæstarétti, áfrýjað af nýju skv. heimild í 36. gr. laga nr. 57/1962 72
- Málsaðili áfrýjaði dómi til Hæstaréttar með stefnu 23. febrúar 1966, en útivistardómur gekk í því máli 2. júní 1967. Gagnaðili gagnáfrýjaði málinu með stefnu 30. marz 1966 að fengnu áfrýjunarleyfi 29. s. m. Frumáfrýjandi skaut nú málinu af nýju til Hæstaréttar með stefnu 30. október 1967, að fengnu áfrýjunarleyfi 24. s. m. 118
- Máli hafði verið áfrýjað til Hæstaréttar innan lögmæts frests, en útivistardómur gengið í því máli. Málinu var áfrýjað af nýju skv. heimild í 36. gr. laga nr. 57/1962 164, 334
- H hafði áfrýjað máli, en sótti síðan eigi þing í því, þannig að það féll niður. Andstæðingur hans, V, gagnáfrýjaði í málinu og hélt gagnsök sinni til dóms. Talið, að ástæða hefði verið til fyrir hann að bera málið undir Hæstarétt 294
- Í máli einu hafði einungis nokkrum raunverulegum aðiljum málsins verið stefnt fyrir Hæstarétt. Var málinu því vísað frá Hæstarétti 591
- Aðaláfrýjandi áfrýjaði máli með stefnu útgefinni 6. febrúar 1970, birtri 2. marz 1970. Var gagnaðilja hans því rétt að gagnáfrýja málinu án áfrýjunarleyfis með stefnu 12. marz

1970, sbr. 20. gr. 3. mgr. laga nr. 57/1962 1035

Áfrýjunarfrestur. Sjá áfrýjun.

Áfrýjunarleyfi. Sjá áfrýjun.

Ákæra.

- B, sem var starfsmaður hjá fyrirtækinu L, var ákærður fyrir fjárdrátt með því að standa eigi Gjaldheimtunni skil á opinberum gjöldum, sem hann hafði haldið eftir af kaupi starfsmanns L. Gjaldheimtan kærði mál þetta með bréfi 21. ágúst 1968. Rannsóknarlögreglan í Reykjavík tók skýrslu af B hinn 17. september 1968. Var málið síðan sent saksóknara ríkisins án frekari rannsóknar. Gaf saksóknari ríkisins út ákæru á hendur B hinn 16. desember 1968. Hafði þá ekkert verið kannað um stöðu og starfsskyldur ákærða og engar skýrslur teknar af skráðum fyrirsvarsmönnum L. Ákæran var því eigi talin reist á rannsókn, sem fullnægði skilyrðum laga um málshöfðun, sbr. 1. mgr. og 15. gr. laga nr. 82/1961. Var hinn áfrýjaði dómur því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi 891
- Héraðsdómari hafði haft afskipti af máli áður en rannsókn hófst fyrir sakadómi. Hann stýrði þó rannsókn og þingfesti málið eftir að ákæra hafði verið gefin út. Var dóm-aranum talið óheimilt að fara með málið og víttur fyrir mistök í dómsýslu. Þá var að því fundið, að hann hefði eigi við frumrannsókn gætt ákvæða 2. mgr. 77. gr. laga nr. 82/1961 1137

Álitsgerðir. Sjá mat og skoðun.

Barnsfaðernismál.

- X ól barn 25. júní 1962 og var hugsanlegur getnaðartími þess talinn frá 9. ágúst til 29. október 1961. Kenndi hún Y barnið, en hann viðurkenndi samfarir við X á hugsanlegum getnaðartíma barnsins, en taldi, að annar maður hefði haft við hana samfarir á sama tíma. Sá maður kvaðst hins vegar eigi muna, hvenær hann hafði samfarir við X og X neitaði algerlega að hafa haft samfarir við mann þennan fyrr en eftir fæðingu barns þess, sem í málinu er um fjallað. Blóðflokkarannsóknir skáru eigi úr um það, hvort unnt væri að útiloka Y eða Z frá faðerni. Y krafðist þess, að málinu yrði einnig beint gegn Z, en þar sem eigi var sannað, að hann hefði haft samfarir við X á getnaðartíma barnsins, var sú krafa eigi tekin til greina. Þar sem Y viðurkenndi að hafa haft samfarir við X á hugsanlegum

getnaðartíma barnsins, var honum dæmt skylt að greiða meðlag með því. Hins vegar var dæmt, að ef X ynni eið að því, að hún hefði einungis haft holdlegar samfarir við Y á hugsanlegum getnaðartíma barnsins, skyldi hann teljast faðir að því	118
K ól barn 29. júní 1968 og lýsti hún M föður þess. Hann synjaði faðernis. K taldi sig hafa haft samfarir við M 12 september 1967. Var sannað, að K hafði á þeim degi verið heima hjá M að næturlagi. Var K dæmdur aðildareiður í málinu og ef hún ynni eiðinn skyldi M talinn faðir barnsins. Yrði henni hins vegar eiðfall skyldi M verða sýkn af öllum kröfum hennar	787

Bifreiðir.

A. Einkamál.

Hinn 15. júlí 1964 var bifreiðinni R 15513, sem er af Landrovergerð, ekið um Hvalfjörð á leið til Reykjavíkur. Kveðst A, ökumaður bifreiðarinnar, hafa komið að útskoti einu á veginum og þá séð bifreiðina R 14831 koma á móti sér. Handan útskotsins hafi verið ræsi, en honum hafi virzt bifreiðin, sem á móti kom, vera það langt í burtu, að engin hættu væri að halda áfram, enda vegurinn breiður handan við ræsið. Kveðst hann hafa ekið með um 40 km hraða á klst. Er hann ók yfir nefnt ræsi, hafi hann enn hægt á bifreiðinni og vikið út á vinstri vegarbrún. Í því hafi bifreiðinni R 14831 verið ekið á móti mjög hratt og það mikið inni á veginum, að bifreiðarnar hafi rekizt saman, er þær mættust. Ökumaður R 14831, sem var á leið frá Reykjavík, kveðst hafa séð til ferða R 15513, þegar alllangt var á milli bifreiðanna. Vegurinn hafi verið allþröngur þarna, og þurfti að sýna sérstaka varúð þegar mætt var. Þar sem bifreiðin, sem á móti kom, hafi verið stödd, hafi verið útskot og rými nægilegt. Hafi honum því ekki komið annað til hugar, en að ökumaður þeirrar bifreiðar myndi bíða og því haldið hiklaust áfram, en þó frekar hægt á ferðinni og ekið með um 30—40 km hraða, miðað við klst. Ökumaðurinn, sem á móti kom, hefði hins vegar ekki hirt um útskotið og ekið áfram, og hafi þá áreksturinn orðið. Talið sannað, að R 14831 hafi ekki verið ekið á sinni vinstri vegarbrún. Þá hafi þeirri bifreið verið ekið gálauslega með hliðsjón af atvikum. Ökumaður R 15513 hafi heldur eigi gætt fullrar varúðar, þar sem hann hafði ekið framhjá útskotinu. Var sök á árekstrinum skipt og ökumaður R 14831 talinn bera $\frac{2}{3}$ hluta sakar, en ökumaður R 15513 $\frac{1}{3}$ hluta. Var dæmt um tjón aðilja samkvæmt þessu	10
---	----

Hinn 4. september 1967 ók U bifreið sinni, R 13925, af bifreiðastæði norðan Þjóðminjasafns og ætlaði yfir norðurhelling Hringbrautar og austur þá götu. Er U ók af stað, kveðst hann hafa gætt umferðar og séð bifreið koma á vinstri akrein austan Hringbrautar, mjög hægt, og hafi hún verið það langt burtu, að hann hafi haft nægan tíma til að aka yfir götuna. Kveðst hann því hafa ekið af stað og verið kominn talsvert út á götuna, þegar hann hafi séð bifreið, sem hafi komið á hægri akrein austan Hringbrautar á miklum hraða. Hafi hann reynt að auka hraðann til að forða árekstri, en það hafi ekki tekizt, og árekstur orðið og hafi bifreiðin lent á hægri hlið R 13925, sem hafi síðan oltið. Ökumaður bifreiðarinnar R 3185 hefur skýrt svo frá, að hann hafi ekið vestur Hringbraut á vinstri akrein á venjulegum umferðarhraða. Bifreið hafi verið ekið á hægri akrein samsíða bifreið hans, en þó aðeins frammar, og önnur á vinstri akrein spölkorn á undan. Þar sem hann hafi ætlað að halda áfram vestur Hringbraut, og um innri akrein Melatorgs, hafi hann ákveðið að færa sig yfir á hægri akrein fyrir framan bifreiðina, sem var á hægri hönd. Þar sem umferðin hafi verið hæg, hafi hann aðeins þurft að auka hraðann lítið eitt, og því gefið stefnuljós til hægri og sveigt inn á hægri akrein. Er hann hafi verið búinn að rétta bifreið sína af á hægri akrein, hafi hann allt í einu séð, að hægt var mjög á hraða bifreiðarinnar, sem til hliðar var, og allt í einu hafi komið bifreið frá vinstri, er hann hafði eigi séð áður, á mjög hægri ferð, og árekstur verið óhjákvæmilegur. Dæmt, að ljóst væri, að bifreiðinni R 3185 hafi verið ekið óhæfilega hratt í umrætt sinn, og sýnt verulegt gáleysi við skiptingu á akrein í umrætt sinn. Var því fébótaábyrgð óskipt lögð á eiganda þeirrar bifreiðar og váttryggingarfélag hennar. Var þeim gert að greiða bótakrefjanda óskipt bætur vegna viðgerða á skemmdum bifreiðarinnar og nokkurt fé í afnotamissi . .

22

Hinn 25. nóvember 1965 ók J bifreið sinni áleiðis til Keflavíkur. Á móts við svonefnda Ytri-Skor stóð vörubifreið, eign K. Ók J aftan á vörubifreiðina og meiddist mjög mikið. Vegur þarna er steypdur, um 7.5 m á breidd, en utan hans báðum megin er 2 m malarbornir vegjaðrar. Vöruflutningabifreiðin er 2.35 m á breidd og hafði verið skilin eftir yzt á syðri hellingi hins steypa hluta vegarins. Bifreið J rakst undir hægra pallhorn vörubifreiðarinnar. Hemlaför bifreiðar J reyndust vera um 21 m. Vörubifreiðin var mannlaus og ljóslaus og með sprunginn hægri afturhjólaröð. Glitmerki sáust ekki á vörupallshorni. J kvaðst hafa ekið á um 40–50 km hraða miðað við klukkustund og haft á lægri ljósgeisla.

Norðanstormur hafi verið og frost og skafið nokkuð yfir veginn. Hann hafi ekki orðið var bifreiðarinnar fyrr en áreksturinn varð. Ökumaður vöruflutningabifreiðarinnar kvaðst hafa verið að flytja vörur til Keflavíkur, er sprungið hafi hjólbarði á bifreiðinni, og hafi hann því orðið að skilja hana eftir til að fá annan hjólbarða, en hann hafi ekki haft varahjólbarða. J hafði keypt húftryggingu fyrir bifreiðina hjá vátryggingarfélagi, er greiddi J verðmæti hennar, en krafði síðan Ö, ökumann vöruflutningabifreiðarinnar, um fé það, er það hafði greitt. Dæmt, að staðsetning vöruflutningabifreiðarinnar af hendi Ö hefði verið slík, að hún hefði skapað verulega hættu fyrir þá ökumenn, er um veginn óku, en vegur þessi sé einn af fjölförnustu þjóðvegum landsins og byggður sem hraðbraut. Var því meginsök lögð á Ö. Hins vegar var talið, að J hefði eigi sýnt fulla aðgæzlu með hliðsjón af ökuskilyrðum og öðru og var því talið rétt, að hann yrði talinn eiga $\frac{1}{4}$ hluta sakar, og var því Ö gert að greiða vátryggingarfélaginu $\frac{3}{4}$ hluta tjónsins. Sératkvæði 344

Vátryggingarfélagið Sj húftryggði bifreið M. Jafnframt lánaði Sj M nokkurt fé og var skuldin tryggð með sjálfsvörzluveði í bifreiðinni og fram tekið, að veðið næði einnig til húftryggingarbóta, ef bifreiðin færist. M stóð fyrst í skilum með greiðslu afborgana og vaxta af skuldabréfinu. Síðan urðu vanskil af hans hendi. M seldi Æ bifreiðina. Eigi var sú sala tilkynnt skrásetningaryfirvöldum né Sj. Æ tók við bifreiðinni og húftryggði hana hjá Sa. Nokkru síðar fór bifreiðin fyrir björg og eyðilagðist. Sa greiddi Æ út húftryggingarbætur. Sj stefndi M til greiðslu skuldarinnar og fékk dóm á hendur honum og viðurkenndan veðrétt í bifreiðinni. Er selja skyldi bifreiðina, fannst hún ekki og fram kom, að hún var eyðilögð. Sj krafði þá Æ um greiðslu. Bæði M og Æ urðu gjaldþrota og fékk Sj ekki greiðslu úr þeirra hendi. Sj krafði nú Sa um greiðslu á þeim forsendum, að Sa hefði verið óheimilt að greiða vátryggingarféð nema gæta þess, að Sj fengi greiðslu, enda skuldabréfið þinglesið. Talið, að Sa hefði verið grandlaus um veðböndin og honum hefði eigi verið skylt að kanna um það efni sérstaklega, sbr. 2. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1954 380

P ók bifreið sinni upp Spítalastíg á Akureyri. Í sama mund var A á ferð á bifreið sinni niður götuna. Bifreiðarnar rákust á og skemmdust verulega. Vegur þessi er mjög þröngur og þarf sérstaklega gætni við mætingar. Talið sannað, að Á hefði ekið framhjá útskoti og ekið óþarflega mikið inn á veginn. Var hann því talinn eiga meginsök

á hvernig fór. Hins vegar var P einnig talinn eiga sök, þar sem hraði hans hefði verið óeðlilega mikill með hliðsjón af atvikum öllum, en sérstök ástæða var til aðgæzlu þarna. Var Á talinn eiga $\frac{3}{4}$ hluta sakar, en P $\frac{1}{4}$ hluta .. 386

Hinn 20. september 1965 milli kl. 3 og 4 um nóttina ók R bifreið sinni frá Hvammstanga áleiðis inn í sveit. Um sama leyti var I allmikið drukkinn á gangi á þjóðveginum þarna og gekk í átt til Hvammstanga. R kveðst hafa ekið hægt, eða með um 30 km hraða miðað við klukkustund og vegurinn hafi verið sæmilegur. Allt í einu kveðst R, sem var ung stúlka, hafa séð eitthvað fyrir framan við sig á veginum og hafi þá verið mjög skammt á milli, og hafi þetta verið maður og veifað báðum höndum. Kveður R sér hafa brugðið svo mikið, að hún hefði sveigt bifreiðinni frá, en lent á mannum. Bifreiðin lenti hins vegar út í veginum og út í skurð. Veður var sæmilega gott, en loft skýjað og I dökkklæddur. Fram kom, að I hafði áður reynt að stöðva bifreið þarna á veginum og gengið í veg fyrir hana. I var talinn hafa sýnt stórkostlegt gáleysi í umrætt sinn með því að slangra þarna um veginn og reyna að stöðva bifreiðar í myrkri og um hánótt. Var hann sjálfur talinn eiga meginhluta sakar. R var þó hins vegar eigi talin hafa ekið með þeirri gætni, sem krefjast verður. Með vísan til 3. mgr. 67. gr. laga nr. 26/1958 voru $\frac{2}{3}$ hlutar ábyrgðar á tjóninu lagðir á eiganda bifreiðarinnar. Í hlaut veruleg meiðsl vegna slyssins, fótbrotnaði, og var varanleg örorka hans metin 20%. Tryggingafræðingur taldi örorkutjón hans nema kr. 605.867.00 og I krafðist kr. 75.000.00 í þjáningabætur. Örorkutjón I var metið kr. 420.000.00 og tjón hans vegna þjáninga og annarra ólíkamlegra atriða var metið kr. 75.000.00 396

I var ökumaður hjá varnarliðinu. Dag einn, er hann var að aka varnarliðsbifreið, fór bifreiðin út af veginum. Talið var sannað, að slysið hefði orðið vegna þess, að bilun hefði orðið í stýrisbúnaði bifreiðarinnar. Viðhald og umhirða bifreiðarinnar hafði verið mjög léleg. Með hliðsjón af þessu var dæmt, að varnarliðið bæri ábyrgð á tjóni því, er I varð fyrir í umrætt sinn, en samkvæmt lögum nr. 110/1951 bæri ríkissjóði að greiða bótakröfu I. I var varanlegur öryrki eftir slysið. Voru honum dæmdar örorkubætur kr. 450 þús. og bætur fyrir þjáningar og röskun á stöðu og högum kr. 55 þús. 544

Hinn 9. febrúar 1968 ók H bifreið sinni af Jeep-gerð Suðurlandsveg áleiðis til Reykjavíkur. Á móts við Jaðar var bifreiðin á um 40 km hraða miðað við klukkustund og snerist þá á veginum og stöðvaðist. Rétt á eftir H ók G. Hann gat ekki stöðvað bifreið sína, og lenti hún á bifreið H. Bifreið

- G var keðjulaus, og ökumaður hennar kvaðst ekkert hafa getað gert, er bifreið H snerist á veginum og stöðvaðist, enda hafi verið hálka á brautinni. H krafði nú G og váttryggingarfélag hans um bætur. Talið, að G hafi ekið ógætilega hratt og óvarlega miðað við aðstæður og ætti hann meginorsök á hvernig fór. Hins vegar var talið, að H yrði að greiða nokkurn hluta sakar vegna þeirrar hættu, sem hann skapaði á veginum. Var dæmt, að G og váttryggingarfélagi hans bæri að bæta tjón H að $\frac{1}{4}$ hlutum 902
- G hafði keypt dráttarvél með skurðgröfu. Váttryggði hann hana hjá váttryggingarfélaginu S og segir í beiðni um váttrygginguna, að hann vilji kaupa ábyrgðartryggingu fyrir dráttarvél, sem ætluð sé til landbúnaðarframkvæmda. Var vélin síðan notuð við ýmiss konar vinnu, m. a. við skurðgröft á þéttbýlissvæðum. Í eitt sinn sleit hún rafstreng. Rafveitan krafði G um bætur og greiddi hann þær. G endurkrafði síðan S um bæturnar. S neitaði greiðslu. Eins og mál þetta var lagt fyrir Hæstarétt, var ágreiningslaust, að váttryggingarsamningur aðilja hefði eigi tekið til annars tjóns en þess, er félli undir hina lögboðnu ábyrgðartryggingu skv. 70. gr. laga nr. 26/1958, og að greiðsluskylda S gagnvart G hvíldi á því, hvort tjón, er málið var risið af, hefði orðið með þeim atvikum, að G hefði borið skaðabótaábyrgð á því samkvæmt ákvæðum 67. gr., sbr. 69. gr. umferðarlaganna. Dæmt, að þar sem dráttarvél G var í notkun í umrætt sinn sem fastskorðuð, óhreyfanleg vinnuvél, er knúði skurðgröfufutæki það, sem við hana var tengt og tjóninu olli, hafi tjónið þannig ekki staðið í sambandi við notkun dráttarvélar sem ökutækis. Verði skaðabótaábyrgð G á tjóninu eigi reist á reglum umferðarlaga. Samkvæmt því var S sýknaður af kröfu G 1143

B. Opinber mál.

- G var ölvaður og með óspektir í Keflavík. Lögreglan kom á vettvang og stillti til friðar. Var G tekinn í lögreglubifreiðina. Lögreglumenn viku sér frá, og tók G þá bifreiðina og ók henni spölkorn. Var honum vegna þessa dæmt fangelsi í þrjá mánuði, skilorðsbundið, og sviptur ökuleyfi í eitt ár 202
- G var handtekinn við akstur bifreiðar. Rannsókn á blóði hans gaf til kynna „reducerandi“ efni í blóði hans, er samsvöruðu 2.09% af vínanda. Var G dæmdur sekur um ölvun við akstur og sæta 20 daga varðhaldi og vera sviptur ökuleyfi ævilangt 430
- M var að nokkurri drykkju, ásamt félaganum sínum. Komu þeir þar að, er dráttarvél ein stóð og óku henni nokkurn spöl. Við frumrannsókn málsins viðurkenndi M að hafa ekið dráttar-

- vélinni, en vildi draga það til baka síðar. „Reducerandi“ efni í blóði hans mældust samsvara 0.97% af vínanda. Var M talinn hafa gerzt sekur um brot gegn umferðar- og áfengislögum, svo og um nytjastuld vegna framferðis síns og dæmdur í 45 daga varðhald og sviptur ökuleyfi ævilangt, en honum hafði áður verið refsað fyrir svipuð brot 494
- Ó var sakaður um akstur bifreiðar undir áhrifum áfengis á árinu 1964. Strax eftir atburð þennan var tekin af honum varðstjórnaskýrsla, en hann kom eigi fyrir dóm fyrr en 5. nóvember 1965, og var hann þá yfirheyrður lítillaga. Ákæra var útgefin 20. nóvember 1965 og birt 14. janúar 1966. Málið drógst síðan, og kom Ó fyrir dóm 20. febrúar 1966. Síðan var ekki dómþing háð í málinu fyrr en 4. apríl 1968. Sökin var því fyrnd samkvæmt 1. tl. 81. gr. og 2. mgr. 82. gr. laga nr. 19/1940, og var Ó sýknaður af ákærunni 586
- S var í bifreið sinni suður á Reykjanesskaga. Festi hann hana þar í aurbleytu. Kveðst S síðan hafa þurft að ganga nokkra leið niður á þjóðveginn og hitt þar nokkra öikumenn í bifreiðum, en þeir eigi getað hjálpað honum. Einn þessara manna hafi gefið honum brauðsneið og tvo áfenga bjóra. Skömmu síðar hafi borið þarna að yfirlögregluþjóninn í Hafnarfirði, sem ók honum síðan til Hafnarfjarðar. Yfirlögregluþjónninn telur áfengislykt hafa verið af S, er þeir óku til Hafnarfjarðar. Blóðsýni var tekið úr S og reyndust „reducerandi“ efni í því samsvara 1.49% af vínanda. S neitaði áfengisneyzlu og fram kom, að tveir löggæzlumenn, er fóru með S frá lögreglustöðinni, eftir að frumskýrslur höfðu verið af honum teknar, fram á Reykjanesskaga til að ná í bifreið hans, kváðust ekki hafa fundið áfengislykt af S og ekki séð á honum ölvunareinkenni. Talið, að þessi atriði væru í ósamræmi við niðurstöður rannsóknar á vínandamagni í blóði S. Kannað var um feril blóðsýnis S. Kom fram, að það hafði verið rannsakað ásamt 6 öðrum sýnum. Í því, er minnst vínandamagn sýndi, reyndust vera „reducerandi“ efni, er samsvara 0.39% af vínanda, er gæti svarað til neyzlu tveggja bjóra. Fram kom, að maður sá, er þetta blóðsýni var úr, hafði lent í umferðarslysi, en farið af vettvangi áður en löggæzlumenn komu að, og eigi fundizt fyrr en rúmum fjórum klukkustundum síðar og lögreglu- maður sá, er tók af honum skýrslu, taldi af honum áfengislykt. Fram kom, að vinnuhættir á rannsóknarstofunni voru eigi slíkir, að loku væri fyrir það skotið, að blóðsýni kynnu að ruglast. Samkvæmt þessu var S sýknaður af ákæru vegna ölvunar við akstur 987
- S ók bifreið sinni frá vinnustað sínum til heimilis síns og ók þar út af veginum. Fór hann síðan heim til sín og hóf

- drykkju áfengis. S viðurkenndi að hafa neytt áfengis áður en hann hóf aksturinn. Í blóði hans voru talin vera „reducerandi“ efni, er samsvöruðu 1.60% af vínanda. S var talinn hafa gerzt sekur um ölvun við akstur og dæmt varðhald 10 daga og sviptur ökuleyfi í eitt ár 1004
- Tveir menn tilkynntu til lögreglunnar í Reykjavík, að maður hefði verið að aka bifreið, að því er virtist með áhrifum áfengis. Höfðu þeir séð til mannsins út um glugga. Er löggæzlumenn komu á vettvang, var bifreið sú, sem um ræðir, mannlaus, en volg. Var þá farið til eiganda hennar og öku-manns, S, er var áberandi ölvaður. Reyndust „reducerandi“ efni í blóði hans samsvara 1.60% af vínanda. S viðurkenndi drykkju kvöldið áður, en taldi sig alls ekki hafa neytt áfengis þá um daginn, er hann ók bifreiðinni, en hafið drykkju síðar. Dæmt, að leggja yrði til grundvallar, að ákærði, S, hafi við aksturinn verið með áhrifum áfengis, svo við lög varði. Ekki væri hins vegar unnt að leggja til grundvallar niðurstöður blóðrannsóknar um vínandamagn í blóði S, þar sem óvíst væri hve mikils áfengis hann kynni að hafa neytt eftir að akstri lauk og þar til hann var handtekinn. Var því brot hans fært undir 1. mgr. 24. gr. umferðarlaga nr. 40/1968. Var honum dæmt varðhald 15 daga og sviptur ökuleyfi ævilangt, en um ítrekað brot var að ræða 1115

Birting laga og stjórnvaldaerinda.

- Verzlun ein í Ó-firði hafði flutt mjólk frá A og selt hana í verzlun sinni. Hinn 7. desember 1961 hafði Framleiðsluráð landbúnaðarins ákveðið, að Ó væri sérstakt mjólkursölu-svæði. Fyrirsvarsmenn verzlunarinnar voru ákærðir til refsingar fyrir mjólkursöluna og brot á lögum um Framleiðsluráð landbúnaðarins, verðskráningu, verðmiðlun og sölu á landbúnaðarafurðum o. fl., nr. 59/1960. Fram kom í málinu, að Framleiðsluráð landbúnaðarins hafði tilkynnt þeim aðilja, sem hafði á hendi mjólkursölu í Ó-firði árið 1961, að kaupstaðurinn væri ákveðinn sem sérstakt sölu-svæði. Ekkert hafði frekar verið auglýst um ákvörðun þessa. Samkvæmt 3. gr. laga nr. 61/1943 skal birta í Lög-birtingablaði auglýsingar um sérleyfi, er stjórnvöld veita. Þar sem þessa var eigi gætt, var eigi talið fært að beita refsingu fyrir brot gegn ákvörðuninni, fyrr en lögmælt birting hefði fram farið. Voru því hinir ákærðu sýknaðir í málinu. Sératkvæði 512

Björgun.

- Hinn 5. október 1965 var m/s H að veiðum. Varð þá það óhapp,

að nótin og snurpuvírinn fóru í skrófu skipsins. Skipstjórnarmenn báðu um aðstoð björgunarskipsins G. Kom G á vettvang og fór froskmaður frá því skipi og kafaði að skrófu m/s H. Er hann hafði losað nótna úr skrófunni, brá hann keðju utan um snurpuvírinn og var víravindu skipsins síðan fest við keðjuna. Er froskmaðurinn hafði losað snurpuvírinn úr skrófunni, var gerð tilraun til að draga hann inn í skipið, en keðjufestingin hélt ekki, og sökk því nótin. Útgerðarmaður m/s H taldi, að þetta hefði gerzt fyrir mistök starfsmanna G, og krafði því eigendur þess skips um bætur. Dæmt, að ljóst væri, að samráð hefðu verið um, hvaða vinnubrögð skyldu vera höfð, milli yfirmanna á G og skipverja á m/s H. Ekki kom fram, hvaða skipverjar á m/s H höfðu haft samráð við yfirmenn á G um tengingu vírsins og festingu keðjunnar. Var eigi talið sannað, að það hefði verið vegna yfirsjónar og handvamar starfsmanna G, að eigi tókst að bjarga nótninni. Var því G sýknaður af kröfum útgerðarmanns H í málinu og í dómi Hæstaréttar er fram tekið, að ekki hefði verið hirt um að afla álits verkkunnáttumanna um vinnubrögð þau, sem viðhöfð voru við að ná upp nótninni 773

Blóðrannsókn.

Blóðflokkar	118, 787
Vínandamagn í blóði	430, 494, 1004 1115

Bókhald.

Kaupmaðurinn M var talinn sannur að því að hafa á árunum 1963 og 1964 dregið undan bókhaldi sínu verulegan hluta af viðskiptum sínum. Þá var hann talinn sannur að því að hafa fært bókhald sitt samkvæmt röngum skjölum, er voru vísitandi gerð í þeim tilgangi, að bókhaldið sýndi eigi rétta mynd af viðskiptum. Var M með þessu framferði sínu talinn hafa gerzt brotlegur við bókhaldslög og almenn hegningarlög og var dæmd refsing vegna þessa og sviptur verzlunarleyfi 834

Botnvörpuveiðar. Sjá fiskveiðabrot.

Brot gegn valdstjórninni.

Byggingameistarar. Sjá ábyrgð á mannvirkjagerð.

Byggingarsamvinnufélög.

Á árinu 1947 byggði Byggingarfélag verkamanna í Keflavík íbúðarhús fyrir félagsmenn sína. Einn af félagsmönnum

- var J, og tók hann þar við íbúð. Hinn 27. maí 1964 tilkynnti J byggingarfélaginu, að hann vildi selja íbúð sína. Voru síðan metnar endurbætur á íbúðinni, verðhækkun svo og fyrningar lögum samkvæmt, en á íbúðinni hvíldi skuld við Byggingarsjóð verkamanna. J vildi ekki setta sig við verðið og ræddi við félagsmálaráðuneytið um þessi mál. Byggingarsamvinnufélagið taldi andmæli J á misskilningi byggð og afhenti öðrum manni íbúðina. Afturkallaði J þá söluheimild sína. Byggingarsamvinnufélagið taldi sig hafa reiknað verðið samkvæmt ákvæðum 8. tl. 6. gr. laga nr. 60/1962. J taldi sig hafa lýst sig reiðubúinn að greiða upp áhvilandi byggingarsjóðslán og eiga verðhækkun, er því svaraði. Fram kom, að hann hefði reynt að greiða gjaldkera og fyrrverandi formanni félagsins skuldina, en eigi hefði verið tekið við greiðslu. Talið sannað, að J hefði boðið fram greiðslu láns þess úr Byggingarsjóði verkamanna, er á íbúðinni hvíldi, og hafi því mátt njóta hækkunar á verði íbúðarinnar skv. 8. tl. 6. gr. laga nr. 60/1962. Byggingarsamvinnufélagið hefði hins vegar hafnað viðtöku greiðslunnar og ætti J því rétt á að fá úr hendi byggingarfélagsins þá verðhækkun, er hann átti rétt á, vegna þess, að hann hefði greitt lánið upp. Var byggingarsamvinnufélagið dæmt til að greiða J það fé 178
- S var félagi í byggingarsamvinnufélagi einu, B. B ákvað að reisa hús fyrir félagsmenn sína að Kóngsbakka 12 hér í borg. Var gerður byggingarsamningur við S og ákveðið hvaða íbúð honum bæri. Er leið á bygginguna, risu nokkrir úfar með þeim B og S. S flutti inn í íbúðina, er hún var að mestu leyti tilbúin, en án samþykkis B. B taldi, að S hefði eig staðið skil á greiðslum vegna íbúðarinnar og hann hefði engan rétt til hennar og krafðist útburðar á honum. Útburðar var synjað, þar sem raunverulega væri einungis deilt um reiknings- og skuldaskil vegna íbúðarinnar, sem byggð hefði verið fyrir S, og ætti málið því eigi undir fógættadóm 311

Dánarbætur. Sjá skaðabætur.

Dómarar. Sjá dómstólar, réttarfarsvítur og sératkvæði.

a. Samdómendur í héraði:

Eignarréttur	410
Fasteignamál	410, 749
Fiskveiðabrot	77, 212, 530, 1151, 1159
Lífeyrismál	278
Lögbannsmál	33, 1122
Sjó- og verzlunardómur ..	244, 301, 326, 455, 693, 970, 984, 1085

Skaðabótamál .. 3, 10, 22, 97, 320, 334, 434, 544, 902, 908,	1013
Skuldamál	487, 933
Skattsvikamál	834
Vátryggingarmál	1044
Vinnulaunamál	164, 459, 680
Vígsamál	291
Þess getið, að rétt hefði verið, að héraðsdómari hefði kvatt sérfróða menn til að dæma mál með sér. Sératkvæði ..	225
Á það bent, að rétt hefði verið af héraðsdómara að dæma mál með sérfróðum samdómendum	393
Í máli einu kom það fram fyrir Hæstarétti, að samdómsmaður var í varastjórn hlutafélags, er var eigandi að hálfu að sameignarfélagi, sem var aðili máls. Héraðsdómur var því ómerkjur, svo og málsmeðferð frá og með munnlegum málflutningi og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dómsálagningar af nýju	320
Mál eitt, er efnislega skyldi dæmt í sjó- og verzlunardómi, var dæmt á bæjarþingi. Stefndi í héraði sótti þing í upphafi og lét rita greinargerð. Í greinargerð voru kröfur hans eigi studdar haldbærum rökum, en sakarefni mjög einfalt. Síðan féll niður þingsókn. Hann áfrýjaði síðan málinu, en fyrir Hæstarétti færði hann engin rök fram fyrir sýknu. Var því eftir atvikum eigi talin ástæða til að ómerkja héraðsdóminn	784
Fógeta talið heimilt að kveðja til sérfróða samdómendur í lögbannsmáli, sbr. 5. gr. laga nr. 18/1949. Sagt, að 223. gr. laga nr. 85/1936 geymi ekki tæmandi upptalningu á þeim ákvæðum laganna, sem beitt verði í fógetadómi og um málsástæður þar	1122
b. Sératkvæði:	
Sératkvæði í Hæstarétti 47, 72, 212, 225, 272, 344, 479, 512,	1044
Sératkvæði í héraði	57, 291, 680, 693
c. Dómenda ekki getið í héraðsdómi 29, 33, 74, 77, 301, 341, 378, 393, 434, 455, 479, 510, 512, 522, 530, 534, 567, 578, 586, 693, 698, 703, 795, 1137, 1151, 1159	
d. Ýmis atriði:	
Í sakamáli einu var að því fundið, að kastað hefði verið höndum til rannsóknar máls, áður en það var dæmt. Málefnaýsning dómsins væri einnig ábótavant. Þá hefði héraðsdómur eigi farið eftir ákvæðum 16. kafla laga nr. 82/1961 um sakarkostnað	530
Að því fundið, að dómari las eigi upp það, sem skráð var í fógetabók	567
Dómari í sakamáli vittur fyrir óhæfilegan drátt á meðferð máls	586
Að því fundið, að landamerkjumál hafði dregið mjög í héraði	719

- Í skiptamáli einu óskaði E, sem var aðili að málinu, eftir endurriti af ýmsum málsskjölum og úr skiptabók. Skiptaráðandi sá í Reykjavík, er með málið fór, sinnti ekki þessari ósk. E kærði þetta og krafðist þess, að ákveðin yrðu viðurlög á hendur skiptaráðanda samkvæmt 2. gr. laga nr. 57/1962 og honum gert að greiða skaðabætur. Fyrir Hæstarétti lýsti yfirborgarfógetinn í Reykjavík, að E ætti þess kost að fá umrædd endurrit gegn tryggingu ritlauna, sbr. 44. gr. laga nr. 85/1936. Bótakröfunni var vísað frá Hæstarétti, þar sem slík krafa kæmist eigi að í kærumáli. Með hliðsjón af fyrrgreindri yfirlýsingu borgarfógeta voru eigi talin efni til að taka til greina aðrar kröfur E 767
- Í máli einu, er skipaður hafði verið setudómari, krafðist stefnandi þess, að setudómariinn viki sæti vegna skyldleika við mann, er nokkur afskipti hafði haft af málinu, svo og vegna framferðis hans í sambandi við lögbannsmál, er rekið var samhliða héraðsdómsmáli því, er hér var fjallað um. Synjað var kröfunni um, að dómariinn viki sæti, og var það staðfest af Hæstarétti 977
- Héraðsdómari í sakamáli einu hafði, áður en rannsókn hófst, haft afskipti af því sem lögmaður. Þrátt fyrir það rannsakaði hann málið og þingfesti það síðar í sakadómi, er ákæra hafði verið út gefin. Dæmt, að ákæra hefði, eins og á stóð, eigi verið reist á rannsókn, er fullnægði skilyrðum laga, og var því ákæran ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi 1137

Dómhæfi kröfu.

Dómstólar.

- R hafði selt J tæki með áskyldum eignarréttarrétti. Hann krafðist innsetningar í tækin vegna vanskila kaupanda. Dæmt, að það beri eigi undir fógeta að ljúka dómsorði á skuldaskipti aðilja vegna tækjakaupanna samkvæmt 36. gr. laga nr. 7/1936 700
- Búfé bóndans S sýktist af sjaldgæfum búfjársjúkdómi. Til hindrunar útbreiðslu sjúkdómsins voru gerðar ýmsar sóttvarnarráðstafanir og gripum slátrað. S krafði ríkissjóð um bætur. Dæmt, að samkvæmt grunnsjónarmiðum laga, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1932 ætti S rétt til bóta. Hins vegar ætti það eigi undir hina almennu dómstóla að ákveða bótafjárhæð, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928, 2. gr. laga nr. 16/1932, sbr. 2. og 3. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 20/1952, heldur gerðardóm. Var málinu því að þessu leyti vísað frá dómi 908
- Í þrotabúi einu varð deila um ákvörðun skiptafundar varðandi

höfðun riftunarmáls á viðskiptasamningum. Skiptaráðanda
 bar að skera úr þessum ágreiningi í samræmi við hagsmuni
 búsins, sbr. 24. og 90. gr. laga nr. 3/1878 999

Dráttarvélur. Sjá bifreiðir.

Eiður. Sjá aðildareiður.

Eignarréttarfyrirvari.

Hinn 11. janúar 1968 seldi H J sjónvarpstæki. Í sölusamningi
 áskildi H sér eignarrétt af tækinu, unz það væri að fullu
 greitt, en verulegur hluti þess var greiddur með víxlum.
 J skildi við konu sína, K, 27. marz 1968, og féll sjónvarps-
 tækið í hlut K við búskiptin. Eigi kom þar fram, að tækið
 væri háð eignarréttarkvöð. Nokkur hluti kaupverðsins var
 ógreiddur, þegar skiptin fóru fram, og þrátt fyrir kröfu H,
 greiddi K eigi eftirstöðvarnar. Krafðist H þá innsetningar
 í tækið með vísan til eignarréttarfyrirvarans. Dæmt, að
 innsetningargerðin skyldi fram fara, þar sem réttur H
 til tækisins væri öruggur, því eigi hefði verið staðið í
 skilum með greiðslu kaupverð, en K hefði tekið við rétt-
 indum og skyldum eiginmanns síns. Hins vegar var tekið
 fram, að eigi bæri undir fógetadóm að ljúka dómsorði á
 skuldaskipti aðilja vegna tækjakaupanna, sbr. 36. gr. laga
 nr. 7/1936 700

Eignarréttur.

Á árinu 1945 fékk G heimild til að reisa sér sumarbústað í
 landi jarðarinnar N. Ekki var gengið frá lóðarleigusam-
 ningi eða skjölum varðandi lóðina, en G lét girða hana. Er
 G andaðist, arfleiddi hún J að sumarbústaðnum, og segir
 í erfðaskránni, að hún vilji ráðstafa ákveðnu fé til frið-
 unar og verndar á landsvæði í jörðinni N, „enda verði land
 það, sem sumarbústaðurinn stendur á, eign J“. J taldi sig
 nú vera eiganda sumarbústaðarins og lands þess, er í
 kringum hann var og afgirt. Eigi talið sannað, að G hefði
 eignast landið. Talið sannað, að orðalag erfðaskrárinnar
 benti til, að G hefði ekki álitnið sig eiganda lóðarinnar eða
 landsins í kringum sumarbústaðinn og J hefði tekið við
 honum með því greinilega skilyrði, að hann yrði ekki eig-
 andi landsins, nema svo um semdist sérstaklega. Var því
 dæmt, að J hefði ekki öðlazzt eignarrétt yfir landi því, er
 sumarbústaðurinn stóð á og girt var 410

Embættismenn.

Að því fundið, að í prestþjónustubók var maður skráður faðir

barns eftir einhliða skýrslu móður og að manninum forn-
spurðum

Endurheimta.

Útgerðarfyrirtækið F tók í notkun nýjan togara á árinu 1958. Á árunum 1958—1960 fyrndi félagið togarann um 20% á ári samkvæmt sérstöku heimildum. Af þessum ástæðum kom fram tap á rekstrarreikningum félagsins, og voru þau flutt á milli ára og einnig yfir árin 1961, 1962 og 1963. Á árinu 1964 var hins vegar hagnaður á rekstri félagsins. Félagið taldi, að það mætti draga frá hagnaðinum tap félagsins, sem stafaði af 20% fyrningum frá árunum 1958—1960. Skattfyrivöld vildu eigi á þetta fallast. Var F í því sambandi gert að greiða tekjuútsvar, sem félagið greiddi, en endurkrafði síðan í sérstöku máli. Dæmt, að F væri heimilt að draga frá umræddum hagnaði tap vegna 20% fyrningar þeirrar, sem um er rætt í málinu, en samkvæmt 31. gr. laga nr. 51/1964 um tekjustofna sveitarfélaga, giltu ákvæði b-liðar 15. gr. laga nr. 55/1964, sbr. lög nr. 90/1965 um tekjuskatt og eignarskatt, við álagningu útsvara árin 1965 og 1967. E-liður ákvæðs til bráðabirgða í lögum nr. 51/1964 tæki ekki til b-liðar 15. gr. laga nr. 55/1964, sbr. lög nr. 90/1965. Var Gjaldheimtunni í Reykjavík dæmt að endurgreiða F hið ofgreidda útsvar

Hinn 27. janúar 1968 brann verksmiðjuhús eitt á Akureyri. Vörubirgðir verksmiðjunnar og innbú var tryggt hjá vátryggingarfélaginu A. Greiddi A síðan eigendum bætur samkvæmt samkomulagi, er þeir gerðu sín á milli. Nam bótafjárhæðin kr. 1.325.210.00. A taldi að kviknað hefði í húsinu út frá rafmagni og krafði því R, rafveitu þá, er átti þessar lagnir, um endurgreiðslu þess fjár. Með álit dómkvaddra manna, bæði í Hæstarétti og í héraði, voru taldar það sterkar líkur að því leiddar, að lagt var til grundvallar, að orsök eldsvoðans hefði verið óforsvaranleg gerð og staðsetning raflínu, er flutti orku til annars húss rétt hjá verksmiðjuhúsi því, sem um er að ræða. Í málinu kom fram, að verkstjóri R hafði um morguninn, áður en bruninn varð, séð að línan var gölluð rétt við verksmiðjuhúsið, án þess að gera ráðstafanir til úrbóta. Samkvæmt þessu var talið, að R bæri fébótaábyrgð á því tjóni, er húseigandi varð fyrir við eldsvoðann. Þar sem A hafði bætt húseigandanum tjónið, var talið, að hann ætti samkvæmt 1. mgr. 25. gr. laga nr. 20/1954 rétt á því, að R endurgreiddi tjónið. Hins vegar var talið, að þar sem sök R væri eigi stórkostleg og byggðist öðrum þræði á gáleysi starfsmanna hans, yrði að beita niðurlagsákvæðum 1. mgr. 25. gr. laga nr.

20/1954 og lækka skaðabótaábyrgðina. Fjárhæð kröfunnar var, eins og áður greinir, byggð á samkomulagi fyrirsvarsmanna verksmiðjueigenda og A. Eigi var unnt að afla frekari gagna um hið raunverulega tjón, og með hliðsjón af því dæmt, að lækka bæri fébætur úr hendi R, og var R dæmt að greiða A kr. 800.000.00. Sératkvæði 1044

Endurrit skjala.

E taldi, að honum hefði verið synjað um endurrit skjala og bókana úr þingbók skiptadóms. krafðist hann þess, að skiptaráðanda yrði dæmd refsing vegna þessa svo og greiðsla skaðabóta. Fram kom yfirlýsing frá skiptaráðanda, að E ætti kost á að fá fyrrnefnd endurrit gegn tryggingu fyrir áætluðum ritlaunum. Samkvæmt því var kröfu E um afhendingu endurritanna vísað frá Hæstarétti, svo og viðurlagakröfu hans. Enn fremur bótakröfu E, þar sem slík krafa verður eigi höfð uppi í kærumáli 767

Endurupptaka máls.

Með dómi Hæstaréttar 10. febrúar 1961 var Kópavogskaupstað dæmt skylt að afhenda H tiltekna landspildu á leigu. Málflytjendur aðilja lögðu fram í Hæstarétti drög að samningi, sem þeir lýstu yfir, að væri efnislega samhljóða samningi þeim, er gera skyldi við H. H var hins vegar sjúkur um þessar mundir og erlendis. Er hann kom heim, komst hann að því, að drög þau að lóðarleigusamningi, sem málflytjendurnir staðfestu að rétt væru við málflutning í Hæstarétti, voru ekki í samræmi við lóðarleigusamning þann, er hann taldi sig eiga rétt á, en samningur sá, er við skyldi miða, var þinglesinn. Stöfuðu mistök af því, að er starfsmaður á þinglýsingarskrifstofu lét af hendi endurrit af lóðarleigusamningnum, notaði hann prentað samningsmót, sem var á annan hátt. H krafðist aðfarar hjá Kópavogskaupstað samkvæmt dómi Hæstaréttar, en með þeim breytingum, sem leiddu af hinni réttu gerð lóðarleigusamningsins. Í héraði var synjað um aðför og staðfesti Hæstiréttur þá niðurstöðu, en sagði, að eigi væri rétt, að H biði hallann af mistökum þeim, er hér um ræðir. Þar sem nú lægi fyrir, að það samrýmdist eigi fyrirhuguðu skipulagi Kópavogskaupstaðar, að gerður væri við H lóðarleigusamningur um landspildu þá, sem í málinu greinir, með þeim kjörum, sem um var rætt, þá ætti H rétt til fébóta, sem ákveðnar væru eftir grunnreglum laga um eignarnám. Ef aðiljar vilja ekki hlíta þeim leiðarvísi, sem gefinn var í dóminum, var sagt, að til athugunar kæmi af nýju endurupptaka máls þessa, sem dæmt var í Hæstarétti 10. febrúar 1961 522

*Erfðaskrá.**Fangelsi.* Sjá löggæzlumenn.*Farbann.*

Sakaður maður hafði í héraði verið dæmdur til sektargreiðslu, er talin var afplánuð með hluta af gæzluvarðhaldsvist. Dómi í þessu máli var skotið til Hæstaréttar. Ákveðið var, að meðan á áfrýjun málsins stæði, skyldi hinn sakaði maður halda sig innan ákveðinna marka hér á landi og bönnuð för úr landi

291

Farmgjald. Sjá flutningasamningar.*Fasteignasala.*

A seldi B fasteign fyrir milligöngu fasteignasalans E. Verð fasteignarinnar var kr. 600 þús. og greiddi B af kaupverðinu kr. 339 þús. með handhafaskuldabréfum, sem tryggð voru með veði í flutningaskipi einu. Fram kom, að bréf þessi voru í vanskilum og skuldari var algerlega ófær um að inna greiðslu af hendi og bréfin því verðlaus. A krafði B um nafnverð bréfanna í reiðufé, og að E yrði dæmdur óskipt með B til að greiða fé þetta. Talið, að A hefði tekið við veðskuldabréfunum á þeirri forsendu, að með þeim fengi hann örugga greiðslu á þeim hluta verðs hinnar seldu fasteignar. B var kunnugt um, að fjárhagur skuldara bréfanna var mjög lélegur og bréfin í vanskilum. Þar sem A fékk engan hluta verðs íbúðarinnar fyrir bréf þessi, var B dæmt að greiða honum nafnverð bréfanna, enda ekki fram komið, að verðið hefði verið ákveðið óeðlilega hátt með hliðsjón af greiðsluháttum. Fasteignasalinn var hins vegar sýknaður, þar sem ósannað var talið, að hann hefði tekið nokkra ábyrgð á því, að bréfin væru góð, né að hann hefði á annan hátt hagað sér þannig, að hann yrði skaðabótaskyldur

647

Fasteignasalan H höfðaði mál gegn húseigandanum K til greiðslu sölulauna. K sótti ekki þing í héraði. Fasteignasalinn lét eigi fram koma nein gögn um, hvað unnið hefði verið að samningsgerð, né yfirlit það, sem um ræðir í 4. gr. laga nr. 47/1938. Var málið því talið svo vanreifað, að því var vísað frá héraðsdómi. H kærði dóm þennan, sem var staðfestur

968

Fasteignir.

Á árinu 1944 var byggt hús á lóðinni nr. 26 við L-veg hér í borg, og enn fremur á lóðinni nr. 24 við sömu götu. Lóðirnar

voru leigulóðir, eign Reykjavíkurborgar. A var eigandi húss þess, er byggt var á lóðinni nr. 26 við L-veg, og lóðarhafi að þeirri lóð. Á árinu 1945 fengu þeir A og lóðarhafi að lóðinni nr. 24 við sömu götu heimild til þess að reisa stóra sambyggða bifreiðageymslu á mörkum lóðanna. Var annar helmingur geymslunnar á lóðinni nr. 24, en hinn helmingurinn á lóðinni nr. 26. Bifreiðageymsla þessi var hins vegar innréttuð sem verzlunarhúsnæði og leigð verzlunarfyrirtækinu K. Hinn 1. nóvember 1948 seldi A rishæð hússins nr. 26 við L-veg B, og fylgdu réttindi til lóðar að $\frac{1}{2}$ hluta. Í afsalinu er tekið fram, að K hafi á leigu verzlunarhúsnæði það, er á lóðinni sé. Í desembermánuði 1948 seldu þeir A og lóðarhafi að lóðinni nr. 24 við L-veg K bifreiðageymslur þær, sem fyrr um getur og K hafði haft á leigu. K lét aldrei þinglýsa afsali sínu. Á árinu 1949 seldi A fyrstu hæð húseignarinnar nr. 26 við L-veg C. Í afsali þessu er nokkuð getið um fyrrgreinda bifreiðageymslu og þá gert ráð fyrir, að hún sé leigð K. Á árunum 1958—1959 gerðu þeir C og þáverandi eigandi fyrstu hæðar hússins nr. 26 við L-veg með sér samkomulag um skiptingu eignarinnar þeirra á millum. Var samkomulagi þessu þinglýst. Á árinu 1965 seldi K fyrrgreinda bifreiðageymslu eða verzlunarhúsnæði til S. Afsali þessu var eigi þinglýst. Á árinu 1967 fór B þess á leit við borgarráð Reykjavíkur, að gerður yrði nýr lóðarleigusamningur vegna lóðarinnar að L-vegi 26, hann framlengdur og samningurinn gerður við þáverandi eigendur húseignarinnar á lóðinni. Borgarráð samþykkti að framlengja leigutímann, og var þar eigi getið fyrrgreindrar bifreiðageymslu. Nokkru síðar ritaði B bréf til A, sem var þinglesinn eigandi að bifreiðageymslunni, og krafðist þess, að skúrin yrði fluttur á brott, enda nyti hann engra lóðarréttinda. B höfðaði síðan mál gegn þeim A og þáverandi eiganda skúrsins, S, og krafðist þess, að þeim yrði dæmt skylt að fjarlægja skúrin af lóðinni. A var sýknaður vegna aðildarskorts, enda sannað, að hann ætti eigi bifreiðageymsluna og að B hefði um það vitað. S var einnig sýknaður af kröfum B á þeim grundvelli, að fyrrgreind bifreiðageymsla hefði verið reist með leyfi byggingaryfirvalda og lóðarréttindi hafi einnig verið framlengd, að því er varðar eiganda bifreiðageymslunnar, við framlengingu borgarráðs á leigusamningnum á árinu 1967

Á árinu 1947 byggði byggingarfélag verkamanna í Keflavík íbúðarhús fyrir félagsmenn sína. Einn af félagsmönnum var J, og tók hann þar við íbúð. Hinn 27. maí 1964 tilkynnti J byggingarfélaginu, að hann vildi selja íbúð sína. Voru síðan metnar endurbætur á íbúðina, verðhækkun svo og

fyrningar lögum samkvæmt, en á íbúðinni hvíldi skuld við Byggingarsjóð verkamanna. J vildi ekki sætta sig við verðið og ræddi við félagsmálaráðuneytið um þessi mál. Byggingarsamvinnufélagið taldi andmæli J á misskilningi byggð og afhenti öðrum manni íbúðina. Afturkallaði J þá söluheimild sína. Byggingarsamvinnufélagið taldi sig hafa reiknað verðið samkvæmt ákvæðum 8. tl. 6. gr. laga nr. 60/1962. J taldi sig hafa lýst sig reiðubúinn að greiða upp áhvilandi byggingarsjóðslán og eiga þá hækkun, er því svaraði. Fram kom, að hann hefði reynt að greiða gjaldkera og fyrrverandi formanni félagsins skuldina, en eigi hafði verið tekið við greiðslu. Talið sannað, að J hefði boðið fram greiðslu láns þess úr Byggingarsjóði verkamanna, er á íbúðinni hvíldi, og hefði því mátt njóta lækkunar á verð íbúðarinnar skv. 8. tl. 6. gr. laga nr. 60/1962. Byggingarsamvinnufélagið hefði hins vegar hafnað viðtöku greiðslunnar, og ætti J því rétt á að fá úr hendi byggingarfélagsins þá verðhækkun, er hann átti rétt á, vegna þess, að hann hafði greitt lánið upp. Var byggingarsamvinnufélagið dæmt til að greiða J það fé

178

Á árinu 1945 fékk G heimild til að reisa sér sumarbústað í landi jarðarinnar N. Ekki var gengið frá lóðarleigusamningi né skjölum varðandi lóðina, en G lét girða hana. Er G andaðist, arfleiddi hún J að sumarbústaðnum og segir í erfðaskránni, að hún vilji ráðstafa ákveðnu fé til friðunar og verndar á landsvæði í jörðinni N, „enda verði land það, sem sumarbústaðurinn stendur á, eign J“. J taldi sig nú vera eiganda sumarbústaðarins og lands þess, er í kringum hann var og afgirt. Eigi sannað, að G hefði eignast landið. Talið, að orðalag erfðaskrárinnar benti til, að G hefði ekki álitid sig eiganda lóðarinnar eða landsins í kringum sumarbústaðinn og J hefði tekið við honum með því greinilega skilyrði, að hann yrði ekki eigandi landsins, nema svo um semdist sérstaklega. Var því dæmt, að J hefði ekki öðlazzt eignarrétt yfir landi því, er sumarbústaðurinn stóð á og girt var

410

G var eigandi íbúðar í fjölbýlishúsi. Í fjölbýlishúsi þessu var húsfélag. Ein hitalögn var til hússins, og greiddu hinir einstöku íbúðareigendur hitakostnað svo og framlag til viðgerðar á lóð og kostnað vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði til hússjóðsins. G var í vanskilum við banka einn, er átti veðkröfu í íbúð hans. Lauk því þannig, að íbúðin var seld á nauðungaruppboði. Krafðist húsfélagið þá, að því yrði greidd skuld G vegna hitakostnaðar, hússjóðsframlags, lóðarsjóðsframlags og kostnaðar vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði, sem lögveðs-

kröfu af uppboðsandvirði. Talið, að þar sem einungis einn neytlumælir vegna heits vatns væri í húsinu og eigi tæki til að mæla hitavatnsnotkun einstakra íbúða, þá væri upphitun í fjölbýlishúsinu algerlega sameiginleg, og væri því rétt samkvæmt ákvæðum 15. gr. laga nr. 19/1959 að jafna hitunarkostnaðinum niður á íbúðarhafa eftir rúmmáli íbúða. Bæri því hver íbúðarhafi eftir meginreglu um skulda-skipti óskoraða samabyrgð á greiðslu þess heits vatns, er til hússins rynni. Hér væri því um sameiginlegan rekstur að ræða eftir eðli hlutarins og samkvæmt meginstefnu 11. gr. laga nr. 19/1959. Það væri þannig eðlileg skýring laganna, að sá hluti hitunarkostnaðar, sem samkvæmt rétti niðurfjöfnun kæmi á hverja íbúð, sbr. grunnrök 4. mgr. 11. gr. og grunnrök 14. gr. fyrrgreindra laga, væri tryggður með lögveði í íbúðinni, ef íbúðarhafinn lenti í vanskilum. Hliðstætt var talið gilda um hina aðra kröfuliði, og var því lögveðrétturinn tekinn til greina og að húsfélagið skyldi fá greitt beint af uppboðsandvirði. Sératkvæði

479

Með dómi Hæstaréttar 10. febrúar 1961 var Kópavogskaupstað dæmt skylt að afhenda H tiltekna landspildu á leigu. Málflytjendur aðilja lögðu fram í Hæstarétti drög að samningi, sem þeir lýstu yfir, að væri efnislega samhljóða samningi þeim, er gera skyldi við H. H var hins vegar sjúkur um þessar mundir og erlendis. Er hann kom heim, komst hann að því, að drög þau að lóðarleigusamningi, sem málflytjendur höfðu staðfest, að rétt væru, voru ekki í samræmi við lóðarleigusamning þann, er hann taldi sig eiga rétt á, en samningur sá, er við skyldi miða, var þinglesinn. Stöfuðu mistök af því, að er starfsmaður á þinglýsingarskrifstofu lét af hendi endurrit af lóðarleigusamningnum, notaði hann prentað samningsmót, sem var á annan hátt. H krafðist aðfarar hjá Kópavogskaupstað samkvæmt dómi Hæstaréttar, en með þeim breytingum, sem leiddu af hinni réttu gerð lóðarleigusamningsins. Í héraði var synjað um aðför og staðfesti Hæstiréttur þá niðurstöðu, en sagði, að eigi væri rétt, að H biði hallann af mistökum þeim, sem hér um ræðir. Þar sem nú lægi fyrir, að það samrýmdist eigi fyrirhuguðu skipulagi Kópavogskaupstaðar, að gerður væri við H lóðarleigusamningur um landspildu þá, sem í málinu greinir, með þeim kjörum, sem um var rætt, þá ætt H rétt til fébóta, sem ákveðnar væru eftir grunnreglum laga um eignarnám. Ef aðiljar vilja ekki hlíta þeim leiðarvísi, sem gefinn var í dóminum, var sagt, að til athugunar kæmi af nýju endurupptaka máls þessa, sem dæmt var í Hæstarétti 10. febrúar 1961

522

J og kona hans bjuggu á jörð einni, er þau áttu. Hinn 8. des-

- ember 1947 afsalaði J hálfri jörðinni til sonar síns, S. J andaðist 1948 og kona hans 1950. Ekki fóru fram búskipti eftir þau hjón. S andaðist 1965. Reis þá deila milli erfingja um, hvort gilt væri afsalið frá 1947. Dæmt, að eigi hefði verið nægilega leyst úr efnispáttum málsins í skiptadómi, og það væri vanreifað. Var því úrskurður skiptaréttar ómerktur og málinu vísað heim í hérað til úrskurðar af nýju 578
- Í uppboðsmáli einu var um það deilt, hvort ábúandi á jörð ætti rétt til þess að ganga inn í hæsta boð. Jörðin var eign dánarbús og margra samerfingja. Einungis einum þeirra, ábúandanum, var stefnt fyrir Hæstarétt. Slíkt var rangt og málinu vísað frá Hæstarétti 591
- A seldi B fasteign fyrir milligöngu fasteignasalans E. Verð fasteignarinnar var kr. 600 þús., og greiddi B af kaupverðinu kr. 339 þús. með handhafaskuldabréfum, sem tryggð voru með veði í flutningaskipi einu. Fram kom, að bréf þessi voru í vanskilum og skuldari var algerlega ófær um að inna greiðslu af hendi, og bréfin því verðlaus. A krafði B um nafnverð bréfanna í reiðufé og að E yrði dæmdur óskipt með B til að greiða fé þetta. Talið, að A hefði tekið við veðskuldabréfunum á þeirri forsendu, að með þeim fengi hann örugga greiðslu á þeim hluta verðs hinnar seldu fasteignar. B var kunnugt um, að fjárhagur skuldara bréfanna var mjög lélegur og bréfin í vanskilum. Þar sem A fékk engan hluta verðs íbúðarinnar fyrir bréf þessi, var B dæmt að greiða honum nafnverð bréfanna, enda ekki fram komið, að verðið hefði verið ákveðið óeðlilega hátt með hliðsjón af greiðsluháttum. Fasteignasalinn var hins vegar sýknaður, þar sem ósannað var talið, að hann hefði tekið nokkra ábyrgð á því, að bréfin væru góð né að hann hefði á annan hátt hagað sér þannig, að hann yrði skaðabótaskyldur 647
- Deila reis milli E og K vegna jarðanna V og L um landamerki. Í landamerkjaskrá V frá 1890 sagði, að merkin væru úr keldu fyrir ofan svokallað Jöklaberg í beina sjónhendingu til landsuðurs í Hrossaklett norðanvert við Stóra-Lambhaga við Laxá. Í landamerkjabréfi L frá 1886 sagði um þetta sama, að landamerkin væru á mótis við Hrossaklett, er standi sunnanvert við ána, og síðan úr Hrossaklett í sjónhendingu í Keldukjaft við Leirá rétt ofan við Jöklaberg. Deilt var um, hvar Hrossaklettur væri. Fram kom, að á árinu 1905 eða 1906 lét ábúandi og eigandi V grafa skurð úr keldu norðan Jöklabergs til landsuðurs í sjónhendingu í klett þann norðan Stóra-Lambhaga, er eigendur V töldu vera Hrossaklett. Bar fjöldi vitna, að bóndi hefði talið

þennan skurð vera á landamerkjum, en skurður þessi var grafinn í samræmi við landamerkjabréf V frá 1890. Fram kom, að í framkvæmd hefði verið litið á hann sem landamerki. Var því dæmt, að landamerkjalínan lægi um skurð þennan 719

SK hafði selt SÁ land. Deila reis um það, hvar og hvernig SÁ skyldi fá umferð að landi sínu. Mál þetta var upphaflega dæmt í héraði og áfrýjað til Hæstaréttar og dæmt þar 20. júní 1969. Var málsmeðferð ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem eigi hefði öllum aðilum, er hagsmuna höfðu að gæta, verið stefnt fyrir Hæstarétt. SÁ höfðaði þá mál af nýju á hendur SK um umferðarréttinn. Héraðsdómur í málinu komst að þeirri niðurstöðu, að Ó, sem SK hafði selt land, væri eigi skylt að þola umferð um leiguland sitt né láta í té vegarstæði án sérstaks samnings, og var því sýknaður. Hins vegar var SK dæmdur í héraðsdómi til þess, að viðlögðum dagsektum, að afla SÁ réttar til umferðar og vegarlagningar um leiguland Ó. Héraðsdómariinn dæmdi því SK til að afla SÁ, með samningum við Ó, umferðarréttar um leigulandið. Eigi yrði fullyrt fyrirfram, hvernig slíkri samningsgerð mundi reiða af. Væri því eigi hægt að ákveða slíkt með dagsektum. Samkvæmt þessu var talið, að málið hefði eigi fengið þá meðferð, að dómur yrði lagður á það í Hæstarétti, og var því dómurinn ómerktur svo og málsmeðferð og málinu vísað frá héraðsdómi 749

L seldi K íbúð í húsi einu í Reykjavík. Í afsalinu segir, að íbúðinni fylgi réttur til að byggja bílskúr á lóð hússins, óatalið af meðeigendum. Er K tók við íbúðinni, kom í ljós, að byggingaryfirvöld töldu útilokað, að leyft yrði að byggja bifreiðargeymslu á lóð hússins. K taldi sig hafa verið hlunnfarinn af L og krafði hann um skaðabætur, kr. 10.000.00. Dæmt, að ákvæðið í afsalinu væri til þess fallið að vekja hjá kaupanda þá skoðun, að ekki mundi verða fyrirstaða fyrir því af hálfu byggingaryfirvalda né sameigenda, að hann mætti reisa bifreiðargeymslu við húsið. Með hliðsjón af þessu var L dæmt að greiða K kr. 10.000.00 í skaðabætur 1008

Þeir J og H byggðu íbúðarhús og seldu sjö mönnum. Kaupendur töldu galla á húsinu og skort á tækjum, er þeir ættu rétt á. Kröfðu þeir því seljendur um bætur og stefndu allir í einu og sama máli. Dæmt, að kröfur bótakrefjenda væru spotttnar af sams konar tilvikum, en kröfurnar væru ekki af sömu rót runnar, enda hver einstök byggð á sérstökum löggerningi. Var því dæmt, að kaupendur mættu ekki sækja þær allar í einu og sama máli, sbr. 47. gr. laga

nr. 85/1936, og var hinn áfrýjaði dómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi 1013

Ferðabann. Sjá farbann.

Félagsdómur.

Frávísun máls frá Félagsdómi kærð til Hæstaréttar 56

Félög. Sjá hlutafélög, samvinnufélög og byggingarsamvinnufélög.

Firma.

Fiskveiðabrot.

Hinn 22. ágúst 1969 var varðskipið Óðinn í eftirlitsferð undan Dyrhólaey. Um kl. 1125 sást skip í ratsjá varðskipsins, og mældist skipið um 1.6 sm. innan fiskveiðimarkanna. Er komið var að skipinu, sást, að hlerar voru úti á bakborðshlið, en hér var um að ræða togarann N. Er varðskipið kom að togaranum, mældist sá staður 0.3 sm. utan fiskveiðimarkanna. Skipstjórinn á N mótmælti, að hann hefði verið innan fiskveiðimarkanna. Skólastjóri Stýrimannaskólans markaði á sjóupprátt staði togarans samkvæmt mælingum varðskipsmanna og reyndist sá staður, er skipið var á kl. 1125, 1.55 sm. innan fiskveiðimarkanna. Þá markaði skólastjórinn stað togarans samkvæmt staðarákvörðunum varðskipsmanna, miðað við 2% fjarlægðarskekkju og 0.65° miðunarskekkju, togaranum í hag, en það er sú ónákvæmni í fjarlægð og miðun, sem framleiðendur ratsjár varðskipsins viðurkenna. Samkvæmt því taldi skólastjórinn, að staður togarans kl. 1125 hefði verið 1.3 sm. innan fiskveiðimarkanna. Var skipstjóra togarans dæmd sekt í Landhelgisgissjóð vegna fiskveiðabrots og afli og veiðarfæri gerð upptæk 77

Hinn 6. október 1969 var varðskipið Albert að gæzlu undan Ingólfshöfða. Var mótorbáturinn B þá miðaður með ratsjarmælingu 2.0 sjómílur frá landi. Er komið var að bátnum, taldi varðskipið hann vera 3.1 sjóm. frá landi. Fram kom, að skipstjóri hafði sofið um nóttina og var eigi á verði, er skipið var tekið. Skólastjóri Stýrimannaskólans setti mælingar varðskipsmanna á sjókort og reyndist fyrsti mælingarstaður 1.9 sjóm. frá landi, eða um 1.1 sjóm. innan bannsvæðismarka fyrir togveiðar. Er komið var að bátnum, reyndist báturinn samkvæmt ákvörðunum skólastjórans 0.6 sjóm. utan bannsvæðismarkanna. Dómkvaddir menn töldu, að hraði bátsins á þeim tíma, sem varðskipið

fylgdist með honum, væri ekki óeðlilegur miðað við það, að báturinn væri að togveiðum. Var dæmt sannað, að báturinn hefði verið að ólöglegum veiðum innan fiskveiðimarkanna á þeim tíma, sem hér um ræðir. Þá var á það bent, að ákvæði laga nr. 62/1967 byggi á þeim sjónarmiðum, að skipstjóri beri eingöngu fjársektarábyrgð á því, er fiskiskip hans stundar ólöglegar veiðar innan fiskveiðimarkanna, sbr. 4. gr. og 5. gr. Var skipstjóri bátsins talinn ábyrgur fyrir sekt samkvæmt lagaboðum, en vararefsing eigi dæmd. Var skipstjóranum dæmt að greiða kr. 40.000.00 í sekt til Landhelgisgissjóðs Íslands, og afli og veiðarfæri gerð upptæk, en vararefsing var ekki dæmd. Sératkvæði 212

Hinn 28. apríl 1970 var gæzluflugvél landhelgisgæzlunnar á ferð fyrir Suðurlandi. Sá flugmaðurinn þá bát, er G stýrði, undan Hjörleifshöfða, og taldi hann innan fiskveiðimarkanna. Var rannsókn höfðuð í málinu, og neitaði G sekt. Skólastjóri Stýrimannaskólans markaði á sjóuppdrátt staðarákvarðanir gæzluflugvélarinnar og taldi, að báturinn hefði verið innan fiskveiðimarkanna. Var talið sannað, að G hafði gerzt sekur um brot í umrætt sinn. Var honum dæmd refsing af þessu efni, 40.000 króna sekt í Landhelgisgissjóð og afli og veiðarfæri gerð upptæk 1151

Hinn 2. september 1969 var gæzluflugvél landhelgisgæzlunnar á eftirlitsferð fyrir Suðurlandi. Taldi hún sig þar sjá bát, er B stýrði, vera að ólöglegum veiðum innan fiskveiðimarkanna. Var mál höfðað gegn B af þessu efni. Skólastjóri Stýrimannaskólans markaði á sjóuppdrátt staðarákvarðanir gæzluflugvélarinnar, og reyndist báturinn samkvæmt þeim hafa verið innan fiskveiðimarkanna. Var B dæmdur sekur um fiskveiðibrot og skyldi hann greiða 40.000 króna sekt í Landhelgisgissjóð. Þá var afli og veiðarfæri gerð upptæk 1159

Fiskverzlun.

Fjárnám.

Fjárnám til tryggingar aðfararhæfri sátt var tekið fyrir á heimili gerðarþolans K. K var eigi viðstaddur gerðina og enginn af hans hendi, og eigi var honum skipaður réttargæzlumaður. Þar á heimili K lýsti fógeti fjárnámi í fjórum fasteignum. Jafnframt var bókað, að fallið væri frá virðingu. Aðeins einn vottur var við gerðina, þótt tveir undirrituðu. Fjárnámsgerðin var felld úr gildi, þar sem fógeti hefði eigi gætt þeirra lagareglna, er honum bar að fara eftir við framkvæmd fjárnámsgerðar, sbr. 2. mgr. 2. gr., 19. gr. sbr. 1. mgr. 45. gr., 23. gr. og 34. gr. laga nr. 19/1887 .. 341

Fjárnám til tryggingar dómsskuld K hófst á heimili hans.

Eigi var K viðstaddur og enginn af hans hendi og eigi var honum skipaður réttargæzlumaður. Lýst var fjárnámi í fjórum fasteignum. Ekkert mat fór fram á eignum þessum. Fjárnámið fellt úr gildi, þar sem fógeti hafði ekki gætt sem skyldi þeirra lagareglna, er fara ber eftir við framkvæmd fjárnáms. Þannig voru eignir eigi metnar og F eigi skipaður réttargæzlumaður

378

Hinn 12. maí 1969 var H dæmt að greiða G ákveðna fjárhæð.

Hinn 18. júní 1969 óskaði lögmaður G þess, að gert yrði fjárnám í eignum H til tryggingar dómsskuldinni. Fjárnámsbeiðni þessi var tekin til meðferðar í fógetadómi 7. júlí 1969 og gert fjárnám í hlut einum. Hlutur þessi var seldur á nauðungaruppbóði 4. nóvember 1969, en ekkert fékk G af andvirði hans. Fjárnámsbeiðni G var því enn tekin fyrir í fógetadómi 14. nóvember 1969. Var dómurinn settur í skrifstofum sakadómarans í Reykjavík og þar gert fjárnám í nokkru magni af áfengi, eign H, er var í vörzlum sakadómaraembættisins. Dæmt, að engin efni væru til þess að ógilda hina áfrýjuðu fjárnámsgerð

698

Ó hafði áfrýjað héraðsdómi einum að fengnu áfrýjunarleyfi.

Enn fremur áfrýjaði hann fjárnámsgerð, er gerð hafði verið til tryggingar dómsskuldinni. Frestur til að áfrýja fjárnámsgerðinni var liðinn þegar stefna var gefin út og áfrýjunarleyfið tók ekki til þeirrar dómsathafnar. Var því þeim þætti málsins vísað frá Hæstarétti

770

Hinn 19. maí 1969 var tekin fyrir í fógetadómi, á lögheimili

KE hér í bæ, fjárnámsbeiðni KF. KE var eigi viðstaddur gerðina og enginn af hans hendi, og ekki var honum skipaður réttargæzlumaður. Lögmaður KF benti á til fjárnáms fasteign eina, er KE ætti í Kópavogi. Eigi var frekar um það skráð í þingbókina, en að kröfu lögmannsins var lýst fjárnámi í fjórum fasteignum KE hér í borginni. Engin virðing fór fram á eignum þessum og í fógetabók var skráð, að gerðinni væri lokið. Hinn 19. maí 1969 fór KF þess á leit við bæjarfógetann í Kópavogi, að haldið yrði áfram fjárnámi því, sem byrjað var á í fyrrgreindri fasteign KE í Kópavogi til tryggingar dómsskuldinni. Bréfi þessu fylgdi endurrit af fjárnámsgerð þeirri frá 19. maí, sem áður er getið. Fjárnámsgerðinni frá 19. maí 1969 var skotið til Hæstaréttar, sem felldi hana úr gildi með dómi 13. apríl 1970. Fjárnámsbeiðnin frá 19. maí 1969 var tekin fyrir í fógetadómi 8. ágúst 1969. Er þess þá getið, að verið sé að halda áfram fjárnámsgerð, er byrjað hafi verið á 19. maí s.l. Enginn sótti þing af hendi KE. Samkvæmt

kröfu lögmanns KF lýsti fógeti fjárnámi í fyrrgreindri fasteign. Er tekið fram, að fallið sé frá virðingu og að gerðinni, sem að nokkru hafi reynzt árangurslaus, sé þar með lokið. Var fjárnámsgerðin úr gildi felld, þar sem fógeti hefði eigi gætt sem skyldi þeirra lagareglna, sem honum bar að gæta við framkvæmd fjárnámsins. Eignir þær, sem teknar voru fjárnámi 19. maí 1969, höfðu eigi verið metnar til fjár, og var því eigi ljóst, hvort þörf var á framhalds-fjárnámi. Þá var eign sú, er fjárnám var gert í síðara sinnið, eigi metið til fjár, og fór engin virðing fram. Þá var KE eigi skipaður réttargæzlumaður 795

Fjársvik.

- G hafði greitt manni skuld hans með innistæðulausum tékkum, en reikningi þeim, er vísað var á, hafði verið lokað allöngu áður. Þá gaf hann einnig tékka á reikning, sem hann átti eigi. Var honum dæmd refsing vegna þessa, fangelsi í 6 mánuði 194
- B, sem var starfsmaður hjá fyrirtækinu L, var ákærður fyrir fjárdrátt, með því að standa eigi Gjaldheimtunni skil á opinberum gjöldum, sem hann hafði haldið eftir af kaupi starfsmanns L. Gjaldheimtan kærði mál þetta með bréfi 21. ágúst 1968. Rannsóknarlögreglan í Reykjavík tók skýrslu af B hinn 17. september 1968. Var málið síðan sent saksóknara ríkisins án frekari rannsóknar. Gaf saksóknari ríkisins út ákæru á hendur B hinn 16. desember 1968. Hafði þá ekkert verið kannað um stöðu og starfsskyldur ákærða og engar skýrslur teknar af skráðum fyrirsvars-mönnum L. Ákæran var því eigi talin reist á rannsókn, sem fullnægði skilyrðum laga um málshöfðun, sbr. 1. mgr. og 15. gr. laga nr. 82/1961. Var hinn áfrýjaði dómur því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi 891
- S, sem var algerlega eignalaus, keypti hinn 26. eða 27. nóvember 1969 bifreið af konu einni. Ekkert greiddi hann í reiðufé, en samþykkti fimm víxla til greiðslu kaupverðs-ins. Bifreiðina seldi hann síðan aftur hinn 28. nóvember 1969 gegn staðgreiðslu. Taldi hann á bílasölunni, að hann væri að selja bifreiðina fyrir hönd konu sinnar. S eyddi staðgreiðslunni, er hann fékk, en greiddi hins vegar E ekki víxlana. Var S með þessu framferði sínu talinn hafa brotið gegn ákvæðum 248. gr. almennra hegningarlaga .. 991
- Maður einn hafði greitt viðskiptavinum sínum með innistæðulausum tékkum. Hér var um frekar litlar fjárhæðir að ræða og hafði ákærði greitt féð. Var honum dæmt skil-orðsbundið varðhald 45 daga 1079

Fjölbýlishús. Sjá fasteignir og sameign.

Flutningssamningar.

Í desembermánuði 1967 ræddi fyrirsvarsmaður útflutningsfyrirtækisins G við starfsmann skipafyrirtækisins H um flutning á allmiklu magni af vörum til útlanda. Fyrirsvarsmaður G telur, að hinn 20. desember 1967 hafi orðið fast samkomulag um, að H flytti 380 smálestir af mjöli með ákveðnu skipi í byrjun janúarmánaðar. Fyrirsvarsmaður H hafi meira að segja lofað að taka meira magn, ef unnt yrði. Kvaðst fyrirsvarsmaður G síðan hafa búið út lestunarlista, sem afhentur hafi verið fyrirsvarsmanni H 27. desember 1967 og hann engum athugasemdum hreyft við. Þegar til þess kom að lesta skyldi skip það, er flytja skyldi vöruna, neitaði H að taka flutning frá G, en þó tók hann 147.5 lestar af vörunum. Taldi G sig hafa orðið fyrir mjög miklu tjóni vegna þessa og krafði H um bætur. Hann neitaði að hafa lofað ákveðið að flytja nokkurt magn fyrir G. Hins vegar hafi verið tekið við lestunarlistanum með hliðsjón af því, að e. t. v. væri hægt að taka eitthvað til flutnings fyrir G. Skrifleg staðfesting hafi hins vegar aldrei verið gefin. Fram kom, að tvö stærstu skipafélögin hér á landi gefa yfirleitt ekki skriflega staðfestingu á bókunum um vöruflutninga, nema þess sé sérstaklega óskað. Með hliðsjón af þessu og framkomu fyrirsvarsmanna H í málinu var talið, að fyrirsvarsmenn H hefðu vakið það traust hjá fyrirsvarsmönnum G, að bindandi flutningssamningur væri á kominn og H bæri með hliðsjón af þessu að bæta G tjón hans. Í málinu var einnig deilt um farmgjald fyrir vörur þær, er H flutti fyrir G. Farmgjaldið var ákveðið í erlendum gjaldeyri og taldi H, að G bæri að greiða það með gengi á greiðsludegi, en gengi íslenzkrar krónu hafði fallið allmikið frá því að flutningarnir fóru fram. Dæmt, að reikna bæri skaðabótakröfuna í íslenzkum krónum miðað við verðgildi hennar, þegar flutningarnir fóru fram, þar sem G hefði átt rétt á að skuldajafna bótakröfu sinni við farmgjaldskröfuna 244

Fógetagerðir. Sjá aðför, fjárnám, innsetningargerð, kyrrsetning, lögbann, lögtak, útburðargerð.

Framkrafa.

Framsal kröfu.

Frávisun.

A. Einkamál.

1. Frá héraðsdómi.

Hinn 22. júlí 1953 lét ríkissjóður leggja lögbann við því, að J
nytjaði jörð, eign ríkissjóðs. Lögbannið var felld úr gildi
af héraðsdómi 28. maí 1954, og var sá dómur staðfestur
í Hæstarétti 18. maí 1956. J höfðaði síðan mál til heimtu
bóta vegna hins ólögmæta lögbanns, og var það þingfest
15. september 1960. Héraðsdómari vísaði máli þessu frá
dómi, þar sem málshöfðunarfrestur var liðinn, og var sú
niðurstaða staðfest í Hæstarétti með vísan til ákvæða 2.
mgr. 24. gr., sbr. 27. gr. laga nr. 18/1949 33

Sá siður hafði myndast á Keflavíkurflugvelli, að ríkisstarfs-
mönnum var greiddur fæðisstyrkur. Ríkissjóður felldi styrk
þennan niður í febrúarmánuði 1968. Höfðaði Bandalag
starfsmanna ríkis og bæja þá mál fyrir Félagsdómi á
hendur ríkissjóði og krafðist þess, að viðurkennd yrði
skylda ríkissjóðs til að greiða fæðisstyrk þennan. Félags-
dómur taldi, að fyrir gildistöku laga nr. 55/1962 hefði
hvorki stofnast skriflegur kjarasamningur í merkingu 6. gr.
laga nr. 80/1933, né ígildi slíks samnings um fæðisstyrk-
inn, og fjárhæð hans hefði verið ákveðin með einhliða
ákvörðun ríkisvaldsins. Þá hefðu engar kröfur komið fram
um styrk þennan í kjaramálum þeim, er Kjardómur hefði
um fjallað. Var því dæmt, að málið bæri eigi undir Félags-
dóm og því vísað þar frá dómi. Einn dómenda Félagsdóms
greiddi sérákvæði um þetta. Málið var kært til Hæstarétt-
ar, er staðfesti niðurstöðu Félagsdóms 56

S krafði héraðsdómarann B um bætur vegna meðferðar hans
á héraðsdómsmáli einu. Málinu var vísað frá héraðsdómi,
þar sem dómari yrði einungis sóttur til greiðslu skaðabóta
vegna dómaraaverks, í sambandi við opinber mál út af dóm-
araaverkinu, eða eftir að refsíðómur hefði verið kveðinn upp
yfir dómaranum í opinberu máli fyrir afbrot í dómara-
starfi í því máli, sbr. 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936. Dóm-
urinn var kærður, en staðfestur í Hæstarétti 64

Hinn 5. desember 1955 var V dæmt að greiða lögmanninum K
vegna erlends fyrirtækis, B, fjárhæð í erlendum gjaldeyri,
svo og vexti og málskostnað gegn afhendingu tiltekinna
vara. V greiddi nokkurt fé upp í dóm þennan á næstu ár-
um og virðist síðasta greiðsla hafa farið fram í apríl-
mánuði 1958. Hins vegar afhenti B ekki vörur þær, sem
um var rætt. K lagði féð í banka allmiklu síðar. Hins vegar

- yfirfærði hann það ekki og verður eigi séð, að hann hafi sótt um leyfi til gjaldeyriskaupa í þessu skyni. B krafði síðan K um greiðslu allrar skuldarinnar í erlendum gjald-eyri, en gengi íslenzkrar krónu hafði fallið mjög frá því, að dómur gekk í málinu og frá því að V innti greiðslur af hendi. Dæmt, að í málinu væri K sóttur persónulega um greiðslu andvirðis varanna skv. héraðsdómnum skilyrðislaust, án þess að nokkuð væri í ljós leitt um ásigkomulag þeirra eða þær fram boðnar. Kröfugerð væri því svo ófullkomin, að eigi yrði dómur á málið lagður. Var héraðsdómurinn því ómerktur og málsmeðferð öll og málinu vísað frá í héraðsdómi. Að því var fundið, að eigi hefðu verið kvaddir til sérfróðir menn til að dæma í máli þessu. Sératkvæði 225
- Mál til heimtu innlausnar á veiðirétti í landi jarðar í Ögurhreppi, N-Ísafjarðarsýslu, var rekið fyrir aukadómpingi Ísafjarðarsýslu á Ísafirði, að því er virðist með samþykki aðilja. Talið, að samkvæmt ákvæðum 78., sbr. 72. gr. laga nr. 85/1936, skyldi mál þetta rekið fyrir héraðsdómi í Ögurhreppi og hefðu aðiljar eigi mátt semja um frávik frá þeirri reglu. Var héraðsdómurinn því ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi. Þá var málið talið mjög vanreifað .. 296
- Þ krafðist þess, að K yrði dæmdur til að kaupa eignarhluta Þ í jarðeign í Dyrhólahreppi fyrir verð, er í tilboði greindi. Þá krafðist Þ þess, að viðurkennd yrði skaðbótaskylda K vegna vanefnda. Héraðsdómari vísaði máli þessu frá dómi, og var það staðfest í Hæstarétti með þeirri athugasemd, að Þ væri rétt að hafa uppi þá kröfu, að viðurkennt væri, að K væri bundinn við fyrrgreint tilboð, en kröfugerð hans, eins og hún væri framsett, væri andstæð lögum, sbr. 2. mgr. 147. gr. og 4. mgr. 193. gr. laga nr. 85/1936 354
- Byggingarfyrirtækið F hafði tekið að sér að byggja fjölbýlishús fyrir S. Byggingin gekk mjög seint. S stefndi þá F og krafðist þess, að samningnum yrði rift og F dæmdur til að greiða skuld samkvæmt viðskiptareikningi. Dómkvaddir menn mátu til fjár þær framkvæmdir, sem F hefði látið vinna við húsið, en eigi var F gefinn kostur á að gæta hagsmuna sinna við matið. F sótti eigi þing í héraði, og var málið dæmt samkvæmt kröfum S. Héraðsdómur var ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem matið mætti eigi leggja til grundvallar dómi og málið að öðru leyti vanreifað. Þá var á það bent, að rétt hefði verið af héraðsdómara að dæma málið með sérfróðum samdómendum 393
- Í sakamáli einu var R, m. a., dæmdur fyrir að hafa nauðgað konunni M. M krafðist skaðbóta úr hendi R, eins hárra og

- lög leyfðu. Krafan talin það óákveðin, að henni var vísað frá héraðsdómi 624
- SK hafði selt SÁ land. Deila reis um það, hvar og hvernig SÁ skyldi fá umferð að landi sínu. Mál þetta var upphaflega dæmt í héraði og áfrýjað til Hæstaréttar og dæmt þar 20. júní 1969. Var málsmeðferðin ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem eigi hefði öllum aðiljum, er hagsmuna höfðu að gæta, verið stefnt fyrir Hæstarétt. SÁ höfðaði þá mál af nýju á hendur SK um umferðarréttinn. Héraðsdómur í málinu komst að þeirri niðurstöðu, að Ó, sem SK hafði selt land, væri eigi skylt að þola umferð um leiguland sitt né láta í té vegarstæði án sérstaks samnings, og var því sýknaður. Hins vegar var SK í héraðsdómi dæmdur til þess að viðlögðum dagsektum að afla SÁ réttar til umferðar og vegarlagningar um leiguland Ó. Héraðsdómariinn dæmdi því SK til að afla SÁ með samningum við Ó, umferðarréttar um leigulandið. Talið, að eigi yrði fullyrt fyrirfram, hvernig slíkri samningsgerð mundi reiða af og því eigi hægt að ákveða slíkt með dagsektum. Samkvæmt þessu var talið, að málið hefði eigi fengið þá meðferð, að dómur yrði lagður á það í Hæstarétti. Var því dómurinn ómerktur, svo og málsmeðferð og málinu vísað frá héraðsdómi 749
- Í máli einu hafði í héraði fallið niður þingsókn af hálfu stefnda. Krafðist stefnandi dómtöku. Dómari benti á, að mjög skorti gögn í málinu. Þannig hefðu aðilar eigi komið fyrir dóm og engin vitni. Stefnandi sinnti þessu ekki og krafðist dómtöku. Héraðsdómari vísaði þá málinu frá dómi vegna vanreifunar. Sá dómur var kærður, en staðfestur í Hæstarétti 762
- Í máli milli kaupmannanna S og T var T dæmdur til að greiða S skuld nokkra. T áfrýjaði málinu og krafðist þess, að héraðsdómur yrði ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem málið hefði verið dæmt á bæjarþingi í héraði, en eigi í sjó- og verzlunardómi. T hafði látið sækja þing í héraði, en þingsókn hans fallið niður á síðara stigi málsins. Í greinargerð í héraði voru kröfur hans um sýknu eigi studdar neinum haldbærum rökum, en sakarefnið var mjög einfalt. Hagsmunir T voru á engan hátt fyrir borð bornir, þótt málið, sem talið var bera undir verzlunardóm, væri rekið fyrir bæjarþingi og sérfróðir meðdómendur eigi til kvaddir. Samkvæmt þessu og þar sem engin sýknaðstæða hafði verið höfð uppi í Hæstarétti af hendi T, var frávísunarkröfunni hrundið 784
- Í máli einu milli félags og framkvæmdastjóra þess, H, krafði félagið framkvæmdastjórnann um fjárskil og skaðabætur.

- Framkvæmdastjórinn E krafði einnig félagið um bæt看. Héraðsdómur taldi málið svo vanreifað, að hann vísaði bæði aðalsök og gagnsök frá dómi. Þá var forstjórinn H dæmdur til nokkurrar sektar fyrir meiðyrði og ummæli ómerkt. H kærði dóm þennan, en frávísun var staðfest, svo og refsing fyrir meiðyrði og ómerking ummæla 934
- Fasteignasaliinn H höfðaði mál gegn húseigandanum K til greiðslu söhulauna. K sótti ekki þing í héraði. Fasteignasaliinn lét eigi fram koma gögn um hvað unnið hefði verið að samningsgerð né yfirlit það, sem um ræðir í 4. gr. laga nr. 47/1938. Var málið því talið svo vanreifað, að því var vísað frá héraðsdómi. H kærði dóm þennan, sem var staðfestur 968
- Þeir J og H byggðu íbúðarhús og seldu sjö mönnum. Kaupendur töldu galla á húsinu og skort á tækjum, er þeir ættu rétt á. Kröfðu þeir því seljendur um bæt看 og stefndu allir í einu og sama máli. Dæmt, að kröfur bótakrefjenda væru sprottar af sams konar tilvikum, en kröfurnar væru ekki af sömu rót runnar, enda hver einstök byggð á sérstökum löggerningi. Var því dæmt, að kaupendur mættu ekki sækja þær allar í einu og sama máli, sbr. 47. gr. laga nr. 85/1936, og var hinn áfrýjaði dómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi 1013

2. Frá Hæstarétti.

- Hinn 5. febrúar 1969 var í skiptadómi tekin ákvörðun um að höfða mál til riftunar viðskiptasamnings í þrotabúi. Aðili kærði ákvörðun þessa til Hæstaréttar, en kærinni var vísað frá Hæstarétti hinn 26. september 1969. Aðilinn áfrýjaði þá málinu með stefnu 23. október 1969. Áfrýjun þessari var vísað frá Hæstarétti, þar sem áfrýjunarheimild 36. gr. laga nr. 57/1962 væri því skilyrði háð, að frávísuðu máli hefði verið áfrýjað innan lögmæltis áfrýjunarfrests, en heimildin tæki ekki til málskots með kæru. Þar sem áfrýjunarleyfis hafði ekki verið aflað, var málinu vísað frá Hæstarétti 534
- Í uppboðsmáli einu var um það deilt, hvort ábúandi á jörð ætti rétt til að ganga inn í hæsta boð. Jörðin var eign dánarbús og margra samerfingja, en einungis einum þeirra, sem var ábúandi á jörðinni, var stefnt fyrir Hæstarétt. Var málinu því vísað frá Hæstarétti 591
- E taldi, að honum hefði verið synjað um endurrit skjala og bókana úr þingbók skiptadóms. Krafðist hann þess, að skiptaráðanda yrði dæmd refsing, svo og greiðsla skaðabóta. Fram kom yfirlýsing skiptaráðanda um, að E ætti kost á að fá fyrrnefnd endurrit gegn tryggingu fyrir áætluðum

ritlaunum. Samkvæmt því var kröfu E um afhendingu endurritanna vísað frá Hæstarétti, svo og viðurlagakröfu hans. Enn fremur bótakröfu E, þar sem slík krafa verður eigi höfð uppi í kærumáli	767
Ó hafði áfrýjað héraðsdómi einum að fengnu áfrýjunarleyfi. Enn fremur áfrýjaði hann fjárnámsgerð, er gerð hafði verið til tryggingar dómsskuldinni. Frestur til að áfrýja fjárnámsgerðinni var liðinn, þegar stefna var gefin út, og áfrýjunarleyfið tók eigi til þeirrar dómsathafnar. Var því þeim þætti málsins vísað frá Hæstarétti	770
Bóndinn S á bænum G varð fyrir því óláni, að búpeningur hans sýktist af sjúkdómi, sjaldgæfum hér á landi. Einnig sýktist búfé nágranna hans. Voru í því sambandi gerðar ýmsar sóttvarnarráðstafanir og gripum slátrað. S krafði ríkissjóð um bætur vegna þessa. Dæmt, að samkvæmt grunnsjónarmiðum laga, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952, kunni S að eiga rétt til nokkurra bóta vegna sóttvarnaraðgerðanna, að svo miklu leyti sem hann hefði eigi aukið tjón sitt með aðgerðum sínum eða gefið fyrirvaralausar kvittanir. Talið, að í samræmi við niðurlagsákvæði 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952 væri rétt að gerðardómur, svo skipaður sem í 7. gr. laga nr. 11/1928 greinir, kvæði á um bæturnar. Var héraðsdómurinn því felldur úr gildi um annað en málskostnað	908

B. Opinber mál.

Kröfu banka um bætur vegna falsaðs víxils vísað frá héraðsdómi, en ákærði í máli þessu sýknaður	237
Í opinberu máli var nokkrum hluta bótakröfu vísað frá héraðsdómi vegna vanreifunar	601
Í máli einu var R dæmdur til refsingar fyrir nauðgun að því er varðaði konuna M. Kröfu M um bætur var vísað frá héraðsdómi, þar sem ákveðin fjárhæð var eigi tiltekin	624
B, sem var starfsmaður hjá fyrirtækinu L, var ákærður fyrir fjárdrátt með því að standa eigi Gjaldheimtunni skil á opinberum gjöldum, sem hann hafði haldið eftir að kaupi starfsmannsins L. Gjaldheimtan kærði mál þetta með bréfi 21. ágúst 1968. Rannsóknarlögreglan í Reykjavík tók skýrslu af B hinn 17. september 1968. Var málið síðan sent saksóknara ríkisins án frekari rannsókna. Gaf saksóknari ríkisins út ákæru á hendur B hinn 16. desember 1968. Hafði þá ekkert verið kannað um stöðu og starfsskyldur ákærða og engar skýrslur teknar af skráðum fyrirvarsmönnum L. Ákæran var því eigi talin reist á rannsókn, sem fullnægði skilyrðum laga um málshöfðun, sbr. 1. mgr. 115.	

- gr. laga nr. 82/1961. Var hinn áfrýjaði dómur því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi 891
- Í máli einu, er höfðað var gegn M vegna brota á iðnlöggjöf-
inni, kom fram, að Á, sem hafði réttindi héraðsdómslög-
manns, en var einnig aðalfulltrúi bæjarfógeta í bæ þeim,
sem málið var rekið, hafði áður en rannsókn hófst haft
afskipti af því sem lögmaður. Þrátt fyrir það framkvæmdi
aðalfulltrúinn rannsókn í málinu. Er málið var sent sak-
sóknara ríkisins til ákvörðunar, gaf hann út í því ákæru.
Aðalfulltrúinn þingfesti málið í sakadómi, en kvað eigi
upp dóm í því. Dæmt, að afskipti aðalfulltrúans af sakar-
efninu, áður en það er komið til dómstóla, valdi því, að
honum væri óheimilt að þinga í málinu og fara með það.
Ákæran í málinu var því reist á rannsókn, sem, eins og á
stóð, fullnægði eigi skilyrðum laga. Var hinn áfrýjaði dómur
því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi 1137

Frelssvipting. Sjá og gæzluvarðhald.

Hinn 20. september 1967 krafðist móðir S þess, að hann yrði sviptur sjálfræði vegna drykkjuskapar og óreglu. Hún afturkallaði síðan beiðnina, þar sem S vistaðist af sjálfsdáðum á sjúkrahús til lækninga. Enn krafðist móðir S þess, að hann yrði sviptur sjálfræði 23. desember 1967. Hófst dómsrannsókn út af þeirri beiðni 28. s. m. og saksóknari ríkisins höfðaði sjálfræðissviptingarmál gegn S hinn 18. janúar 1968. Þetta mál felldi saksóknari hins vegar niður hinn 9. september 1968 eftir tilmælum móður S hinn 11. maí 1968, enda var S þá, að læknisdómi, talinn sæmilega heilbrigður. Hinn 24. desember 1967 óskaði bróðir S þess, að hann yrði handtekinn og fluttur á sjúkrahús. Löggæzlumenn tóku S, þar sem hann sat að snæðingi á veitingahúsi einu, fluttu hann á lögreglustöðina og síðan á sjúkrahús. Þá lá fyrir vottorð læknisins, dags. 23. desember 1967, þar sem óskað var eftir plássi á sjúkrahúsi fyrir S vegna drykkjusýki. S var settur á órölega deild á geðsjúkrahúsinu og var þar um sinn. Hinn 9. janúar 1968 undirritaði S skuldbindingu, sem yfirlæknirinn lagði fyrir hann, þar sem hann skuldbatt sig til að dvelja á sjúkrahúsinu allt að 6 mánuðum. Skuldbindingu þessa afturkallaði S sama dag. S fór síðan af sjúkrahúsinu hinn 15. janúar 1968 án leyfis og var fluttur þangað aftur með lögregluvaldi að beiðni yfirlæknisins hinn 17. s. m. Dvaldi hann þar þar til 30. janúar 1968, er hann var fluttur á annað sjúkrahús til aðgerðar. Geðlæknir taldi S haldinn geðveilu og drykkjuhneigð, en að hann væri ábyrgur gerða sinna og ekki hættulegri en fjöldi slíkra manna, sem að öllu leyti væru frjálsir. S krafði nú ríkissjóð um

bætur vegna ólögmætrar frelsissviptingar. Talið, að hand-
taka S og vistun hans á geðsjúkrahúsinu hinn 24. desember
1967 hefði, eins og aðgerðum var háttað, eigi átt rétt á
sér, samkvæmt ákvæðum laga nr. 39/1964, né öðrum réttar-
reglum. Skuldbinding sú, sem S var látinn undirrita hinn
9. janúar 1968, var eigi talin bindandi, og var því hald
hans eftir þann dag og síðari handtaka hans, 17. janúar
1968, og vistun hans því ólögmæt. Var ríkissjóður dæmdur
til að greiða S nokkrar miskabætur, en eigi var talin ástæða
til að greiða bætur fyrir atvinnutjón 415

Frestir.

- Í bæjarþingsmáli einu óskaði stefndi eftir 8 vikna fresti til
gagnaöflunar, og var sá frestur veittur í héraði. Stefndandi
kærði úrskurð þennan, sem var staðfestur 365
- Í bæjarþingsmáli einu krafðist M þess, að honum yrði veittur
frestur til vitnaleiðslu. Gagnaðilinn, H neitaði, að veittur
yrði frestur í þessu skyni. Dæmt, að rétt væri að veita
frestinn til ákveðins tíma 710

Fyrning.

a. Einkamál.

- Á árinu 1963 seldi verksmiðjan Á nokkrar vörur til O, sem
greiddi verið að nokkru með því að samþykkja víxla, sem
greiddast skyldu á árinu 1963. O greiddi ekki víxlana á gjald-
daga og Á gerði ekkert til innheimtu þeirra fyrr en með
stefnu 20. maí 1970 og byggði þá kröfur sínar á ákvæðum
74. gr. víxillaganna. Talið, að þar sem hér væri um vöru-
úttekt að ræða, væri krafa Á fyrnd samkvæmt ákv. 1. mgr.
3. gr. laga nr. 14/1905 352
- Vextir af bótakröfu eldri en fjögurra ára taldir fyrndir 498
- Hinn 22. maí 1969 höfðaði bankinn S mál gegn R til greiðslu
vixils, er hann hafði gefið út til greiðslu 13. júlí 1965. R
sótti þing í héraði til að byrja með, en síðar féll þingsókn
niður. Var málið þá dómtekið. Fyrir Hæstarétti hafði R
uppi þá kröfu, að víxilkrafan væri niður fallin fyrir fyrn-
ingu. Dæmt, að eigi hafi átt að dæma sjálfkrafa um fyrn-
inguna, þar sem þing var sótt í upphafi af hálfu R. Skil-
yrdum 45. gr. laga nr. 57/1962 hefði eigi verið fullnægt í
Hæstarétti og kæmi fyrningarástæðan eigi til álita þar.
Var því dæmt, að R bæri að greiða víxilinn 690
- T, sem var skipstjóri á bát, hætti störfum 27. júlí 1965. Hann
höfðaði mál til heimtu launa sinna og uppsagnarfrestsbóta
með stefnu, birtri 2. ágúst 1968. Sjóveðrétturinn var talinn
fyrndur 693

b. Opinber mál.

Ó var sakaður um akstur bifreiðar undir áhrifum áfengis á árinu 1964. Strax eftir atburð þennan var tekin af honum varðstjóráskýrsla, en hann kom eigi fyrir dóm fyrr en 5. nóvember 1965, og var hann þá yfirheyrður lítillega. Ákæra var útgefin 20. nóvember 1965 og birt 14. janúar 1966. Málið drógst síðan, og kom Ó síðan fyrir dóm 20. febrúar 1966. Síðan var ekki dómþing háð í málinu fyrr en 4. apríl 1968. Sökin var því fyrnd samkvæmt 1. tl. 81. gr. og 2. mgr. 82. gr. laga nr. 19/1940, og var Ó sýknaður af ákærunni	586
--	-----

Gagnaöflun.

Í máli einu, er rekið var fyrir Hæstarétti, var lagt fyrir aðilja að afla frekari gagna	1142
---	------

Geðrannsókn.

Læknar gefa álit um geðheilsu manns	415
Sakaður maður sætir geðrannsókn	624

*Geðsjúkrahús. Sjá frelsissvipting.**Gengi.*

Útgerðarfyrirtækið H hafði flutt vörur fyrir G. G greiddi eigi farmgjaldið, sem var ákveðið í erlendri mynt. Krafði H síðan G um greiðslu miðað við gengi íslenzkrar krónu á greiðslutíma. Þessari kröfu var hrundið vegna þess, að G átti skaðabótakröfu á hendur H, er hann mátti skulda-jafna við farmgjaldskröfuna	244
Á árinu 1965 varð útgerðarfyrirtækið J að greiða vegna stýri-mannsins V fjárhæð í dönskum krónum vegna smygibrots V. J krafði síðan V um endurgreiðslu fjár þessa í dönskum krónum, enda ætti hann að fá greiðslu, ef í íslenzkum krónum væri greitt, miðað við gengi íslenzkrar krónu á greiðsludegi. Í flutningi málsins féllst umboðsmaður V á að greiða féð í dönskum krónum. Dæmt, að þessi mál-flutningsyfirlýsing væri ekki andstæð ákvæðum laga nr. 71/1966 og V því dæmt að greiða féð í dönskum krónum. Sératkvæði	272
Í októbermánuði 1967 rituðu sex rækjuútgerðarmenn á Bildu-dal, þar með talinn F, fyrirtækinu M, sem tók rækju til vinnslu, bréf, þar sem segir, að í samningum á Ísafirði um rækjuveiðar sé tekið fram, að verði gengisfelling, hækki verð til rækjuveiðisjómannna, sem henni nemi, Þeir á Bildu-dal telji sig því eiga að bera sama úr bítum og rækjuveiði-sjómenn á Ísafirði. Verð rækjunar úr sjó verði ákveðið kr.	

8.50 fyrir hvert kílógramm, en verði gengisfelling, hækki verðið sem henni nemur. Biðja bréfitendur síðan um, að rækjukaupandinn M staðfesti með bréfi, að samkomulag það, sem gert sé á Ísafirði, gildi einnig á Bíldudal. M svaraði bréfi þessu hinn 30. október 1967, þar sem segir, að fyrirtækið staðfesti að greiða hið tilgreinda verð fyrir rækjuna og sömuleiðis að verði gengisbreyting, þá hækki verð í hlutfalli við það. Í bréfinu er tekið fram, að M sé eigi kunnugt um hvernig samningsákvæðin varðandi gengisfellingu séu orðuð í ísfirzka samningnum. Hins vegar vilji M taka fram, að hann leggi þann skilning í verðhækkun í sambandi við gengislækkun, að hún verki ekki aftur fyrir sig. Í málinu kom fram, að í samningnum á Ísafirði, sem um var rætt, var svo um samið, að yrði veruleg gengislækkun á samningstimabilinu, sem hrófli þeim grundvelli, sem samkomulag þeirra byggist á, þá verði það tekið til endurskoðunar. Veruleg gengisfelling varð á íslenzku krónunni 24. nóvember 1967. Þrátt fyrir það var samningur rækjuútgerðarmanna og rækjukaupanda á Ísafirði eigi tekinn til endurskoðunar og engin verðhækkun varð á Ísafirði vegna gengisfellingarinnar. F neitaði að hækka verð rækjunnar við gengisfellingu og krafði F þá M um verðmismun miðað við, að verðið á rækjunni yrði hækkað hlutfallslega við gengisfellinguna. Dæmt, að tilmæli F og félaga hans í bréfinu frá 28. október 1967 um verðhækkun vegna gengisfellingar hafi byggzt á rangri og villandi frásögn um samninga rækjuútgerðarmanna og rækjukaupenda á Ísafirði. Þessi villandi frásögn F og félaga hans hafi hins vegar orðið tilefni til hins hvatvíslega loforðs M. Eins og málavöxtum væri háttað, væri hann því óbundinn af loforðinu. Var M því sýknaður af kröfunni

884

Gerðardómur.

Bóndinn S á bænum G varð fyrir því óláni, að búpeningur hans sýktist af sjúkdómi, sjaldgæfum hér á landi. Einnig sýktist búfé nágranna hans. Voru í því sambandi gerðar ýmsar sóttvarnarráðstafanir og gripum slátrað. S krafði ríkissjóð um bætur vegna þessa. Dæmt, að samkvæmt grunnsjónarmiðum laga, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952, kunni S að eiga rétt til nokkurra bóta vegna sóttvarnaraðgerðanna, að svo miklu leyti sem hann hefði eigi aukið tjón sitt með aðgerðum sínum eða gefið fyrirvaralausar kvittanir. Talið, að í samræmi við niðurlagsákvæði 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952, sbr. 2. og 3. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 20/1952, væri rétt, að gerðardómur, svo skipaður sem í 7. gr. laga

nr. 11/1928 greinir, kvæði á um bæturnar. Var héraðs- dómurinn því felldur úr gildi um annað en málskostnað ..	908
---	-----

Gjafsókn. Gjafvörn.

Bótakrefjanda í vinnuslysmáli veitt gjafsókn í héraði og gjaf- vörn fyrir Hæstarétti	3, 97
Kona fær gjafsóknarleyfi í barnsfaðernismáli	118
Krefjandi innlausnar veiðiréttinda í vötnum jarðar fær gjaf- sókn og gjafvörn fyrir Hæstarétti	296
Krefjandi bóta vegna ólögmætrar frelsissviptingar fær gjaf- sókn fyrir Hæstarétti	415
Gjafsókn er veitt fyrir Hæstarétti í skaðabótamáli	908

Gjaldþrot. Sjá skiptamál.

Hinn 5. febrúar 1969 var á skiptafundi í þrotabúi tekin ákvörð- un um að höfða mál til riftunar viðskiptasamnings. Aðili kærði ákvörðun þessa til Hæstaréttar, en kærunni var vísað frá Hæstarétti hinn 26. september 1969. Aðilinn áfrýj- aði þá málinu með stefnu 23. október 1969. Áfrýjun þessari var vísað frá Hæstarétti, þar sem áfrýjunarheimild 36. gr. laga nr. 57/1962 væri því skilyrði háð, að frávísuðu máli hefði verið áfrýjað innan lögmæltis áfrýjunarfrests, en heimildin tæki ekki til málskots með kæru, en áfrýjunar- leyfis hefði ekki verið aflað	534
Bú F var tekið til gjaldþrotaskiptameðferðar 14. apríl 1967. Á skiptafundi í búinu bar K fram ósk um heimild til máls- höfðunar til riftunar ákveðnum samningi. Var málshöfð- unarleyfið veitt, en með dómi Hæstaréttar var auglýsing um skiptafund þennan eigi talin birt á lögmæltan hátt, og málshöfðunarheimildin því talin ógild. Síðan var boðað til skiptafundar 17. desember 1968 til þess að taka ákvörðun um málshöfðunarheimildina. Var þá ákveðið að fresta ákvörðun um málið til næsta fundar og síðan var málinu frestað nokkrum sinnum, en málshöfðunarheimildin síðan samþykkt á fundi 20. janúar 1969. Var því þá yfir lýst af hendi K, að málssóknin yrði búinu að kostnaðarlausu. F, sem málshöfðunarheimildin beindist að, áfrýjaði ákvörðun þess- ari. Dæmt, að skiptaráðandi bæri að skera úr ágreiningi sem þessum og með hann fara, sem hann teldi best sam- rýmast hagsmunum búins. Samkvæmt þessu og þar sem fallizt var á, að rétt hefði verið að veita málshöfðunar- heimildina, var ákvörðunin staðfest	998

Gæzluvarðhald

Sakaður maður var við upphaf rannsóknar úrskurðaður í allt
að 7 daga gæzluvarðhald. Hann kærði úrskurð þennan, sem

var staðfestur	1
Sakaður maður var úrskurðaður í allt að 15 daga gæzluvarðhald, en hann var grunaður um innbrot og fleiri afbrot. Kærði hann úrskurðinn, sem var staðfestur í Hæstarétti ..	116
Sakaður maður hafði verið dæmdur til sektargreiðslu, sem talin var afplánuð með hluta af gæzluvarðhaldsvist. Dómi þessum var áfrýjað til Hæstaréttar, og krafðist saksóknari ríkisins þess, að hinum sakaða manni yrði haldið í gæzluvarðhaldi meðan á áfrýjun málsins stæði. Þessari kröfu var hafnað, þar sem eigi þætti, vegna rannsóknar málsins, brýn nauðsyn á, að hann sætti gæzluvarðhaldi að svo stöddu. Hins vegar var lagt á hann ákveðið ferða- og farbann	291
Sakaður maður var úrskurðaður til 75 daga gæzluvarðhaldsvistar eftir að dómur var genginn í héraði um ákæru á hendur honum vegna nauðgunar, en málinu hafði verið skotið til Hæstaréttar. Úrskurðurinn var staðfestur	492
Sakaður maður, sem úrskurðaður hafði verið í gæzluvarðhald, kærði úrskurðinn. Úrskurðurinn var staðfestur	510
Dæmt, að gæzluvarðhaldsvist sakaðs manns skyldi koma með fullri dagatölu til frádráttar refsingu hans	624
Sakaður maður hafði verið úrskurðaður í gæzluvarðhald. Kærði hann úrskurðinn og krafðist þess, að úrskurðurinn yrði úr gildi felldur. Úrskurður héraðsdóms var staðfestur ..	677

Hafning mál.

Í máli einu óskuðu lögmenn aðilja þess, að mál yrði hafið	372
--	-----

*Handtaka. Sjá frelsissvipting.**Heið.**Heimvísun.**A. Einkamál.*

Í máli einu kom það fram fyrir Hæstarétti, að samdómsmaður var í varastjórn hlutafélags, er var eigandi að hálfu að sameignarfélagi, sem var aðili máls. Héraðsdómurinn var því ómerktur, svo og málsmeðferð frá og með munnlegum málflutningi og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dómsálagningar af nýju	320
Skipstjóri á fiskibát krafði útgerðarmann um laun og skaðabætur vegna óheimilar uppsagnar. Í héraðsdómi voru málsatvik lítt rakin og eigi getið þar nema að nokkru málsástæðna aðilja. Var gerð héraðsdómsins talin andstæð ákvæðum 193. gr. laga nr. 85/1936. Var héraðsdómurinn því	

ómerktur og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dómsálagningar af nýju	455
J og kona hans bjuggu á jörð einni, er þau áttu. Hinn 8. desember 1947 afsalaði J hálfri jörðinni til sonar síns, S. J andaðist 1948 og kona hans 1950. Ekki fóru fram búskipti eftir þau hjón. S andaðist 1965. Reis þá deila milli erfingja um, hvort gilt væri afsalið frá 1947. Dæmt, að eigi hefði verið nægilega leyst úr efnispáttum málsins í skiptadómi og það vanreifað. Var því úrskurður skiptaréttar ómerktur og málinu vísað heim í hérað til úrskurðar af nýju	578
Í máli einu um búskipti hjóna, er slitu hjónabandi sínu, var talið, að mjög skorti á gögn og reifun, og var úrskurður skiptadóms felldur úr gildi og málinu vísað heim í hérað til meðferðar af nýju	670
Arkitektinn K krafði B, forstjóra fyrirtækisins B h/f, um gjald fyrir teiknivinnu. Dæmt, að málið væri mjög vanreifað, og var því héraðsdómur og meðferð þess ómerkt frá ákveðnum degi	1035

B. Opinber mál.

Í sakamáli einu var talið, að bæði rannsókn og gerð héraðsdóms væri mjög ábótavant. Var dómurinn ómerktur og málinu vísað heim í hérað til frekari rannsóknar og dómsálagningar af nýju	530
---	-----

Hjónaband. Sjá hjónaskilnaður, hjónavígsla.

Hjónaskilnaður. Sjá skiptamál.

Hjónavígsla.

Hjúskapur. Sjá hjónavígsla, hjónaskilnaður.

Hlutafélög.

Hlutdeild.

Í sakamáli einu kom fram, að nokkrir menn höfðu borið rangt fyrir dómi. S var ákærður fyrir hlutdeild í þeim verknaði, en talið var, að hann hefði í símtali farið þess á leit við vitni eitt, að það bæri rangt. Byggðist þessi áburður á skýrslu vitnis þessa um atvik. Dæmt var, að eigi væri komin full sönnun fyrir efni símtals þeirra S og fyrrgreinds vitnis. Væri því varhugavert, þrátt fyrir líkur, að meta sakargögn S til áfellis. Var hann því sýknaður af kröfum ákæruvalds í málinu	801
---	-----

Húftrygging. Sjá váttryggingar.

Iðnaður.

Innheimtulaun.

Lögmanninum Þ voru falin til innheimtu skuldabréf. Skuldari skuldabréfanna greiddi þau að nokkru, en um eftirstöðvar var samið. Reis deila um innheimtulaun, en lögmaðurinn krafðist innheimtulauna af heildarfjárhæð skuldabréfanna. Stjórn Lögmannafélagsins, sem úrskurðaði málið, leit svo á, að skylt væri að færa greiðslur af skuldabréfum á þann veg sem skuldara væri hagkvæmast. Samkvæmt því ákvað félagsstjórnin, að vanskil skuldara næmu ákveðinni fjárhæð, er einungis var lítill hluti af heildarskuldabréfafjárhæðinni og ákvað innheimtulaunin samkvæmt því. Lögmaðurinn kærði úrskurð þennan til Hæstaréttar, sem staðfesti hann	971
---	-----

Innsetningargerðir.

Hinn 11. janúar 1968 seldi H J sjónvarpstæki. Í sölusamningi áskildi H sér eignarrétt að tækinu unz það væri að fullu greitt, en verulegur hluti þess var greiddur með víxlum. J skildi við konu sína, K, 27. marz 1968 og féll sjónvarpstækið í hlut K við búskiptin. Eigi kom þar fram, að tækið væri háð eignarréttarkvöð. Nokkur hluti kaupverðsins var ógreiddur, þegar skiptin fóru fram, og þrátt fyrir kröfu H greiddi K eigi eftirstöðvarnar. Krafðist H þá innsetningar í tækið með vísan til eignarréttarfyrirvarans. Dæmt, að innsetningargerðin skyldi fram fara, þar sem réttur H til tækisins væri öruggur, því eigi hefði verið staðið í skilum með kaupverðið, en K hafði tekið við réttindum og skyldum eiginmanns síns. Hins vegar var tekið fram, að eigi bæri undir fógetadóm að ljúka dómsorði á skuldaskipti aðilja vegna tækjakaupanna, sbr. 36. gr. laga nr. 7/1936	700
--	-----

Ítrekun.

Ökumaður bifreiðar hafði hinn 11. marz 1965 verið dæmdur fyrir brot á umferðar- og áfengislögum. Hinn 1. apríl 1969 var hann dæmdur fyrir brot framið 25. apríl 1965 á sömu lögum. Var hið fyrra brot talið hafa ítrekunaráhrif	430
Maður einn hafði hinn 18. apríl 1968 undirgengizt dómssátt fyrir brot á umferðar- og áfengislögum. Hann var hinn 7. nóvember 1968 talinn hafa gerzt sekur um að aka dráttarvél undir áhrifum áfengis. Hinn eldri dómur talinn hafa ítrekunaráhrif	494
Maður, er áður hafði verið dæmdur fyrir ölvun við akstur, sviptur ökuleyfi ævilangt	1115

Skipstjóri, er ákærður var fyrir fiskveiðabrot, hafði áður fengið 2 refsíðoma fyrir sams konar brot. Hin fyrri brot eigi talin hafa ítrekunaráhrif, þar sem veitt hafði verið almenn sakaruppgjöf vegna þeirra 1151, 1159

Kaup og sala.

A seldi B fasteign fyrir milligöngu fasteignasalans E. Verð fasteignarinnar var kr. 600 þús., og greiddi B af kaupverðinu kr. 339 þús. með handhafaskuldabréfum, sem tryggð voru með veði í flutningaskipi einu. Fram kom, að bréf þessi voru í vanskilum og skuldari var algerlega ófær um að inna greiðslu af hendi og bréfin því verðlaus. A krafði B um nafnverð bréfanna í reiðufé, og að E yrði dæmdur óskipt með B til að greiða fé þetta. Talið, að A hefði tekið við veðskuldabréfunum á þeirri forsendu, að með þeim fengi hann örugga greiðslu á þeim hluta verðs hinnar seldu fasteignar. B var kunnugt um, að fjárhagur skuldara bréfanna var mjög lélegur og bréfin í vanskilum. Þar sem A fékk engan hluta verðs íbúðarinnar fyrir bréf þessi, var B dæmt að greiða honum nafnverð bréfanna, enda ekki fram komið, að verðið hefði verið ákveðið óeðlilega hátt með hliðsjón af greiðsluháttum. Fasteignsalinn var hins vegar sýknaður, þar sem ósannað var talið, að hann hefði tekið nokkra ábyrgð á því, að bréfin væru góð né að hann hefði á annan hátt hagað sér þannig, að hann yrði skaðabótaskyldur 647

Í októbermánuði 1967 rituðu sex rækjuútgerðarmenn á Bíldudal, þar með talinn F, fyrirtækinu U, sem tók rækju til vinnslu, bréf, þar sem segir, að í samningum á Ísafirði um rækjuveiðar sé tekið fram, að verði gengisfelling, hækki verð til rækjuveiðisjómanna, sem henni nemi. Þeir á Bíldudal telji sig því eiga að bera sama úr býtum og rækjuveiðisjómenn á Ísafirði, þannig, að verð rækjunnar úr sjó verði ákveðið kr. 8.50 fyrir hvert kílógramm, en verði gengisfelling, hækki verðið sem henni nemi. Þiðja bréfitendur síðan um, að rækjukaupandinn M staðfesti með bréfi, að samkomulag það, sem gert sé á Ísafirði, gildi einnig á Bíldudal. M svaraði bréfi þessu hinn 30. október 1967, þar sem segir, að fyrirtækið staðfesti að greiða hið tilgreinda verð fyrir rækjuna og sömuleiðis, að verði gengisbreyting, þá hækki verð í hlutfalli við það. Í bréfinu er tekið fram, að M sé eigi kunnugt um hvernig samningsákvæðið varðandi gengisfellingu sé orðað í ísfirzka samningnum. Hins vegar vilji M taka fram, að hann leggi þann skilning í verðhækkun í sambandi við gengislækkun, að hún verki ekki aftur fyrir sig. Í málinu kom

fram, að í samningnum á Ísafirði, sem um var rætt, var svo um samið, að yrði veruleg gengislækkun á samnings-tímabilinu, sem hrófli þeim grundvelli, sem samkomulag þeirra byggist á, þá verði það tekið til endurskoðunar. Veruleg gengisfelling varð á íslenzku krónunni 24. nóvember 1967. Þrátt fyrir það var samningur rækjuútgerðarmanna og rækjukaupanda á Ísafirði eigi tekinn til endurskoðunar og engin verðhækkun varð á Ísafirði vegna gengisfellingarinnar. F neitaði að hækka verð rækjunnar við gengisfellingu, og krafði F þá M um verðmismun miðað við, að verðið á rækjunni yrði hækkað hlutfallslega við gengisfellinguna. Dæmt, að tilmæli F og féлага hans í bréfinu frá 28. október 1967 um verðhækkun vegna gengisfellingar hafi byggzt á rangri og villandi frásögn um samninga rækjuútgerðarmanna og rækjukaupenda á Ísafirði. Þessi villandi frásögn F og féлага hans hafi hins vegar orðið tilefni til hins hvatvíslega loforðs M. Eins og málavöxtum væri háttað, væri hann því óbundinn af loforðinu. Var M því sýknaður af kröfunni

884

Í nóvembermánuði 1964 seldi H skipið HH til S á Ólafsfirði. Tók S við skipinu 14. nóvember 1964, og var því siglt til Akureyrar. Í janúarmánuði 1965, er skipið var tekið á land, kom í ljós, að það var stórskemmt af bráðafúa og haldið fleiri göllum. Eigi tilkynnti S þó H um gallana, og var skipið rifið. Nýtti S sumt úr því og fékk greiddar vátryggingarbætur vegna bráðafúa. Eigi kvartaði S við H um gallana og krafðist riftunar fyrir en 11. október 1965. S krafði nú H um bætur vegna gallanna og riftunar kaupanna. Dæmt var, að kvörtun S vegna gallanna hefði verið allt of seint fram borin, sbr. 52. gr. laga nr. 39/1922, og var því hvorki riftunarkrafan né skaðabótakrafan til greina tekin. S krafði einnig ríkissjóð um bætur vegna þess, að Skipaskoðun ríkisins hefði gefið vottorð um, að skipið væri í haffæru standi og veitt því bráðabirgðahaffærisskírteini. Ríkissjóður var sýknaður af þessum kröfum, þar sem talið var, að ákvæði laga um opinbert eftirlit með skipum miði að því að efla almennt öryggi í siglingum. Skýrsla um skoðun skipa og meðmæli með því, að þau fái haffærisskírteini, væri ekki ætluð til að vera einhlitt sönnunargagn í ákvörðun um fjármálaleg viðskipti aðilja um skip. Yrði því ekki lögð skaðabótaskylda á ríkissjóð af tjóni, sem aðrir kunni að hafa hlotið af slíkum viðskiptum, enda þótt í ljós komi, að skoðun starfsmanna skipaeftirlitsins hafi eigi verið framkvæmd af þeirri kostgæfni, sem nauðsynleg væri. Með hliðsjón af þessu var ríkissjóður einnig sýknaður af skaðabótakröfum S. Í málinu

krafði S einnig um greiðslu úr hendi H á ýmsum fjárhæðum, sem eigi var getið í héraðsdómsstefnu og eigi virðast hafa komið fram fyrr en við munnlegan flutning málsins. Voru þær því eigi taldar koma til álita í málinu .. 1085

Kaupgjald. Sjá vinnulaun.

Kjörbörn.

Kýrretning.

Kýrretning til tryggingar lífeyriskröfu staðfest 278

Kærufrestur. Sjá Kærumál.

Kærumál.

A. Einkamál.

1. Frávísun frá héraðsdómi.

- Hinn 22. júlí 1953 lét ríkissjóður leggja lögðann við því, að J nytjaði jörð eina, eign ríkissjóðs. Lögðann var fellt úr gildi með héraðsdómi 28. maí 1954, og var sá dómur staðfestur í Hæstarétti 18. maí 1956. J höfðaði síðan mál til heimtu bóta vegna hins ólögðmæta lögðalds, og var málið þingfest 15. september 1960. Héraðsdómari vísaði máli þessu frá dómi, þar sem málshöfðunarrestur til heimtu bóta væri liðinn. Niðurstaða þessi var kærð til Hæstaréttar, er staðfesti hana með vísun til 2. mgr. 24. gr., sbr. 27. gr. laga nr. 18/1949 33
- Sá siður hafði myndast á Keflavíkurflugvelli, að ríkisstarfsmönnum þar var greiddur fæðisstyrkur. Í febrúarmánuði 1968 felldi ríkissjóður styrkinn niður. Bandalag starfsmanna ríkis og bæja höfðaði mál fyrir Félagsdómi og krafðist þess, að ríkissjóði yrði dæmt skylt að greiða starfsmönnum styrkinn. Dæmt í Félagsdómi, að ljóst væri, að fyrir gildistöku laga nr. 55/1962 hefði hvorki stofnast skriflegur kjarasamningur í merkingu 6. gr. laga nr. 80/1933 né ígildi slíks samnings um fæðisstyrkinn, og fjárhæð hans á þessu tímabili verið ákveðin með einhliða ákvörðun ríkisins. Er mál voru rekin fyrir Kjaradómi, höfðu engar kröfur komið fram um fæðisstyrkinn og hann eigi komið til álita þar. Var talið, að málið yrði eigi borið undir Félagsdóm og því vísað þar frá dómi. Einn dómenda greiddi sératkvæði. Úrslit þessi voru staðfest í Hæstarétti 56
- S höfðaði mál fyrir bæjarþingi til heimtu bóta úr hendi dóm-

- arans B vegna dómaraverka hans. Málinu var vísað frá héraðsdómi, því samkvæmt 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936 yrði dómari í héraði einungis sóttur til greiðslu skaðabóta vegna dómaraverka í sambandi við opinbert mál út af því, eða eftir að refsisdómur hefði verið kveðinn upp í opinberu máli fyrir afbrot í dómarastarf í því máli. Hæstiréttur staðfesti þessa niðurstöðu 64
- Þ krafðist þess, að K yrði dæmdur til að kaupa eignarhluta Þ í jarðeign í Dyrhólahreppi fyrir verð, er í tilboði greindi. Þá krafðist Þ þess, að viðurkennd yrði skaðabótaskylda K vegna vanefnda. Héraðsdómari vísaði máli þessu frá dómi, og var það staðfest í Hæstarétti með þeirri athugasemd, að Þ væri rétt að hafa uppi þá kröfu, að viðurkennt væri, að K væri bundinn við fyrrgreint tilboð, en kröfugerð hans, eins og hún var fram sett, væri andstæð lögum, sbr. 2. mgr. 147. gr. og 4. mgr. 193. gr. laga nr. 85/1936 354
- Í máli einu hafði í héraði fallið niður þingsókn af hálfu stefnda. Krafðist stefnandi dómtöku. Dómari benti á, að mjög skorti gögn í málinu, þannig hefðu aðilar eigi komið fyrir dóm og engin vitni. Stefnandi sinnti þessu ekki og krafðist dómtöku. Héraðsdómari vísaði þá málinu frá dómi vegna vanreifunar. Sá dómur var kærður, en staðfestur í Hæstarétti 762
- Í máli einu milli félags og framkvæmdastjóra þess, H, krafði félagið framkvæmdastjórann um fjárskil og skaðabætur. Framkvæmdastjórinn, E, krafði einnig félagið um bætur. Héraðsdómari taldi málið svo vanreifað, að hann vísaði bæði aðalsök og gagnsök frá dómi. Þá var forstjórinn, H, dæmdur til nokkurrar sektar fyrir meiðyrði og ummæli ómerkt. H kærði þennan dóm, en frávísunin var staðfest, svo og refsing fyrir meiðyrði og ómerking ummæla 934
- Fasteignasaliinn H höfðaði mál gegn húseigandanum K til greiðslu sölulauna. K sótti ekki þing í héraði. Fasteignasaliinn lét eigi fram koma gögn um hvað unnið hefði verið að samningsgerð, né yfirlit það, sem um ræðir í 4. gr. laga nr. 47/1938. Var málið því talið svo vanreifað, að því var vísað frá héraðsdómi. H kærði dóm þennan, sem var staðfestur 968

2. Frávísun frá Hæstarétti.

- E taldi, að honum hefði verið synjað um endurrit skjala og bókana úr þingbók skiptadóms. Krafðist hann þess, að skiptaráðanda yrði dæmd refsing, svo og greiðsla skaðabóta. Fram kom yfirlýsing frá skiptaráðanda um, að E ætti kost á að fá fyrrnefnd endurrit gegn tryggingu fyrir

áætluðum ritlaunum. Samkvæmt því var kröfu E um afhendingu endurritanna vísað frá Hæstarétti, svo og viðurlagakröfu hans. Enn fremur bótakröfu E, þar sem slík krafa verður eigi höfð upp í kærumáli 767

3. Frestir.

Í bæjarþingsmáli einu óskaði stefndi eftir 8 vikna fresti til gagnaöflunar, og var sá frestur veittur í héraði. Stefnandi kærði úrskurð þennan, sem var staðfestur 365

Í bæjarþingsmáli einu krafðist M þess, að honum yrði veittur frestur til vitnaleiðslu. Gagnaðilinn, H, neitaði, að veittur yrði frestur í þessu skyni. Dæmt, að rétt væri að veita frestinn til ákveðins tíma 710

4. Málskostnaðartrygging.

K, er áður átti heima í Reykjavík, en fluttur var til Kanada, höfðaði mál á hendur H til heimtu skuldar. H krafðist þess, að K yrði gert að setja tryggingu fyrir greiðslu málskostnaðar samkvæmt ákvæðum 183. gr. laga nr. 85/1936. Dæmt, að K skyldi setja tryggingu fyrir málskostnaði, enda eigi vitað, að menn, búsettir á Íslandi, væru undanþegir að setja málskostnaðartryggingu í Kanada 373

5. Vanhæfi dómara.

Í máli einu, er skipaður hafði verið setudómari, krafðist stefnandi þess, að setudómarinn viki sæti vegna skyldleika við mann, er nokkur afskipti hafði haft af málinu, svo og vegna framferðis hans í sambandi við lögþannsmál, er rekið var samhliða héraðsdómsmáli því, er hér var fjallað um. Synjað var kröfunni um, að dómariinn viki sæti, og var það staðfest af Hæstarétti 977

6. Ýmis kæruatriði.

Lögmanninum Þ voru falin til innheimtu skuldabréf. Skuldari skuldabréfanna greiddi þau að nokkru, en um eftirstöðvar var samið. Reis deila um innheimtulaun, en lögmaðurinn krafðist innheimtulauna af heildarfjárhæð skuldabréfanna. Stjórn Lögmannafélagsins, sem úrskurðaði málið, leit svo á, að skylt væri að færa greiðslur af veðskuldabréfinu á þann veg, sem skuldara væri hagkvæmast. Samkvæmt því ákvað félagsstjórn, að vanskil skuldara næmu ákveðinni fjárhæð, er einungis var lítill hluti af heildaskuldabréfaffjárhæðinni, og ákvað innheimtulaunin samkvæmt því. Lögmaðurinn kærði úrskurð þennan til Hæstaréttar, sem staðfesti hann. 971

B. Opinber mál.

Gæzluvarðhald.

- Sakaður maður var við upphaf rannsóknar úrskurðaður í gæzluvarðhald. Hann kærði úrskurð þennan, sem var staðfestur 1, 116
- Sakfelldur maður hafði af meiri hluta héraðsdóms verið dæmdur til sektargreiðslu, er talin var afplánuð með hluta af gæzluvarðhaldsvist. Kröfu saksóknara ríkisins um, að hinn sakaði maður væri hafður í gæzluvarðhaldi meðan beðið væri dóms æðra dóms, hrundið, enda eigi nauðsynlegt vegna rannsóknar málsins að láta hann sæta gæzluvarðhaldi 291
- Sakaður maður úrskurðaður í 75 daga gæzluvarðhald eftir að dómur hafði gengið í héraði, þar sem hann var dæmdur sekur um nauðgun, en dóminum hafði verið áfrýjað til Hæstaréttar 492
- Sakaður maður, er úrskurðaður hafði verið í gæzluvarðhald, kærir úrskurðinn. Úrskurðurinn var staðfestur 510
- Sakaður maður hafði verið úrskurðaður í gæzluvarðhald, og kærði hann úrskurðinn og krafðist þess, að úrskurðurinn yrði úr gildi felldur. Úrskurður héraðsdóms var staðfestur 677

Landamerkjамál.

- Deila reis milli E og K vegna jarðanna V og L um landamerki. Í landamerkjaskrá V frá 1890 sagði, að merkin væru úr keldu fyrir ofan svokallað Jöklaberg, í beina sjónhendingu til landsuðurs í Hrossaklett norðanvert við Stóra-Lambhaga við Laxá. Í landamerkjabréfi L frá 1886 sagði um þetta sama, að landamerkin væru á móts við Hrossaklett, er standi sunnanvert við ána, og síðan úr Hrossakletti í sjónhendingu í Keldukjaft við Leirá rétt ofan við Jökla-berg. Deilt var um, hvar Hrossaklettur væri. Fram kom, að á árinu 1905 eða 1906 lét ábúandi og eigandi V grafa skurð úr keldu norðan Jökla-bergs til landsuðurs í sjónhendingu í klett þann norðan Stóra-Lambhaga, er eigendur V töldu vera Hrossaklett. Bar fjöldi vitna, að bóndi hefði talið þennan skurð vera á landamerkjum, en skurður þessi var grafinn í samræmi við landamerkjabréf V frá 1890. Fram kom, að í framkvæmd hefði verið litið á hann sem landamerki. Var því dæmt, að landamerkjalínan lægi um skurð þennan 719

Landbúnaður.

- Verzlun ein í Ó-firði hafði flutt mjólk frá A og selt hana í verzlun sinni í Ó-firði. Hinn 7. desember 1961 hafði Framleiðsluráð landbúnaðarins ákveðið, að Ó væri sérstakt mjólkursölusvæði. Fyrirsvarmenn verzlunarinnar voru

ákærðir til refsingar fyrir mjólkursöluna og brot á lögum um framleiðsluráð landbúnaðarins, verðskráningu, verðmiðlun og sölu á landbúnaðarafurðum o. fl., nr. 59/1960. Fram kom í málinu, að Framleiðsluráð landbúnaðarins hafði tilkynnt þeim aðila, sem hafði á hendi mjólkursölu í Ó-firði árið 1961, að kaupstaðurinn væri ákveðinn sem sérstakt sölusvæði. Ekkert hafði frekar verið auglýst um ákvörðun þessa. Samkvæmt 3. gr. laga nr. 61/1943 skal birta í Lögbirtingablaði auglýsingar um sérleyfi, er stjórnvöld veita. Þar sem þessa var eigi gætt, var eigi talið fært að beita refsingu fyrir brot gegn ákvörðuninni, fyrr en lögmælt birting hefði fram farið. Voru því hinir ákærðu sýknaðir í málinu. Sératkvæði 512

Landhelgisbrot. Sjá fiskveiðabrot.

Landskipti.

Landvist.

Lífeyrir.

Hjónin H og B skildu 24. júní 1948. Í samkomulagi um skilnaðarkjör skuldbatt maðurinn B sig til að greiða konunni H 700 kr. á mánuði í næstu 5 ár og síðan kr. 400.00 á mánuði, hvort tveggja auk dýrtíðaruppbótar, eins og hún væri greidd á laun opinberra starfsmanna. Að beiðni B felldi dómismálaráðuneytið úr gildi úrskurð sinn um meðlagsgreiðslu hinn 25. janúar 1966. H höfðaði þá mál fyrir hinum almennu dómstólum til heimtu lífeyrisgreiðslnanna. Talið, að þar sem aðilar hefðu gert með sér samkomulag um lífeyrisgreiðslu, væri það ekki á valdi dómismálaráðuneytisins að fella lífeyrisgreiðslurnar sem slíkar niður, og væri því ákvörðun dómismálaráðuneytisins um þetta efni eigi bindandi milli aðiljanna. Var B því gert að greiða H lífeyri 278

Líkamsáverkar.

Þeir S og A hittust á veitingahúsi einu og voru báðir nokkuð ölvaðir. Varð með þeim handalögmál. S barði A og sparkaði í hann. Varð hann fyrir nokkrum meiðslum, m. a. varð að taka tennur úr gómum hans. Var S dæmd refsing, varðhald 30 daga, vegna framferðis síns, og að greiða að nokkru skaðabætur 703

Loftför.

Lóðir. Lóðarleigusamningar. Sjá fasteignir.

Læknar. Sjá mat og skoðun.

Blóðrannsókn	430, 494, 1004,	1115
Geðheilbrigði	415,	624
Líkamsáverkar	97, 301, 334, 386, 434, 498, 624,	703
Læknar gefa álit um getnaðartíma barns og blóðflokka þess og málsaðilja í barnsfaðernismáli	118,	787
Örorka	97, 301, 334, 386, 434,	544

Læknaráð.

Læknaráð gerir ályktun um örorkumat tryggingalæknis	301
---	-----

Lög. Lögskýring.

Samkvæmt 1. gr. laga nr. 28/1930 skal greiða mönnum verkkaup í reiðufé. Talið, að það fullnægi eigi lagaákvæði þessu að leggja verkkaup inn á bankabók á nafn verkamanns	29
Mál til heimtu bóta vegna ólögmæts lögbanns skal höfða innan þriggja mánaða frá því, að lögbann var úr gildi fellt. Þessa var eigi gætt í máli einu og var því vísað frá héraðsdómi	34
Í máli einu var talið sannað, að bátur, er S stýrði, hefði verið að veiðum innan fiskveiðimarka. S kvaðst hins vegar hafa verið sofandi, er þetta átti sér stað. S var dæmt að greiða sekt vegna þessa atviks, þar sem ákvæði laga nr. 62/1967 væru reist á þeim sjónarmiðum, að skipstjóri bæri eindregna fjársektarábyrgð á því, er fiskiskip hans stundar ólöglegar veiðar innan fiskveiðimarka, sbr. ákvæði 4. og 5. gr. laganna. S var hins vegar ekki dæmd vararefsing. Sératkvæði	212
Í flutningi máls eins í héraði viðurkenndi lögmaður V, að honum bæri að greiða skuld eina í dönskum krónum. Þessi málflutningsyfirlýsing var eigi talin andstæð ákvæðum laga nr. 71/1966 og V því dæmt að greiða skuldina í dönskum krónum. Sératkvæði	272
O hafði keypt vörur af Á og greitt með víxlum, er hann samþykkti. Víxlarnir fyrndust hjá Á. Krafði hann þá um skuldina í almennu máli samkvæmt 74. gr. laga nr. 93/1933. Talið, að þar sem um vöruúttekt væri að ræða, fyrndist skuldin á fjórum árum samkvæmt 1. mgr. 3. gr. laga nr. 14/1905	352
Talið, að húftryggjanda bifreiðar væri eigi skylt að kanna hvort bifreiðin hefði verið veðsett, áður en hann reiddi váttryggingarféð af höndum, sbr. 2. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1954	380
Í fjölþýlishúsi einu var einn neytlumælir fyrir alla hitavatnsnotkun hússins. Talið, að sá hluti upphitunarkostnaðar, sem samkvæmt rétttri niðurfjöfnun komi á hverja íbúð, sé	

- tryggður með lögveði í íbúðinni samkvæmt grunnrökum
4. mgr. 11. gr. og 14. gr. laga nr. 19/1959. Sératkvæði .. 479
- Einkaleyfi, er Framleiðsluráð landbúnaðarins veitti mjólkurbúi
einu, hafði eigi verið birt skv. 3. gr. laga nr. 64/1943. Talið,
að samkvæmt grunnreglum 7. gr. laga nr. 64/1943 mætti
eigi beita refsingu fyrir brot gegn einkaleyfi þessu, fyrr en
tilkynning um ákvörðun þessa hefði verið birt á lögmaletan
hátt. Sératkvæði 512
- K kærði til Hæstaréttar ákvörðun skiptadóms um höfðun máls
til riftingar viðskiptasamningi. Kærumáli þessu var vísað
frá Hæstarétti, þar sem kæruheimild skorti. F áfrýjaði þá
ákvörðuninni. Talið, að áfrýjunarheimild 36. gr. laga nr.
57/1962 tæki ekki til málskots með kæru. Áfrýjunarfrestur
var liðinn þegar áfrýjunarstefna var gefin út og áfrýjunar-
leyfis hafði ekki verið aflað. Málinu því vísað frá Hæsta-
rétti 534
- H ritaði nafn sitt á víxileyðublað sem samþykkjandi, en sam-
kvæmt víxiltextanum fullgerðum, var hann eigi greindur
sem greiðandi. H var því eigi talinn bundinn sem sam-
þykkjandi víxilsins, sbr. 25. og 29. gr. laga nr. 93/1933.
Nafn H var strikað út af víxlinum í viðurvist víxilhafa,
og var hann því heldur eigi talinn bera aðra víxilábyrgð,
sbr. 10. gr. laga nr. 93/1933 739
- Búfé S sýktist af sjaldgæfum sjúkdómi. Af opinberri hálfu
voru gerðar ýmiss konar sóttvarnarráðstafanir. Krafði
S ríkissjóð um bætur vegna tjóns síns. Talið, að samkvæmt
grunnsjónarmiðum laga, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2.
gr. laga nr. 16/1952, ætti S rétt á bótum. Hins vegar væri
það í samræmi við ákvæði 7. gr., sbr. 2. gr. laga nr. 20/
1952, að gerðardómur ákvæði bótafjárhæð 908
- Í lögbannsmáli einu var krafizt stöðvunar á virkjunarfram-
kvæmdum. Fógeti úrskurðaði í málinu, að tilkvöddum sér-
fróðum samdómendum. Það talið heimilt, sbr. 5. gr. laga
nr. 18/1949, en 223. gr. laga nr. 85/1936 geymi ekki tæm-
andi upptalningu á þeim ákvæðum laganna, sem beitt
verði um fógetadóm og málsmeðferð þar 1122

Lögbann.

- Hinn 22. júlí 1953 lét ríkissjóður leggja lögbann við því, að J
nytjaði jörð eina. Lögbannið var felld úr gildi með dómi
28. maí 1954 og sá dómur staðfestur í Hæstarétti 18. maí
1956. J höfðaði síðan mál til heimtu skaðabóta vegna lög-
bannsins, og var það þingfest 15. september 1960. Héraðs-
dómari vísaði bótamálinu frá dómi, þar sem málshöfðunar-
frestur væri liðinn, og voru þau úrslit staðfest í Hæstarétti
með vísan til 2. mgr. 24. gr., sbr. 27. gr. laga nr. 18/1949 33

Landeigendur við á eina, er virkja skyldi, kröfðust lögbanns við framkvæmdum á virkjunarstað. Dæmt, að af gögnum málsins og málflutningi yrði ráðið, að ákvörðun um framkvæmd virkjunar þeirrar, er um var fjallað, hefði ekki verið kynnt landeigendum né öðrum þeim, er kunnu að hafa átt hagsmuni í húfi, á þann hátt, sem segir í C-lið 1. mgr. 144. gr. vatnalaga nr. 15/1923. Þessum aðiljum hefði ekki verið gefinn kostur á að gæta hagsmuna sinna vegna framkvæmdanna. Talið, að virkjunaraðilinn hefði ekki sýnt ótvírætt fram á, að nefnd virkjun hróflaði eigi svo við rennsli árinna, að bótaskyld tjón hlytist af, en slíkt tjón ber að meta og bæta eða setja tryggingu fyrir bótum í samræmi við reglur vatnalaganna, áður en rennsli árinna er breytt. Samkvæmt þessu var heimilað lögbann við því, að breytt væri rennsli árinna, botni hennar, straumstefnu eða magni. Var lagt fyrir fógeta að leggja lögbann að þessu leyti við verkum virkjunaraðilja, gegn trygging, er fógetadómur mæti gilda. Ekki var talin ástæða til að leggja á lögbann að öðru leyti. Talið var, að eins og sakarefni væri háttað, væri fógeta heimilt að kveðja til sérfróða meðdómendur í lögbannsmálinu, sbr. 5. gr. laga nr. 18/1944, en 223. gr. laga nr. 85/1936 var eigi talin geyma tæmandi talningu á þeim lagaákvæðum, sem beitt er við fógetadóm og meðferð þar 1122

Löggæzlumenn.

Löggæzlumaður einn var við fangageymslu. Ölvaður maður, er var í fangaklefa, kallaði á löggæzlumanninn, og er löggæzlumaðurinn opnaði klefahurðina, hugðist hinn ölvaði ráðast út. Löggæzlumaðurinn skellti þá aftur hurðinni, og við það klemmdist fingur hins ölvaða milli stafs og hurðar og skaddaðist. Talið, að löggæzlumaðurinn hefði eigi sýnt fyllstu aðgæzlu. Skaðabætur til hins slasaða lagðar að ¼ hluta á ríkissjóð 498

Löghald. Sjá kyrrsetning.

Lögheimili.

Lögmenn.

Yfirlýsing lögmanns aðilja í héraði um, að umbjóðanda hans bæri að greiða skuld eina í dönskum krónum, lögð til grundvallar í málinu. Sératkvæði 272

Kröfugerð lögmanns fyrir skiptadómi eigi talin nægilega skýr og skilmerkileg 578

Úrskurður stjórnar Lögmannafélags Íslands um innheimtulaun

til handa lögmanni, kærður til Hæstaréttar	
Fulltrúi dómara, sem hafði réttindi sem héraðsdómslögmaður, hafði, að beiðni samtaka iðnlærðra manna, ritað M, sem grunaður var um starfsemi í iðn án iðnréttinda, bréf um það mál. Þá hélt hann fund með aðiljum, þar sem um mál þessi var fjallað. Síðar hóf fulltrúinn sakadómsrannsókn á hendur M vegna meintra brota á iðnlöggjöfinni. Málið var síðan sent saksóknara ríkisins, sem gaf út ákæru í málinu. Fulltrúinn þingfesti síðan málið fyrir sakadómi, en kvað eigi dóm upp í því. Afskipti lögmansins af málinu talin slík, að hann mætti eigi þinga í því sem dómari. Ákæran í málinu var því ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi	1137

Lögsaga.

Lögtak.

G krafðist lögtaks hjá S til tryggingar ógreiddum opinberum gjöldum frá árinu 1966. Tók fógeti lögtaksbeiðnina til meðferðar 30. ágúst 1968 og er þá skráð í fógetabók, að engar eignir hefðu fundizt hjá S. Enn tók annar fógeti lögtaksbeiðnina til meðferðar 24. febrúar 1969. Er þá talið, að gert hafi verið lögtak í eignum S. Eigi var skráð í fógetabók, að það, sem bókað var, hefði verið upplesið. Talið, að fógetagerðinni hefði eigi verið haldið áfram með nægilegum hraða og lögtaksgerðin því úr gildi felld	567
--	-----

Lögveð.

G var eigandi íbúðar í fjölbýlishúsi. Í fjölbýlishúsi þessu var húsfélag. Ein hitalögn var til hússins og greiddu hinir einstöku íbúðaeigendur hitakostnað, svo og framlag til viðgerðar á lóð og kostnað vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði, til hússjóðsins. G var í vanskilum við banka einn, er átti veðkröfu í íbúð hans. Lauk því þannig, að íbúðin var seld á nauðungaruppbóði. Krafðist húsfélagið þá, að því yrði greidd skuld G vegna hitakostnaðar, hússjóðsframlag, lóðarsjóðsframlags og kostnaðar vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði, sem lögveðskrafa af uppboðsandvirði. Talið var, að þar sem einungis einn neytlumælir vegna heits vatns væri í húsinu og eigi tæki til að mæla hitavatnsnotkun einstakra íbúða, þá væri upphitun í fjölbýlishúsinu algerlega sameiginleg og væri því rétt samkvæmt ákvæðum 15. gr. laga nr. 19/1959 að jafna hitunarkostnaðinum niður á íbúðarhafa eftir rúm máli íbúða. Bæri því hver íbúðarhafi, eftir meginreglu um skuldaskipti, óskoraða samábyrgð á greiðslu þess heits	
--	--

vatns, er til hússins rynni. Hér væri því um sameiginlegan rekstur að ræða, eftir eðli hlutarins og samkvæmt meginstefnu 11. gr. laga nr. 19/1959. Það var þannig talin eðlileg skýring laganna, að sá hluti hitunarkostnaðar, sem samkvæmt rétttri niðurfjöfnun kæmi á hverja íbúð, sbr. grunnrök 4. mgr. 11. gr. og grunnrök 14. gr. fyrrgreindra laga, væri tryggður með lögveði í íbúðinni, ef íbúðarhafi lenti í vanskilum. Hliðstætt var talið gilda um hina aðra kröfuliði, og var því lögveðrétturinn tekinn til greina og að húsfélagið skyldi fá greitt beint af uppboðsandvirði. Sératkvæði 479

Manndráp.

Mat og skoðun.

1. Atvinnutjón:

Tryggingafræðingur reiknar tjón manns vegna vinnuslyss 97, 301, 334, 386, 434, 498, 544

Tryggingafræðingur reiknar eftirstöðvar örorkubóta, miðað við tímalengd 897
2. Áverkar og heilsutjón:

Læknar lýsa líkamsáverkum og heilsutjóni 97, 301, 334, 396, 434, 498, 544, 624, 703
3. Blóðrannsókn:

Bifreiðarstjórn 430, 494, 1004, 1115

Blóðflokkar 118, 787
4. Fiskveiðabrot:

Skólastjóri Stýrimannaskólans markar staði skipa á sjóuppdrátt og lætur í té álitssgerð 77, 212

Dómkvaddir, sérfróðir menn láta í ljós álit sitt um siglingahraða skips í sambandi við fiskveiðibrot 212

Skólastjóri Stýrimannaskólans markar á sjóuppdrátt staðarárækarvarðanir gæzluflugvélar 1151, 1159
5. Geðrannsókn 415, 624
6. Ýmsar matsgerðir og skoðanir eftir tímaröð í dómasafni:

Dómkvaddir sérfróðir menn gefa álit um viðgerðarkostnað bifreiðar og verðmæti hennar fyrir og eftir tjón 22

Dómkvaddir sérfróðir menn meta bætur vegna afnotamissis jarðar 33

Læknar gefa álitssgerð um hugsanlegan getnaðartíma barns 118

Dómkvaddir sérfróðir menn að rannsaka skjal, er talið var falsað svo og rithandarsýnishorn og gera álitssgerð .. 237

Dómkvaddir menn segja álit sitt um verðmæti veiðiréttar í vötnum jarðar 296

Að því fundið og mat talið þýðingarlaust, þar sem öðrum aðilja, matsþola, hafi eigi verið gefið færi á að gæta hags-

	Bls.
muna sinna í sambandi við matið	393
Dómkvaddir sérfróðir menn gefa álitserð um orsakir bifreiðarslyss	544
Verkfræðingur gerir uppdrátt af þrætulandi í landamerkmáli	719
Læknir gefur vottorð um, að líklegasti getnaðartími barns, er fæddist 29. júní 1968, væri á tímabilinu frá 21. september til 13. október 1967. Þá kom fram, að með hliðsjón af þyngd barnsins og lengd við fæðingu, þá gæti það verið getið á tímabilinu frá 5. ágúst til 27. nóvember 1967 og samkvæmt sænskum töflum væru 816% líkur til þess, að barnið væri getið á tímabilinu frá 2. september til 6. október 1967	787
Dómkvaddir menn meta hæfilegar bæt看ur vegna þess, að réttur til að byggja bifreiðargeymslu fylgdi eigi íbúð	1008
Dómkvaddir menn skoða hús, lýsa göllum á því og meta hvað kosta mundi úr að bæta	1013
Gjaldskrárnefnd Arkitektafélags Íslands gefur álit um hæfilegt endurgjald fyrir störf arkitekts	1035
Dómkvaddir sérfróðir menn kanna ástæður til bruna og lýsa þeim	1044
Dómkvaddir menn meta verðmæti afla og veiðarfæra báts, en skipstjórinn var ákærður fyrir fiskveiðibrot	1151, 1159
7. Þóknun matsmanna.	
8. Örorka:	
Tryggingalæknir metur örorku manns vegna vinnuslyss	97, 301, 334, 386, 434, 498, 544
9. Öryggiseftirlit ríkisins:	
Öryggiseftirlit ríkisins lætur í té álit um orsakir slyss og umbúnað á vinnustað	3

Matsmenn.

Að því fundið, að dómkvaddir matsmenn höfðu eigi gefið aðiljum kost á að gæta réttar síns áður en mat var framkvæmt, og eigi kom fram, hvaða sjónarmið þeir höfðu lagt til grunvallar við matið	296
---	-----

Málflutningur.

Stefnandi í héraði hækkaði fjárhæð kröfu sinnar eftir að stefna hafði verið gefin út, án framhaldsstefnu, en með samþykki stefnda	29
Í barnsfaðernismáli krafðist Y þess, að dómur yrði ómerkður, þar sem beina ætti málinu einnig að Z, sem einnig hefði haft samfarir við X á hugsanlegum getnaðartíma barns. Ósannað, að Z hefði haft samfarir við X á hugsanlegum getnaðartíma barnsins og krafan því eigi tekin til greina	118

Í flutningi máls eins í héraði lýsti lögmaður stefnda því, að hann viðurkenndi, að stefnda bæri að greiða umdeilda fjárhæð í erlendum gjaldeyri. Var þessi yfirlýsing lögð til grundvallar í málinu. Sératkvæði	272
Aðiljar máls um innlausn veiðiréttinda sömdu um að reka það í annarri þinghá en veiðivatnið var. Þetta talið óheimilt, og var héraðsdómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi	296
Kröfugerð lögmanns í máli einu, eigi talin nægilega skýr	578
Í víxilmáli einu lét stefndi í héraði sækja þing við þingfestingu og fékk þá frest til greinargerðar. Eftir það féll þingsókn hans niður. Héraðsdómur taldi víxilkröfuna fyrnda og sýknaði stefnda. Hæstiréttur taldi, að þar sem stefndi hefði sótt þing í héraði og ekki borið þessa sýknuástæðu fyrir sig, hefði héraðsdómari ekki átt að taka þessa ástæðu til greina. Þá kæmist þessi málsástæða ekki að fyrir Hæstarétti, þar sem skilyrðum 45. gr. laga nr. 57/1962 hefði ekki verið fullnægt	690
Í skuldamáli einu sótti stefndi eigi þing í héraði. Hann áfrýjaði síðan málinu. Dæmt, að þar sem hann hefði ekki fullnægt skilyrðum 45. gr. laga nr. 57/1962, kæmu varnir hans eigi til álita fyrir Hæstarétti	770
Mál, er efnislega bar undir sjó- og verzlunardóm, var rekið og dæmt á bæjarþingi. Stefndi lét sækja þing í héraði og ritaði greinargerð, en síðan féll þingsókn niður af hans hendi. Í greinargerð voru kröfur hans eigi studdar neinum haldbærum rökum, en sakarefni mjög einfalt. Hann áfrýjaði málinu, en færði ekki fram sýknuástæður. Samkvæmt því var ekki talin ástæða til að ómerkja héraðsdóminn ..	784

Málflytjendur. Sjá og lögmenn.

Löglærð dóttir áfrýjanda flytur mál hans fyrir Hæstarétti ..	908
--	-----

Málshöfðunarfrestur.

Lögmæltur frestur til höfðunar máls til heimtu bóta vegna ólögmæts lögbanns var látinn líða. Bótamál, sem höfðað var eftir þann tíma, var vísað frá dómi	33
--	----

Málskostnaður.

K, er áður átti heima í Reykjavík, en fluttur var til Kanada, höfðaði mál á hendur H til heimtu skuldar. H krafðist þess, að K yrði gert að setja tryggingu fyrir greiðslu málskostnaðar samkvæmt ákvæðum 183. gr. laga nr. 85/1936. Dæmt, að K skyldi setja tryggingu fyrir málskostnaði, enda eigi vitað, að menn búsettir á Íslandi væru undanþegir að setja málskostnaðartryggingu í Kanada	373
---	-----

- Áfrýjandi máls hafði eigi sótt þing í héraði, en áfrýjaði mál-
inu til Hæstaréttar. Þar var hinn áfrýjaði dómur og máls-
meðferð ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi, en áfrýj-
anda dæmt að greiða málskostnað fyrir Hæstarétti 393
- Í máli einu til heimtu bóta vegna vinnuslyss, krafði bóta-
krefjandi váttryggingarfélag, er selt hafði vinnuveitanda
hans ábyrgðartryggingu, til greiðslu bóta óskipt með vinnu-
veitandanum. Í héraði var váttryggingarfélagið sýknað og
bótakrefjandi dæmdur til að greiða því nokkurn máls-
kostnað. Þessi niðurstaða var staðfest í Hæstarétti 434
- Í máli einu til heimtu skaðabóta, var stefndi dæmdur til að
greiða málskostnað og auk þess matskostnað og kostnað
af lögmannaðstoð við gerð matsbeiðnar. Í Hæstarétti var
stefnda einungis dæmt að greiða málskostnað í héraði með
einni ákveðinni fjárhæð 1008

Meðsök. Sjá skaðabætur.

Hinn 15. júlí 1964 var bifreiðinni R 15513, sem er af Landrover-
gerð, ekið um Hvalfjörð á leið til Reykjavíkur. Kveðst A,
ökumaður bifreiðarinnar, hafa komið að útskoti einu á
veginum og þá séð bifreiðina R 14831 koma á móti sér.
Handan útskotsins hafi verið ræsi, en honum hafi virzt
bifreiðin, sem á móti kom, vera það langt í burtu, að
hættulaust væri að halda áfram, og það hafi hann gert,
enda vegurinn breiður handan við ræsið. Kveðst hann hafa
ekið með um 40 km hraða á klst. Er hann ók yfir nefnt
ræsi, hafi hann hægt á bifreiðinni og ekið út á vinstri
vegarbrún. Í því hafi R 14831 verið ekið á móti mjög hratt
og það mikið inni á veginum, að bifreiðarnar hafi rekizt
saman, er þær mættust. Ökumaður R 14831, sem var á
leið frá Reykjavík, kveðst hafa séð til ferða R 15513, þegar
alllangt var á milli bifreiðanna. Vegurinn hafi verið all-
þröngur þarna, og þurft að sýna sérstaka varúð, þegar
mætt var. Þar sem bifreiðin, sem á móti kom, hafi verið
stödd, hafi verið útskot og rými nægilegt. Hafi honum því
ekki komið annað til hugar, en ökumaður þeirrar bifreiðar
mundi bíða og því haldið hiklaust áfram, en þó frekar hægt
á ferðinni og ekið með um 30—40 km hraða, miðað við
klst. Ökumaðurinn, sem á móti kom, hefði hins vegar
ekki hirt um útskotið og ekið áfram, og hafi þá áreksturinn
orðið. Talið sannað, að R 14831 hafi ekki verið ekið á sinni
vinstri vegarbrún. Þá hafi þeirri bifreið verið ekið gá-
lauslega með hliðsjón af atvikum. Ökumaður R 15513 hafi
heldur eigi gætt fullrar varúðar, þar sem hann hafði ekið
framhjá útskotinu. Var sök á árekstrinum skipt og öku-
maður R 14831 talinn bera $\frac{2}{3}$ hluta sakar, en ökumaður

R 15513 $\frac{1}{2}$ hluta. Var dæmt um tjón aðilja samkvæmt þessu
 Hinn 18. febrúar 1961 fór Ó ásamt öðrum manni til vinnu við
 vegagerð í Súðavíkurlíð í Ísafjarðarsýslu. Nokkur storm-
 ur var og hálka. Eigi höfðu starfsmennirnir hlífðarhjálma,
 en nokkurt grjóthrun var þarna í hliðinni. Er Ó var að
 vinnu sinni, féll steinn úr hliðinni í höfuð honum og hlaut
 hann verulega áverka. Krafði Ó vegagerðina um bætur
 vegna slyssins. Talið var sannað, að Ó hefði slasast af
 steini þeim, sem á hann hrundi, er hann var í vinnu sinni
 umrætt sinn. Nokkur hætta væri á steinhruni þarna á veg-
 inum, sérstaklega með hliðsjón af veðurfari því, sem þarna
 var í umrætt sinn. Hefði því fyrirsvarsmönnum Vegagerðar
 ríkisins borið að sjá til, að starfsmennirnir hefðu hlífðar-
 hjálma til að nota við vinnu sína í umrætt sinn, sbr. 5.
 og 25. gr. laga nr. 23/1952. Hins vegar var fram komið, að
 Ó hafði unnið um margra ára skeið hjá Vegagerð ríkis-
 ins og m. a. við þennan veg. Var hann því gerkunnugur
 staðháttum öllum og þeirri hættu, sem þarna gat verið
 af steinhruni. Var Ó því talinn hafa sýnt nokkra ógætni
 með því að hafa farið til vinnu án þess að æskja þess að
 fá hlífðarhjálma, en hlífðarhjálmar voru til í stöðvum
 Vegagerðar ríkisins á Ísafirði. Var því $\frac{1}{4}$ hluti sakar lagður
 á hann sjálfan. Sératkvæði 97

Hinn 25. nóvember 1965 ók J bifreið sinni áleiðis til Keflavíkur.
 Á móts við svonefnda Ytri-Skor stóð vörubifreið, eign K.
 Ók J aftan á vörubifreiðina og meiddist mjög mikið. Vegur
 þarna er steypdur, um 7.5 m á breidd, en utan hans báðum
 megin 2 m malarborinn vegjaðar. Vöruflutningabifreiðin
 er 2.35 m á breidd og hafði verið skilin eftir yzt á syðri
 helmingi hins steypa hluta vegarins. Bifreið J rakst undir
 hægri pallhorn vörubifreiðarinnar. Hemlafor bifreiðar J
 reyndust vera um 21 m. Vörubifreiðin var mannlaus og
 ljóslaus, enda með sprunginn hægri afturhjólarða. Glit-
 merki sáuust ekki á vörupallshorni. J kvaðst hafa ekið á um
 40—50 km hraða miðað við klukkustund og haft á lægri
 ljósgeisla. Norðanstormur hafi verið og frost og skafið
 nokkuð yfir veginn. Hann hafi alls ekki orðið var bifreiðar-
 innar fyrr en áreksturinn varð. Ökumaður vöruflutninga-
 bifreiðarinnar kvaðst hafa verið að flytja vörur til Kefla-
 víkur, er sprungið hafi hjólbarði á bifreiðinni, og hafi hann
 því orðið að skilja hana eftir til að fá annan hjólbarða, en
 hann hafi ekki haft varahjólbarða. J hafði keypt húftrygg-
 ingu fyrir bifreiðina hjá vátryggingarfélagi, er greiddi J
 verðmæti hennar, en krafði síðan Ó, ökumann vöruflut-
 ningabifreiðarinnar, um fé það, er það hafði greitt. Dæmt,
 að staðsetning vöruflutningabifreiðarinnar af hendi Ó hefði

- verið slík, að hún hefði skapað verulega hættu fyrir öku-
menn, er um veginn öku, en vegur þessi sé einn af fjöl-
förnustu þjóðvegum landsins og byggður sem hraðbraut.
Var því meginsök lögð á Ö. Hins vegar var talið, að J hefði
eigi sýnt fulla aðgæzlu með hliðsjón af ökuskilyrðum, og
var hann því talinn eiga $\frac{1}{4}$ hluta sakar. Var því Ö gert
að greiða váttryggingarfélaginu $\frac{1}{4}$ hluta tjónsins 344
- P var á leið á bifreið sinni upp Spítalastíg á Akureyri. Um
sömu mund var Á á ferð á bifreið sinni niður götuna.
Bifreiðarnar rákust saman og skemmdust verulega. Vegur
þessi er mjög þröngur og þarf sérstaka gætni við mæt-
ingar. Talið sannað, að Á hefði ekið framhjá útskoti og
óþarflega mikið inni á veginum. Var hann því talinn eiga
meginsök á hvernig fór. Hins vegar var P einnig talinn
eiga sök, þar sem hraði hans hefði verið óeðlilega mikill
með hliðsjón af atvikum öllum, en sérstök ástæða var til
aðgæzlu þarna. Var Á talinn eiga $\frac{3}{4}$ hluta sakar, en P
 $\frac{1}{4}$ hluta 386
- Hinn 20. september 1965, milli kl. 3 og 4 um nóttina, ók R bif-
reið sinni frá Hvammstanga áleiðis inn í sveit. Um sama
leyti var I allmikið drukinn á gangi á þjóðveginum þarna
og gekk í átt til Hvammstanga. R kveðst hafa ekið hægt,
eða með 30 km hraða miðað við klukkustund og vegurinn
hafi verið sæmilegur. Allt í einu kveðst R, sem var ung
stúlka, hafa séð eitthvað fyrir framan sig á veginum, og
hafi þá verið mjög skammt á milli þeirra. Hafi þetta verið
maður og veifað báðum höndum. Kveður R sér hafa
brugðið svo mikið, að hún hefði sveigt bifreiðinni frá, en
lent á mannum. Bifreiðin lenti hins vegar út af veginum
og út í skurð. Veður var sæmilega gott, en loft skýjað og
I dökkklæddur. Fram kom, að I hafði áður reynt að stöðva
bifreið þarna á veginum og gengið í veg fyrir hana. I
var talinn hafa sýnt stórkostlegt gáleysi í umrætt sinn með
því að slangra þarna um veginn og reyna að stöðva bif-
reiðar í myrkri og um hánótt. Var hann sjálfur talinn eiga
meginhluta sakar. R var þó hins vegar eigi talin hafa ekið
með þeirri gætni, sem krefjast verður. Með vísan til 3.
mgr. 67. gr. laga nr. 20/1958 voru $\frac{1}{2}$ hlutar ábyrgðar á
tjóninu lagðir á eiganda bifreiðarinnar. I hlaut veruleg
meiðsl vegna slyssins, fótbrotnaði, og var varanleg örorka
hans metin 20%. Tryggingafræðingur taldi örorkutjón hans
nema kr. 605.867.00, og hann krafðist kr. 75.000.00 í þján-
ingabætur. Örorkutjón I var metið kr. 420.000.00 og tjón
hans vegna þjáninga og annarra ólíkamlegra atriða, var
metið kr. 75.000.00 396
- S starfaði í hraðfrystihúsi F. Vann hann við hausunarvél, og

var starf hans í því fólgið að stjórna vélinni og hagræða fiskinum áður en hann færi inn í vélina, eða leggja fiskinn í vélina. Fiskurinn barst að eftir færibaldi. Stóð S á rimlapalli fyrir framan vélina. Það vildi til eitt sinn, er vélin var í gangi, að S rann til á pallinum, og lenti vinstri hönd hans ofan í færiskúffu, sem flytur fiskinn að hausahnífunum. Barst höndin undir griparm vélarinnar og sat þar föst. Þá seildist S með hægri hendi í slökkvirofa, og stöðvaðist vélin þá þegar. Síðan slepti hann taki á rofanum, en vélin hélt þá áfram. Kallaði hann þá menn til aðstoðar, en hafði þá hlotið veruleg meiðsl. Fram kom, að fyrrgreindur rofi var bilaður, þannig, að þótt á hann væri þrýst, þá stöðvaði hann eigi hausunarvélina nema meðan rofanum sjálfum var haldið inni. Rofinn var hins vegar þannig byggður, að hann skyldi haldast inni eftir að honum hefði verið þrýst inn. Þar sem meginástæða slyssins var þannig vanbúnaður á tækjum og bilun þeirra, sem F ber ábyrgð á, var meginsök og ábyrgð á tjóninu lögð á F. Hins vegar var talið, að S hefði eigi haft næga aðgát við vinnu sína, þar sem þar þurfti að hafa í huga, að pallurinn var blautur, auk þess sem fram kom, að sjón S var mjög skert. Var S talinn eiga rétt á að fá tjón sitt bætt að $\frac{2}{3}$ hlutum. Tryggingalæknir taldi varanlega örorku S vegna slyssins 40%. S taldi tap sitt vegna tímabundinnar og varanlegrar örorku kr. 1.471.290.00 samkvæmt útreikningi tryggingafræðings. Þar frá bæri hins vegar að draga kr. 263.188.00 og kr. 91.135.00, er hann hafði fengið greitt frá Tryggingastofnun ríkisins. Þá taldi hann sig eiga rétt á bótum fyrir lýti og þjáningar, svo og röskun á stöðu og högum, kr. 500.000.00. Hæfilegt mat á tjóni S vegna tímabundinnar og varanlegrar örorku var talið vera kr. 570.000.00, og höfðu þá verið frádregnar þær tryggingabætur, sem áður er getið, kr. 354.323.60. Bætur fyrir ólíkamlegt tjón voru metnar hæfilegar kr. 75.000.00 434

F var tekinn ölvaður á almannafæri. Hann var settur í gæzlu í fangelsi. Um kvöldið leit fangavörður inn til hans. F hljóp á hálfopna hurð, og er fangavörðurinn reyndi að loka henni, klemmdist fingur F í dyrafalsinu, og varð að taka fingurinn af. F krafði ríkissjóð um bætur. Dæmt, að meginorsök slyssins hefði verið ölvun og ógætni F, en hins vegar hefði fangavörðurinn eigi sýnt fyllstu gæzlu, og var því dæmt, að ríkissjóði bæri að bæta tjónið að $\frac{1}{4}$ hluta 498

Hinn 9. febrúar 1968 ók H bifreið sinni af Jeep-gerð Suðurlandsveg áleiðis til Reykjavíkur. Á móts við Jaðar var bifreiðin á um 40 km hraða miðað við klukkustund, og

snerist þá á veginum og stöðvaðist. Rétt á eftir H ók G. Hann gat ekki stöðvað bifreið sína, og lenti hún á bifreið H. Bifreið G var keðjulaus og ökumaður hennar kvaðst ekkert hafa getað gert, er bifreið H snerist á veginum og stöðvaðist, enda hafi verið hálka á brautinni. H krafði nú G og váttryggingarfélag hans um bætur. Talið, að G hafi ekið ógætilega hratt og óvarlega miðað við aðstæður og ætti hann meginsök á hvernig fór. Hins vegar var talið, að H yrði að bera nokkurn hluta sakar vegna þeirrar hættu, sem hann skapaði á veginum. Var dæmt, að G og váttryggingarfélagi hans, bæri að bæta tjón H að $\frac{1}{2}$ hlutum 902

Meiðyrði. Sjá ærumeiðingar.

Miskabætur. Sjá skaðabætur.

Nafnréttur.

Nágrenni.

Niðurfelling máls. Sjá útivist aðilja og hafning máls.

Nytjastuldur.

G var ölvaður og með óspektir í Keflavík. Lögreglan kom og stillti til friðar. Var G settur inn í lögreglubifreið. Lögregluþjónar viku sér frá, og tók G þá bifreiðina og ók nokkurn spöl. Var honum vegna þessa dæmt fangelsi í þrjá mánuði, en skilorðsbundið. Þá var hann sviptur ökuleyfi í eitt ár 202

M var að nokkurri drykkju ásamt félaga sínum. Komu þeir þar að, er dráttarvél ein stóð, og óku henni nokkurn spöl. Við frumrannsókn málsins viðurkenndi M að hafa ekið dráttarvélinni, en vildi draga það til baka síðar. „Reducerandi“ efni í blóði hans mældust samsvara 0.97% af vinnanda. Var M talinn hafa gerzt sekur um brot gegn umferðar- og áfengislögum svo og um nytjastuld vegna framferðis síns og dæmdur í 45 daga varðhald og sviptur ökuleyfi ævilangt, en honum hafði áður verið refsað fyrir svipuð brot 494

Opinber mál. Sjá atvinnuréttindi, áfengislög, áfrýjun, ákæra, bifreiðir, birting laga og stjórnvaldaerinda, blóðrannsóknr, botnvörpuveiðar, bókhald, brot gegn valdstjórninni, dómarar, fangelsi, farbann, ferðabann, fiskveiðabrot, fjárvik, frávísun, frelsissvipting, fyrning, geðrannsókn, geðsjúkrahús, gæzluvarðhald, handtaka, heim-

vísun, hlutdeild, ítrekun, kærumál, landhelgisbrot, landvist, líkamsáverkar, loftför, lækna, löggæzlumenn, lögsaga, manndráp, mat og skoðun, nágreanni, nytjastuldu, ómerking, ómerking ummæla, óréttmætir verzlunarhættir, prentréttur, rangur framburður fyrir dómi, refsingar, sakaruppgjöf, sáttir, skilorðsbundnir dómur, skírlífisbrot, skjálafals, tékkamisferli, tilraun, togveiðar, tolllagabrot, umferðarlög, verðlagsbrot, verjandi í opinberu máli, þjófnaður, ærumeiðingar, ölvun.

Opinberir starfsmenn.

Kröfu ríkisstarfsmanna á Keflavíkurflugvelli um fæðisstyrk vísað frá Félagsdómi. Þau úrslit staðfest í Hæstarétti .. 56

Ómaksbætur.

Áfrýjanda, er ekki sækir þing, gert að greiða ómaksbætur 310, 363, 364, 365, 798, 1002, 1003

Ómerking.

A. Einkamál.

Hinn 5. desember 1955 var V dæmt að greiða lögmanninum K, vegna erlends fyrirtækis, B, fjárhæð í erlendum gjaldeyri, svo og vexti og málskostnað, gegn afhendingu tiltekinna vara. V greiddi nokkurt fé upp í dóm þennan á næstu árum, og virðist síðasta greiðsla hafa farið fram í aprílmánuði 1958. Hins vegar afhenti B ekki vörur þær, sem um var rætt. K lagði féð í banka allmiklu síðar. Hins vegar yfirfærði hann það ekki og verður eigi séð, að hann hafi sótt um leyfi til gjaldeyriskaupa í þessu skyni. B krafði síðan K um greiðslu allrar skuldarinnar í erlendum gjaldeyri, en gengi íslenzkrar krónu hafði fallið mjög frá því, að dómur gekk í málinu, og frá því, að A innti greiðslur af hendi. Dæmt, að í málinu væri K sóttur persónulega um greiðslu andvirðis varanna, samkvæmt héraðsdóminum, skilyrðislaust, án þess að nokkuð væri í ljós leitt um ásigkomulag þeirra, eða þær fram boðnar. Kröfugerð væri því svo ófullkomin, að eigi yrði dómur á málið lagður. Var héraðsdómurinn því ómerktur og málsmeðferð öll og málinu vísað frá héraðsdómi. Að því var fundið, að eigi hefðu verið kvaddir til sérfróðir menn til að dæma í máli þessu. Sératkvæði 225

Mál til heimtu innlausnar á veiðirétti í landi jarðar í Ögurhreppi, N.-Ísafjarðarsýslu, var rekið fyrir aukadómpingi Ísafjarðarsýslu á Ísafirði, að því er virðist með samþykki aðilja. Talið, að samkvæmt ákvæðum 78., sbr. 72. gr. laga

nr. 85/1936 skyldi mál þetta rekið fyrir héraðsdómi í Öguruhreppi og hefðu aðiljar eigi mátt semja um frávik frá þeirri reglu. Var héraðsdómurinn því ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi. Þá var málið talið mjög vanreifað	296
Í máli einu kom það fram fyrir Hæstarétti, að samdómsmaður var í varastjórn hlutafélags, er var eigandi að hálfu að sameignarfélagi, sem var aðili máls. Héraðsdómur var því ómerktur, svo og málsmeðferð frá og með munnlegum málflutningi og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferð og dómsálagningar af nýju	320
Þeir F og S höfðu gert samning um byggingu fjölbýlishúss. Verksalinn, S, krafðist þess, að samningi þeirra um bygginguna yrði rift og F gert að greiða skuld samkvæmt viðskiptareikningi. F lét eigi sækja þing í héraði, og var málið dæmt samkvæmt kröfu S. Dómkvaddir menn höfðu metið til fjár þann hluta byggingarinnar, sem unninn hafði verið, en eigi hafði F verið gefinn kostur á að gæta hagsmuna sinna. Héraðsdómur var því ómerktur, því eigi mátti héraðsdómari leggja matið til grundvallar, eins og það var af hendi leyst. Þá var málið að öðru leyti talið það vanreifað, að eigi yrði dómur á það lagður. Á það var bent, að rétt hefði verið af héraðsdómara að dæma mál þetta með sérfróðum samdómendum	393
Skipstjóri á fiskibáti krafði útgerðarmann um laun og skaðabætur vegna óheimilar uppsagnar. Í héraðsdómi voru málsatvik lítt rakin og eigi getið þar nema að nokkru málsástæðna aðilja. Var gerð héraðsdómsins talin andstæð ákvæðum 193. gr. laga nr. 85/1936. Var héraðsdómurinn því ómerktur og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dómsálagningar af nýju	455
J og kona hans bjuggu á jörð einni, er þau áttu. Hinn 8. desember 1947 afsalaði J hálfri jörðinni til sonar síns, S. J andaðist 1948 og kona hans 1950. Ekki fóru fram búskipti eftir þau hjón. S andaðist 1965. Reis þá deila milli erfingja um, hvort gilt væri afsalið frá 1947. Dæmt, að eigi hefði verið nægilega leyst úr efnispáttum málsins í skiptadómi, og var því úrskurður skiptaréttar ómerktur og málinu vísað heim í hérað til úrskurðar af nýju	578
Í máli einu um búskipti hjóna, er slitu hjónabandi sínu, var talið, að mjög skorti á gögn og reifun, og var úrskurður skiptadóms felldur úr gildi og málinu vísað heim í hérað til meðferðar af nýju	670
SK hafði selt SÁ land. Deila reis um það, hvar og hvernig SÁ skyldi fá umferð að landi sínu. Mál þetta var upphaflega dæmt í héraði og áfrýjað til Hæstaréttar og dæmt þar 20.	

júní 1969. Var málsmeðferðin ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem eigi hefði öllum aðiljum, er hagsmuna höfðu að gæta, verið stefnt fyrir Hæstarétt. SÁ höfðaði þá mál af nýju á hendur SK um umferðarréttinn. Héraðsdómur í málinu komst að þeirri niðurstöðu, að Ó. sem SK hafði selt land, væri eigi skylt að þola umferð um leiguland sitt né láta í té vegarstæði án sérstaks samnings og var því sýknaður. Hins vegar var SK í héraðsdómi dæmdur til þess að viðlögðum dagsektum að afla SÁ réttar til umferðar og vegarlagningar um leiguland Ó. Héraðsdómariinn dæmdi því SK til að afla SÁ með samningum við Ó, umferðarréttar um leigulandið, en eigi verður fullrytt um fyrirfram, hvernig slíkri samningsgerð muni reiða af. Var því eigi hægt að ákveða slíkt með dagsektum. Samkvæmt þessu var talið, að málið hefði eigi fengið þá meðferð, að dómur verði lagður á það í Hæstarétti, og var því dómurinn ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi

749

Þeir J og H byggðu íbúðarhús og seldu sjö mönnum. Kaupendur töldu galla á húsinu og skorta á tæki, er þeir ættu rétt á. Kröfðu þeir því seljendur um bætur og stefndu allir í einu og sama máli. Dæmt, að kröfur bótakrefjenda væru sprottnar af sams konar tilvikum, en kröfurnar væru ekki af sömu rót runnar, enda hver einstök krafa byggð á sérstökum löggerningi. Var því dæmt, að kaupendur mættu ekki sækja þær allar í einu og sama máli, sbr. 47. gr. laga nr. 85/1936, og var hinn áfrýjaði dómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi

1013

Arkitektinn K krafði B, forstjóra fyrirtækisins B h/f, um gjald fyrir teiknivinnu. Dæmt, að málið væri mjög vanreifað, og var því héraðsdómur og meðferð þess ómerkt frá ákveðnum degi

1035

B. Opinber mál.

Í sakamáli einu var talið, að bæði rannsókn og gerð héraðsdóms væri mjög ábótavant. Var dómurinn ómerktur og málinu vísað heim í hérað til frekari rannsóknar og dómsálagningar af nýju

530

B, sem var starfsmaður hjá fyrirtækinu L, var ákærður fyrir fjárdrátt með því að standa eigi Gjaldheimtunni skil á opinberum gjöldum, sem hann hafði haldið eftir af kaupi starfsmanns L. Gjaldheimtan kærði mál þetta með bréfi 21. ágúst 1968. Rannsóknarlögreglan í Reykjavík tók skýrslu af B hinn 17. september 1968. Var málið síðan sent saksóknara ríkisins án frekari rannsóknar. Gaf saksóknari ríkisins út ákæru á hendur B hinn 16. desember 1968. Hafði

- þá ekkert verið kannað um stöðu og starfsskyldur ákærða og engar skýrslur teknar af skráðum fyrirsvarsmönnum L. Ákæran var því eigi talin reist á rannsókn, sem fullnægði skilyrðum laga um málshöfðun, sbr. 1. mgr. 115. gr. laga nr. 82/1961. Var hinn áfrýjaði dómur því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi 891
- Í máli einu, er höfðað var gegn M, vegna brota á iðnlöggjöf-inni, kom fram, að Á, sem hafði réttindi héraðsdómslögmanns, en var einnig aðalfulltrúi bæjarfógeta í bæ þeim, þar sem málið var rekið, hafði áður en rannsókn hófst haft afskipti af því sem lögmaður. Þrátt fyrir það framkvæmdi aðalfulltrúinn rannsókn í málinu. Málið var sent saksóknara ríkisins til ákvörðunar, er gaf út í því ákæru. Aðalfulltrúinn þingfesti málið í sakadómi, en kvað eigi upp dóm í því. Dæmt, að afskipti aðalfulltrúans af sakar-efninu, áður en það er komið til dómstóla, valdi því, að honum væri óheimilt að þinga í málinu og fara með það. Ákæran í málinu var því reist á rannsókn, sem, eins og á stóð, fullnægði ekki skilyrðum laga. Var hinn áfrýjaði dómur því ómerktur og ákærunni vísað frá héraðsdómi .. 1137

Ómerking ummæla. Sjá refsingar, ærumeiðingar.

Óréttmætir verzlunarhættir.

Prentréttur.

Prestar. Sjá embættismenn.

Rangur framburður fyrir dómi.

- Í sakamáli einu kom fram, að nokkrir menn höfðu borið rangt fyrir dómi. S var ákærður fyrir hlutdeild í þeim verknaði, en talið var, að hann hefði í símtali farið þess á leit við vitni eitt, að það bæri rangt. Byggðist þessi áburður á skýrslu vitnis þessa um atburðinn. Dæmt var, að eigi væri komin full sönnun fyrir efni símtals þeirra S og fyrrgreinds vitnis. Væri því varhugavert, þrátt fyrir líkur, að meta sakargögn S til áfellis. Var hann því sýknaður af kröfum ákæruvaldsins í málinu 801

Refsingar.

- Málsaðilja dæmd sekt, kr. 2.500.00, fyrir ummæli í málsskjali 64
Skipstjóra á togara, er dæmdur var sekur um fiskveiðibrot,
dæmd sekt, kr. 750.000.00 77
Manni, er greiddi skuldir sínar með innistæðulausum tékkum

og einnig vörur, dæmd refsing, fangelsi 6 mánuði	194
Manni, er tók bifreið og ók um skamman veg með áhrifum áfengis, dæmd refsing, fangelsi 3 mánuði, skilorðsbundið.	
Þá var hann sviptur ökuleyfi í eitt ár	202
Skipstjóri á bát var talinn sekur um fiskveiðibrot og dæmd sekt, kr. 40.000.00, en ekki vararefsing	212
Manni, er ók bifreið með áhrifum áfengis, dæmd refsing, varðhald 20 daga, og sviptur ökuleyfi ævilangt	430
Manni, er tók dráttarvél og ók ölvaður, dæmd refsing, varðhald 45 daga og sviptur ökuleyfi ævilangt	494
Maður, er falsaði tékka og seldi, dæmd refsing, fangelsi eitt ár	570
Mönnum, er stálu veiðarfærum, dæmd refsing, aðalmönnum fangelsi 3 mánuði og hjálparmanni fangelsi tvo mánuði, hvorutveggja skilorðsbundið	601
Manni dæmd refsing, fangelsi 4 ár, fyrir nauðgun	624
Manni dæmd refsing, varðhald 30 daga, fyrir líkamsárás	703
Manni dæmt fangelsi þrjá mánuði og kr. 1.200.000.00 sekt fyrir skattsvik og brot á bókhaldslögum	834
Málsaðilja dæmd sekt, kr. 1.000.00, fyrir ummæli í málsskjali	933
Manni dæmd refsing, fangelsi 7 mánuði, fyrir fjársvik	991
Manni, er ók bifreið með áhrifum áfengis, dæmd refsing, varðhald 10 daga, og sviptur ökuleyfi í eitt ár	1004
Manni, er stal frakka, dæmd refsing, fangelsi tvo mánuði	1075
Manni dæmt varðhald, 45 daga skilorðsbundið, fyrir tékkamisferli	1079
Manni, er ók bifreið með áhrifum áfengis, dæmd refsing, varðhald 15 daga, og sviptur ökuleyfi ævilangt	1115
Skipstjóri á bát, er var talinn sekur um fiskveiðibrot, dæmd refsing, sekt kr. 40.000.00	1151, 1159
Einstakar refsitgundir og önnur viðurlög:	
a. Sekt dæmd án vararefsingar:	
Fjárhæð sektar kr. 40.000.00	212
Fjárhæð sektar kr. 1.200.000.00	834
b. Sekt dæmd og varðhald sem vararefsing:	
Fjárhæð sektar kr. 2.500.00. Varðhald 5 daga	64
Fjárhæð sektar kr. 750.000.00. Varðhald 12 mánuðir ..	77
Fjárhæð sektar kr. 1.000.00. Varðhald 2 daga	933
Fjárhæð sektar kr. 40.000.00. Varðhald 20 daga	1151
Fjárhæð sektar kr. 40.000.00. Varðhald 20 daga	1159
c. Skilorðsbundin refsing dæmd	202, 494, 601, 1079
d. Varðhald dæmt	430, 703, 1004, 1115
e. Fangelsi dæmt	194, 570, 601, 624, 834, 991, 1075
f. Uptaka eigna dæmd	77, 212, 1151, 1159
g. Svipting verzlunarleyfis dæmd	834
h. Svipting ökuleyfis dæmd	202, 430, 494, 1004, 1115
i. Ómerking ummæla	64, 933

Réttarfar. Sjá aðfarargerðir, aðför, aðgerðarleysi, aðild, aðildareiddur, áfrýjun, áfrýjunarfrestur, áfrýjunarleyfi, ákæra, dómarrar, dómhæfi kröfu, dómstólar, endurrit skjala, endurupptaka máls, félagsdómur, fjárnám, fógetagerðir, frávisun, fyrning, gagnaöflun, gerðardómur, gjafsókn, gjafvörn, hafning máls, heimvisun, innsetningargerð, kyrrsetning, kærufrestur, kærumál, lög, lögskýring, lögbann, löghald, löggæzlumenn, lögmenn, lögsaga, lögtak, málflytjendur, málflutningur, málshöfðunarfrestur, málskostnaður, niðurfelling máls, ómaksbætur, ómerking, réttarfarsvitur, sáttir, sératkvæði, stefna, stefnubirting, tómlæti, úrskurður, útburðarmál, útivist aðilja, vanreifun, varnarþing, venjuréttur, vitni, þingsókn, þingvottar.

Réttarfarsvitur.

Ummæli aðilja í einkamáli, í skjali einu, ómerkt og sektað fyrir þau	64,	934
Að því fundið, að höndum væri kastað til samnings héraðsdóms		77
Að því fundið, að dómkvaddir matsmenn höfðu eigi gefið aðiljum kost á því að gæta réttar síns, áður en mat var framkvæmt, og eigi hafi komið fram, hvaða sjónarmið þeir hafi lagt til grundvallar matsgerðinni		296
Að því fundið, að við framkvæmd fjárnámsgerðar hefði fógeti eigi gætt lagareglna þeirra, er honum bar að gæta við framkvæmd gerðarinnar. Þannig hefði eigi verið nema einn vottur verið við gerðina, eignir eigi metnar til fjár, þótt fjárnám væri gert í fjórum fasteignum, og gerðarþolanda eigi skipaður réttargæzlumaður		341
Að því fundið, að fógeti hefði eigi gætt sem skyldi þeirra lagareglna, sem honum ber að fara eftir við framkvæmd fjárnáms. Eignir voru eigi metnar til fjár, þótt fjárnám væri gert í fjórum fasteignum, og gerðarþolanda eigi skipaður maður til réttargæzlu		378
Að því fundið, að óhæfilegur dráttur hefði orðið á rekstri máls vegna brots á umferðar- og áfengislögum		430
Gerð héraðsdóms talin andstæð ákvæðum laga		455
Í sakamáli einu var að því fundið, að mjög hefði verið kastað höndum til rannsóknar máls, áður en það var dæmt. Mál-efnalýsingu héraðsdóms væri mjög ábótavant. Þá hefði héraðsdómur eigi farið eftir ákvæðum 16. kafla laga nr. 82/1961 um sakarkostnað		530
Að því fundið, að fógeti las eigi upp það, sem skráð var í fógetabók		567
Að því fundið, að kröfugerð lögmanns fyrir skiptadómi væri eigi nægilega skýr og skilmerkileg		578

Dómari í sakamáli vittur fyrir óhæfilegan drátt á meðferð máls	586
Að því fundið, að landamerkjамál hefði dregizt mjög í héraði	719
Að því fundið, að í prestsþjónustubók var maður skráður faðir barns eftir einhliða skýrslu móður og að manningum fornspurðum	787
Að því fundið, að fógæti hafði við framkvæmd fjárnáms eigi gætt þeirra lagareglna, sem honum bar að gæta við framkvæmd fjárnáms	795
Héraðsdómari hafði haft afskipti af máli áður en rannsókn hófst fyrir sakadómi. Hann stýrði þó rannsókn og þingfesti málið eftir að ákæra hafði verið gefin út. Var dómara-num óheimilt að fara með málið og var vittur fyrir mistök í dómsýslu. Þá var að því fundið, að hann hefði eigi við frumrannsókn gætt ákvæða 77. gr. laga nr. 82/1961	1137

Réttargæzla.

Aðiljum stefnt til réttargæzlu	72, 296, 344, 749
--------------------------------------	-------------------

Ritfrelsi.

Ríkisstarfsmenn. Sjá opinberir starfsmenn.

Sakarefni skipt.

Mál til heimtu skaðabóta vegna vinnuslyss, einungis flutt að því er varðar fébótaskyldu	3
---	---

Sakaruppgjöf.

Skipstjóri, er ákærður var fyrir fiskveiðibrot, hafði áður fengið tvo refsídóma fyrir sams konar brot, en þann 30. nóvember 1968 var veitt almenn sakaruppgjöf vegna fiskveiðibrota, og höfðu því hin fyrri brot hans eigi ítrekunaráhrif 1151, 1159	
--	--

Samaðild.

Þeir J og H byggðu íbúðarhús og seldu sjö mönnum. Kaupendur töldu galla á húsinu og skort á tækjum, er þeir ættu rétt á. Kröfðu þeir því seljendur um bætur og stefndu allir í einu og sama máli. Dæmt, að kröfur bótakrefjenda væru sprottnar af sams konar tilvikum, en kröfurnar væru ekki af sömu rót runnar, enda hver einstök byggð á sérstökum löggerningi. Var því dæmt, að kaupendur mættu ekki sækja þær allar í einu og sama máli, sbr. 47. gr. laga nr. 85/1936, og var hinn áfrýjaði dómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi	1013
---	------

Sameign.

G var eigandi íbúðar í fjölbýlishúsi. Í fjölbýlishúsi þessu var húsfélag. Ein hitalögn var til hússins, og greiddu hinir einstöku íbúðareigendur hitakostnað svo og framlag til viðgerðar á lóð og kostnað vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði til hússjóðsins. G var í vanskilum við banka einn, er átt veðkröfu í íbúð hans. Lauk því þannig, að íbúðin var seld á nauðungaruppbóði. Krafðist húsfélagið þá, að því yrði greidd skuld G vegna hitakostnaðar, hússjóðsframlags, lóðarsjóðsframlags og kostnaðar vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði, sem lögveðskrafa af uppbóðsandvirði. Talið, að þar sem einungis einn neytlumælir vegna heits vatns væri í húsinu og eigi tæki til að mæla heitavatnsnotkun einstakra íbúða, þá væri upphitun í fjölbýlishúsinu algerlega sameiginleg, og væri því rétt samkvæmt ákvæðum 15. gr. laga nr. 19/1959 að jafna hitunarkostnaðinum niður á íbúðarhafa eftir rúmmáli íbúðar. Bæri því hver íbúðarhafi, eftir meginreglu um skuldaskipti, óskoraða samábyrgð á greiðslu þess heits vatns, er til hússins rynni. Hér væri því um sameiginlegan rekstur að ræða eftir eðli hlutarins og samkvæmt meginstefnu 11. gr. laga nr. 19/1959. Það væri þannig eðlileg skýring laganna, að sá hluti hitunarkostnaðar, sem samkvæmt rétttri niðurfjöfnun kæmi á hverja íbúð, sbr. grunnrök 4. mgr. 11. gr. og grunnrök 14. gr. fyrrgreindra laga, væri tryggður með lögveði í íbúðinni, ef íbúðarhafi lenti í vanskilum. Hliðstætt var talið gilda um hina aðra kröfuliði, og var því lögveðrétturinn tekinn til greina, og að húsfélagið skyldi fá fyrir það greitt beint af uppbóðsandvirði. Sératkvæði

479

Samningar.

Í októbermánuði 1967 rituðu sex rækjuútgerðarmenn á Bíldudal, þar með talinn F, fyrirtækinu M, sem tók rækju til vinnslu, bréf, þar sem segir, að í samningum á Ísafirði um rækjuveiðar sé tekið fram, að verði gengisfelling, hækki verð til rækjuveiðisjómannanna sem henni nemi. Þeir á Bíldudal telji sig því eiga að bera sama úr bitum og rækjuveiðisjómenn á Ísafirði. Verð rækjunnar úr sjó verði ákveðið kr. 8.50 fyrir hvert kílógramm, en verði gengisfelling, hækki verðið, sem henni nemur. Biðja bréfitendur síðan um, að rækjukaupandinn M staðfesti með bréfi, að samkomulag það, sem gert sé á Ísafirði, gildi einnig á Bíldudal. M svaraði bréfi þessu hinn 30. október 1967, þar sem segir, að fyrirtækið staðfesti að greiða hið tilgreinda verð fyrir rækjuna og sömuleiðis, að verði gengisbreyting, þá hækki verð

í hlutfalli við það. Í bréfinu er tekið fram, að M sé eigi kunnugt um hvernig samningsákvæðið varðandi gengisfellingu sé orðað í ísfirzka samningnum. Hins vegar vilji M taka fram, að hann leggi þann skilning í verðhækkun í sambandi við gengislækkun, að hún verki ekki aftur fyrir sig. Í málinu kom fram, að í samningnum á Ísafirði, sem um var rætt, var svo um samið, að yrði veruleg gengislækkun á samningstímabilinu, sem hrófli þeim grundvelli, sem samkomulag þeirra byggðist á, þá verði það tekið til endurskoðunar. Veruleg gengisfelling varð á íslenzku krónunni 24. nóvember 1967. Þrátt fyrir það var samningur rækjuútgerðarmanna og rækjukaupanda á Ísafirði eigi tekinn til endurskoðunar og engin verðhækkun varð á Ísafirði vegna gengisfellingarinnar. F neitaði að hækka verð rækjunnar við gengisfellingu, og krafði F þá M um verðmismun, miðað við, að verðið á rækjunni yrði hækkað hlutfallslega við gengisfellinguna. Dæmt, að tilmæli F og féлага hans í bréfinu frá 28. október 1967 um verðhækkun vegna gengisfellingar, hafi byggzt á rangri og villandi frásögn um samninga rækjuútgerðarmanna og rækjukaupanda á Ísafirði. Þessi villandi frásögn F og féлага hans hafi hins vegar orðið tilefni til hins hvatvíslega loforðs M. Eins og málavöxtum væri háttað, væri hann óbundinn af loforðinu. Var M því sýknaður af kröfunni 884

Samvinnufélög. Sjá byggingarsamvinnufélög.

Sáttir.

Sératkvæði.

A. Hæstiréttur.

Tveir dómenda Hæstaréttar gera sératkvæði um efni máls	47
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði um formhlið máls	72
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði um efni máls ..	97
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði um efni máls, þar sem krafizt var refsingar skipstjóra vegna fiskveiðabrots ..	212
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði um forsendur dóms	225
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði um efni máls	272
Tveir dómendur Hæstaréttar gera sératkvæði um úrslit máls ..	344
Tveir dómendur Hæstaréttar gera sératkvæði um úrslit máls ..	479
Einn dómenda Hæstaréttar gerir sératkvæði í opinberu máli ..	512
Tveir dómenda Hæstaréttar gera sératkvæði um efni máls ..	1044

B. Héraðsdómur.

Einn dómenda í héraði gerir sératkvæði	57
Einn dómenda í opinberu máli í héraði gerir sératkvæði	291

Einn dómenda í héraði gerir sératkvæði	680
Einn dómenda í héraði gerir sératkvæði	693

Sjó- og verzlunardómur.

Mál um farmsamning og farmgjald	244
Mál til heimtu bóta vegna vinnuslyss	301
Háseti krefjst vangoldinna vinnulauna á skipi og eigandi skips krefst bóta vegna óheimillar brottfarar úr skipsrúmi ..	326
Mál til heimtu launa skipstjóra á skipi	455, 693
Mál um skuldaskipti skipasmíðastöðvar og skipseiganda, varð- andi viðgerð á skipi, rekið fyrir sjó- og verzlunardómi	770
Mál milli tveggja kaupmanna hafði í héraði verið dæmt í bæjarþingi án meðdómsmanna. Sá aðili, er málinu tapaði í héraði, áfrýjaði því. Hann hafði látið sækja þing í upp- hafi í héraði, en þingsókn hans fallið þar niður á síðara stigi. Í greinargerð í héraði voru kröfur hans eigi studdar neinum haldbærum rökum. Hann áfrýjaði málinu og krafð- ist þess, að dómurinn yrði ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem málið ætti að dæma af sjó- og verzl- unardómi. Í Hæstarétti var talið, að sakarefnið væri mjög einfalt og hagsmunir áfrýjanda væru á engan hátt fyrir borð bornir, þótt málið, sem þar undir sjó- og verzlunar- dóm, væri rekið fyrir bæjarþinginu og sérfróðir meðdóms- menn eigi til kvaddir. Samkvæmt þessu var sem engin sýknuástæða hefði verið höfð uppi í Hæstarétti, og var frá- vísunarkrafan eigi tekin til greina og héraðsdómurinn stað- festur	784
Mál til heimtu launa háseta á farskipi	984
Mál til riftunar á skipskaupasamningi og skaðabóta vegna galla á skipi	1085

Sjóveð.

Háseta dæmt sjóveð í skipi til tryggingar launagreiðslum	326
Skipverjar á báti, sem fengið höfðu dóm fyrir vangoldnum launum sínum og sjóveðrétt viðurkenndan í bátnum, fá greiðslu dómsskuldarinnar af uppboðsandvirði bátsins 559,	563
T, sem var skipstjóri á bát, hætti störfum 27. júlí 1965. Hann höfðaði mál til heimtu launa sinna og uppsagnarfrestsbóta með stefnu, birtri 2. ágúst 1968. Sjóveðrétturinn var talinn fyrendur	693

Skaðabætur.

A. Innan samninga.

Í desembermánuði 1967 ræddi fyrirsvarsmaður útflutningsfyrir-
tækisins G við H um flutning á allmiklu magni af vörum

til útlanda. Fyrirsvarsmaður G telur, að hinn 20. desember 1967 hafi orðið fast samkomulag um, að H flytti 380 smálestir af mjöli með ákveðnu skipi í byrjun janúarmánaðar. Fyrirsvarsmaður H hafi meira að segja lofað að taka meira magn, ef unnt yrði. Kvaðst fyrirsvarsmaður G síðan hafa búið út lestunarlista, sem afhentur hafi verið fyrirvarsmanni H 27. desember, og hann engum athugasemdum hreyft við. Þegar til þess kom að lesta skip það, er flytja skyldi vöruna, neitaði H að taka flutning frá G, en þó tók hann 147.5 lestar af vörunum. Taldi G sig hafa orðið fyrir mjög miklu tjóni vegna þessa og krafði H um bætur. H neitaði að hafa lofað ákveðið að flytja nokkurt magn fyrir G. Hins vegar hafi verið tekið við lestunarlistanum með hliðsjón af því, að e. t. v. væri hægt að taka eitthvað til flutnings fyrir G. Skrifleg staðfesting hafi hins vegar aldrei verið gefin. Fram kom, að tvö stærstu skipafélög hér á landi gefa yfirleitt ekki skriflega staðfestingu á bókunum um vöruflutninga, nema þess sé sérstaklega óskað. Með hliðsjón af þessu og framkomu fyrirvarsmanna H í málinu, þá var talið, að fyrirvarsmenn H hefðu vakið það traust hjá fyrirvarsmönnum G, að bindandi flutningssamningur væri á kominn og H bæri með hliðsjón af þessu að bæta G tjón hans. Í málinu var einnig deilt um farmgjald fyrir vörur þær, er H flutti fyrir G. Farmgjaldið var ákveðið í erlendum gjaldeyri og taldi H, að G bæri að greiða það með gengi á greiðsludegi, en gengi íslenzkrar krónu hafði fallið allmikið frá því að flutningar fóru fram. Dæmt, að reikna bæri skaðabótakröfuna í íslenskum krónum, miðað við verðgildi hennar, þegar flutningarnir fóru fram, þar sem G hefði átt rétt á að skuldajafna bóta-

244

J var háseti á skipi H. J fór úr skiprúmi fyrirvaralaust og taldi sig hafa haft heimild til þess, þar sem verulegur dráttur hefði orðið á launagreiðslum. Dæmt, að ósannað væri, að verulegur dráttur hefði orðið á launagreiðslum. Var launakrafa J, sem talin var rétt út af fyrir sig, lækkuð um nokkurt fé vegna þess tjóns, sem J hafði valdið H með brottförinni

326

H hafði starfað sem bryti við heimavistarskóla einn. Í júní-mánuði 1966 réði skólastjóri skólans H sem bryta næsta skólaár. Seint í ágúst sama ár tilkynnti skólastjórinn H, að hann segði upp ráðningarsamningnum. H krafði ríkissjóð skaðabóta vegna riftunar samningsins. H var eigi talinn eiga rétt á skaðabótum, þar sem sannað væri, að háttsemi hans hið fyrra ár í húsakynnum skólans, svo sem ölbrugg og fleira, væri óviðurkvæmilegt og samrýmdist

- eigi starfi hans, og hefði skólastjóra verið heimilt að rifta ráðningu. Var ríkissjóður því sýknaður að kröfum H 459
- L seldi K íbúð í húsi einu í Reykjavík. Í afsalinu segir, að íbúðinni fylgi réttur til að byggja bílskúr á lóð hússins óátalið af meðeigendum. Er K tók við íbúðinni, kom í ljós, að byggingaryfirvöld töldu útilokað að leyft yrði að byggja bifreiðargeymslu á lóð hússins. K taldi sig hafa verið hlunnfarinn af L og krafði hann um skaðabætur, kr. 10.000.00. Dæmt, að ákvæðið í afsalinu væri til þess fallið að vekja hjá kaupanda þá skoðun, að ekki mundi verða fyrirstaða fyrir því af hálfu byggingaryfirvalda eða sameigenda, að hann mætti reisa bifreiðargeymslu við húsið. Með hliðsjón af þessu var L dæmt að greiða K kr. 10.000.00 í skaðabætur 1008
- I nóvembermánuði 1964 seldi H skipið HH til S á Ólafsfirði. Tók S við skipinu 14. nóvember 1964 og var því siglt til Akureyrar. Í janúarmánuði 1965, er skipið var tekið á land, kom í ljós, að það var stórskemmt af bráðafúa og haldið fleiri göllum. Eigi tilkynnti S þó seljandanum, H, um gallana, og var skipið rifið. Nýtti S sumt úr því og fékk vátryggingarbætur vegna bráðafúa. Eigi kvartaði S við H um gallana og krafðist ekki riftunar fyrr enn 11. október 1965. S krafði nú H um bætur vegna gallanna og riftunar kaupanna. Dæmt var, að kvörtun S vegna gallanna hefði verið allt of seint fram borin, sbr. 52. gr. laga nr. 39/1922, og var því hvorki riftunarkrafan né skaðabótakrafan til greina tekin. S krafði einnig ríkissjóð um bætur vegna þess, að Skipaskoðun ríkisins hefði gefið vottorð um að skipið væri í haffæru standi og veitt því haffærisskírteini. Ríkissjóður var sýknaður af þessum kröfum, þar sem talið var, að ákvæði laga um opinbert eftirlit með skipum miði að því að efla almennt öryggi í siglingum. Skýrsla um skoðun skipa og meðmæli með því að þau fái haffærisskírteini er ekki ætluð til að vera einhlítt sönnunargagn í ákvörðun um fjármálaleg viðskipti aðilja um skip. Yrði því ekki lögð skaðabótaskylda á ríkissjóð vegna tjóns, sem aðrir kynnu að hafa hlotið af slíkum viðskiptum, enda þótt ljós komi, að skoðun starfsmanna skipaefirlitsins hafi eigi verið framkvæmd af þeirri kostgæfni, sem nauðsynlegt væri. Með hliðsjón af þessu var ríkissjóður einnig sýknaður af skaðabótakröfum S. Í málinu krafði S einnig um greiðslu úr hendi H á ýmsum fjárhæðum, sem eigi var getið í héraðsdómsstefnu og eigi virðast hafa komið fram fyrr en við munnlegan flutning málsins. Voru þær því eigi taldar koma til álita í málinu 1085

B. Utan samninga.

1. Bifreiðaslys.

Hinn 15. júlí 1964 var bifreiðinni R 15513, sem er af Landrovergerð, ekið um Hvalfjörð á leið til Reykjavíkur. Kveðst A, ökumaður bifreiðarinnar, hafa komið að útskoti einu á veginum og þá séð bifreiðina R 14831 koma á móti sér. Handan útskotsins hafi verið ræsi, en honum hafi virzt bifreiðin, sem á móti kom, vera það langt í burtu, að engin hættu væri að halda áfram, enda vegurinn breiður handan við ræsið. Kveðst hann hafa ekið um 40 km hraða á klst. Er hann ók yfir nefnt ræsi, hafi hann enn hægt á ferðinni og vikið út á vinstri vegarbrún. Í því hafi bifreiðinni R 14831 verið ekið á móti mjög hratt og verið það mikið inni á veginum, að bifreiðarnar hafi rekizt saman, er þær mættust. Ökumaður R 14831, sem var á leið frá Reykjavík, kveðst hafa séð til ferða R 15513, þegar alllangt var á milli bifreiðanna. Vegurinn hafi verið allþröngur þarna, og þurfti að sýna sérstaka varúð þegar mætt var. Þar sem bifreiðin, sem á móti kom, hafi verið stödd, hafi verið útskot og rými nægilegt. Hafi honum því ekki komið annað til hugar, en að ökumaður þeirrar bifreiðar myndi bíða og því haldið hiklaust áfram, en þó frekar hægt á ferðinni og ekið með um 30–40 km hraða miðað við klst. Ökumaðurinn, sem á móti kom, hefði hins vegar ekki hirt um útskotið og ekið áfram, og hafi þá áreksturinn orðið. Talið sannað, að R 14831 hafi ekki verið á sinni vinstri vegarbrún. Þá hafi þeirri bifreið verið ekið gálauslega með hliðsjón af atvikum. Ökumaður R 15513 hafi heldur eigi gætt fullrar varúðar, þar sem hann hafði ekið framhá útskotinu. Var sök á árekstrinum skipt og ökumaður R 14831 talinn bera $\frac{2}{3}$ hluta sakar, en ökumaður R 15513 $\frac{1}{3}$ hluta. Var dæmt um tjón aðilja samkvæmt þessu

10

Hinn 4. september 1967 ók U bifreið sinni, R 13925, af bifreiðastæði norðan Þjóðminjasafns og ætlaði yfir norðurhelling Hringbrautar og austur þá götu. Er U ók af stað, kveðst hann hafa gætt umferðar og séð bifreið koma á vinstri akrein austan Hringbraut, mjög hægt, og hafi hún verið það langt burtu, að hann hafi haft nægan tíma til að aka yfir götuna. Kveðst hann því hafa ekið af stað og verið kominn talsvert út á götuna, þegar hann hafi séð bifreið, sem hafði komið á hægri akrein austan Hringbrautina á miklum hraða. Hafi hann reynt að auka hraðann til að forða árekstri, en það ekki tekizt og árekstur orðið, og hafi bifreiðin lent á hægri hlið R 13925, sem hafi síðan

oltið. Ökumaður bifreiðarinnar R 3185 hefur skýrt svo frá, að hann hafi ekið vestur Hringbraut á vinstri akrein á venjulegum umferðarhraða. Bifreið hafi verið á hægri akrein samsíða bifreið hans, en þó aðeins framar, og önnur á vinstri akrein spölkorn á undan. Þar sem hann hafi ætlað að halda áfram vestur Hringbraut og aka um innri akrein Melatorgs, hafi hann ákveðið að færa sig yfir á hægri akrein fyrir framan bifreiðina, sem var á hægri hönd. Þar sem umferðin hafi verið hæg, hafi hann aðeins þurft að auka hraðann lítið eitt, og því gefið stefnuljós til hægri og sveigt inn á hægri akrein. Er hann hafi verið búinn að rétta bifreið sína af á hægri akrein, hafi hann allt í einu séð, að hægt hafi verið á hraða bifreiðarinnar, sem til hliðar var, og þá hafi komið bifreið frá vinstri, er hann hafði eigi séð áður, á mjög hægri ferð, og árekstur verið óhjákvæmilegur. Dæmt, að ljóst væri, að bifreiðinni R 3185 hafi verið ekið óhæfilega hratt í umrætt sinn og sýnt verulegt gáleysi við skiptingu milli akreina í umrætt sinn. Var því fóbótaábyrgð lögð óskipt á eiganda þeirrar bifreiðar og váttryggingarfélag hennar. Var þeim gert að greiða bóta-krefjanda bætur vegna viðgerðar á skemmdum bifreiðarinnar og nokkurt fé í afnotamissi

22

Hinn 25. nóvember 1965 ók J bifreið sinni áleiðis til Keflavíkur. Á móts við svonefnda Ytri-Skor stóð vörubifreið, eign K. Ók J aftan á vörubifreiðina og meiddist mjög mikið. Vegur þarna er steypdur, um 7.5 m á breidd, en utan hans báðum megin 2 m malborinn vegjaðar. Vöruflutningabifreiðin er 2.35 m á breidd og hafði verið skilin eftir yzt á syðri helmingi hins steyppta hluta vegarins. Bifreið J rakst undir hægri pallhorn vörubifreiðarinnar. Hemlaför bifreiðar J reyndust vera um 21 m. Vörubifreiðin var mannlauus og ljóslauus, enda með sprunginn hægri afturhjólarða. Glitmerki saúst ekki á vörupallshorni. J kvaðst hafa ekið með um 40—50 km hraða miðað við klst. og haft á lægri ljósgeisla. Norðanstormur hafi verið og frost og skafið nokkuð yfir veginn. Hann hafi alls ekki orðið bifreiðarinnar var fyrr en áreksturinn varð. Ökumaður vöruflutningabifreiðarinnar kvaðst hafa verið að flytja vörur til Keflavíkur, er sprungið hafi hjólarði á bifreiðinni, og hafi hann því orðið að skilja hana eftir til að fá annan hjólarða, en hann hafi ekki haft varahjólarða. J hafði keypt húftryggingu fyrir bifreiðina hjá váttryggingarfélagi, er greiddi J verðmæti hennar, en krafði síðan Ö, ökumann vöruflutningabifreiðarinnar, um fé það, er það hafði greitt. Dæmt, að staðsetning vöruflutningabifreiðarinnar af hendi Ö hefði verið slík, að hún hefði skapað verulega

hættu fyrir þá ökumenn, er um veginn óku, en vegur þessi sé einn af fjölförnustu þjóðvegum landsins og byggður sem hraðbraut. Var því meginsök lögð á Ö. Hins vegar var talið, að J hefði eigi sýnt fulla aðgæzlu með hliðsjón af ökuskilyrðum og öðru, og var því talið rétt, að hann yrði talinn eiga $\frac{1}{4}$ hluta sakar, og var því Ö gert að greiða váttryggingarfélaginu $\frac{1}{4}$ hluta tjónsins. Sératkvæði 344

P var á leið á bifreið sinni upp Spítalastíg á Akureyri. Í sömu mund var Á á ferð á bifreið sinni niður götuna. Bifreiðarnar rákust á og skemmdust verulega. Vegur þessi er mjög þröngur og þarf sérstaka gætni við mætingar. Talið sannað, að Á hefði ekið framhjá útskoti og ekið óþarflega mikið inn á veginum. Var hann því talinn eiga meginsök á hvernig fór. Hins vegar var P einnig talinn eiga sök, þar sem hraði hans hefði verið óeðlilega mikill með hliðsjón af atvikum öllum, en sérstök ástæða var til aðgæzlu þarna. Var Á talinn eiga $\frac{1}{4}$ hluta sakar, en P $\frac{1}{4}$ hluta 386

Hinn 20. september 1965, milli kl. 3 og 4 um nóttina, ók R bifreið sinni frá Hvammstanga áleiðis inn í sveit. Um sama leyti var I, allmikið drukkinn, á gangi á þjóðveginum þarna og gekk í átt til Hvammstanga. R kveðst hafa ekið hægt, eða með um 30 km hraða miðað við klukkustund og vegurinn hafi verið sæmilegur. Allt í einu kveðst R, sem var ung stúlka, hafa séð eitthvað fyrir framan sig á veginum, og hafi þá verið mjög skammt á milli. Hafi þetta verið maður og veifað báðum höndum. Kveður R sér hafa brugðið svo mikið, að hún hefði sveigt bifreiðinni frá, en lent á mannum. Bifreiðin lenti hins vegar út af veginum og út í skurð. Veður var sæmilega gott, en loft skýjað og I dökkklæddur. Fram kom, að I hafði áður reynt að stöðva bifreið þarna á veginum og gengið í veg fyrir hana. I var talinn hafa sýnt stórkostlegt gáleysi í umrætt sinn með því að slangra þarna um veginn og reyna að stöðva bifreiðar í myrkri og um hánótt. Var hann sjálfur talinn eiga meginhluta sakar. R var þó hins vegar eigi talin hafa ekið með þeirri gætni, sem krefjast verður. Með vísan til 3. mgr. 67. gr. laga nr. 20/1958 voru $\frac{1}{2}$ hlutar ábyrgðar á tjóninu lagðir á eiganda bifreiðarinnar. I hlaut veruleg meisl vegna slýssins, fótbrotnaði, og var varanleg örorka hans metin 20%. Tryggingafræðingur taldi örorkutjón hans nema kr. 605.867.00, og hann krafðist kr. 75.000.00 í þjáningabætur. Örorkutjón I var metið kr. 420.000.00 og tjón hans vegna þjáninga og annarra ólíkamlegra atriða var metið kr. 75.000.00 396

I var ökumaður hjá varnarliðinu. Dag einn, er hann var að aka varnarliðsbifreið, fór bifreiðin út af veginum. Talið

var sannað, að slysið hefði orðið vegna þess, að bilun hefði orðið í stýrisbúnaði bifreiðarinnar. Viðhald og umhirða bifreiðarinnar hafði verið mjög léleg. Með hliðsjón af þessu var dæmt, að varnarliðið bæri ábyrgð á tjóni því, sem I varð fyrir í umrætt sinn, en samkvæmt lögum nr. 110/1951 bæri ríkissjóði að greiða bótakröfu I. I varð varanlegur öryrki eftir slysið. Voru honum dæmdar örorkubætur kr. 450.000.00, og bætur fyrir þjáningar og röskun á stöðu og högum kr. 55.000.00	544
Hinn 9. febrúar 1968 ók H bifreið sinni af Jeep-gerð, Suðurlandsveg áleiðis til Reykjavíkur. Á móts við Jaðar var bifreiðin á um 40 km hraða miðað við klukkustund og snerist þá á veginum og stöðvaðist. Rétt á eftir H ók G. Hann gat ekki stöðvað bifreið sína, og lenti hún á bifreið H. Bifreið G var keðjulaus, og ökumaður hennar kvaðst ekkert hafa getað að gert, er bifreið H snerist á veginum og stöðvaðist, enda hafi verið hálka á brautinni. H krafði nú G og váttryggingarfélag hans um bætur. Talið, að G hafi ekið ógætilega, hratt og óvarlega miðað við aðstæður, og ætti hann meginsök á hvernig fór. Hins vegar var talið, að H yrði að bera nokkurn hluta sakar vegna þeirrar hættu, sem hann skapaði á veginum. Var dæmt, að G og váttryggingarfélagi hans bæri að bæta tjón H að ¼ hlutum	902
2. Fjársvik.	
Manni, er greitt hafði skuld sína með innistæðulausum tékkum, dæmt að greiða kröfuhafa skuldina	194
E, er selt hafði falsaða tékka, dæmt að greiða þeim, er tekið hafði við tékkunum, skaðabætur	570
3. Líkamsárás.	
F var dæmdur til refsingar fyrir m. a. að hafa nauðgað K, 17 ára að aldri. Í málinu var F dæmdur til að greiða K kr. 100.000.00 í skaðabætur	624
Þeir S og A hittust á veitingahúsi einu vel drukknir. Varð með þeim handalögmál. S barði A og sparkaði í hann. Varð A fyrir nokkrum meiðslum, m. a. varð að taka tennur úr gómum hans. S var refsað vegna þessa og dæmt að greiða A nokkrar skaðabætur	703
4. Ýmsar skaðabætur.	
S krafði héraðsdómarann B um bætur vegna meðferðar hans á máli einu, er hann hafði dæmt. Málinu var vísað frá héraðsdómi, þar sem bætur verða eigi krafðar á þennan hátt, samkvæmt ákvæðum 2. mgr. 34. gr. laga nr. 85/1936, og var sú niðurstaða staðfest í Hæstarétti	64

- Á árinu 1964 gerðust þeir J, Þ, Á og A sekir um misnotkun tékka í sambandi við viðskipti við pósthúsið á Keflavíkurflugvelli. Var þeim dæmt refsing vegna þessa. Póst- og símamálastjórnin taldi sig af þessum sökum hafa orðið fyrir tjóni, er nam kr. 2.667.045.72 auk vaxta og kostnaðar. Krafði póst- og símamálastjórnin félag eitt um skuld þessa, en þangað hafði meginhluti fjárins runnið. Gerði félagið dómssátt og skuldbatt sig til að greiða féð. Eigi var staðið við greiðsluloforð. Gerði póst- og símamálastjórnin þá fjárnám í eignum félagsins, og voru þær síðan seldar á nauðungaruppbóði. Bú félagsins var síðan tekið til gjaldþrotaskipta. Póst- og símamálastjórnin taldi, að hún ætti ógreitt vegna þessarar skipta, kr. 543.553.84 auk vaxta og kostnaðar, og krafði þá J, Þ, Á og A um greiðslu þessa fjár. Var þeim dæmt að greiða póst- og símamálastjórninni fé þetta, enda ættu þeir sök á tjóni póst- og símamálastjórnarinnar 123
- Á árinu 1965 var V, stýrimaður á skipi, eign útgerðarfélagsins J, dæmdur til að greiða sekt í Danmörku vegna smyglbrots. J greiddi sektina til þess að fá farbanni af skipi sínu létt. Krafði J síðan V um fé þetta, og var dæmt, að V bæri að greiða því féð í dönskum krónum auk vaxta. Sératkvæði .. 272
- Hinn 2. september 1967 krafðist móðir S þess, að hann yrði sviptur sjálfræði vegna drykkjuskapar og óreglu. Hún afturkallaði síðan beiðnina, þar sem S vistaðist af sjálfsdádómum á sjúkrahús til lækninga. Enn krafðist móðir S þess, að hann yrði sviptur sjálfræði 20. desember 1967. Hófst dómsrannsókn út af þeirri beiðni 28. s. m., og saksóknari ríkisins höfðaði sjálfræðissviptingarmál gegn S hinn 18. janúar 1968. Þetta mál felldi saksóknari hins vegar niður hinn 9. september 1968 eftir tilmælum móður S, 11. maí 1968, enda var S þá að læknisdómi talinn sæmilega heilbrigður. Hinn 24. desember 1967 óskaði bróðir S þess, að hann yrði handtekinn og fluttur á sjúkrahús. Löggæzlumenn tóku S, þar sem hann sat að snæðingi á veitingahúsi einu, fluttu hann á lögreglustöðina og síðan á sjúkrahús. Þá lá fyrir vottorð læknisins, dags. 23. desember 1967, þar sem óskað var eftir plássi á sjúkrahúsi fyrir S vegna drykkjusýki. S var settur á órólega deild á geðsjúkrahúsinu, og var þar um sinn. Hinn 9. janúar 1968 undirritaði S skuldbindingu, sem yfirlæknir sjúkrahússins lagði fyrir hann, þar sem hann skuldbatt sig til að dvelja á sjúkrahúsinu allt að 6 mánuðum. Skuldbindingu þessa afturkallaði S sama dag. S fór síðan af sjúkrahúsinu hinn 15. janúar 1968 án leyfis og var fluttur þangað aftur með lögregluvaldi að beiðni yfirlæknisins hinn 17. s. m. Dvaldi hann þar til 30. janúar 1968, er hann var fluttur á annað

- sjúkrahús til aðgerðar. Geðlæknir taldi S haldinn geðveilu og drykkjuhneigð, en að hann væri ábyrgur gerða sinna og ekki hættulegri en fjöldi slíkra manna, sem að öllu leyti eru frjálsir. S krafði nú ríkissjóð um bæt看 vegna ólög-mætrar frelsissviptingar. Talið, að handtaka S og vistun hans á geðsjúkrahúsinu hinn 24. desember 1967 hefði, eins og aðgerðum var háttað, eigi átt rétt á sér samkvæmt ákvæðum laga nr. 39/1964, né öðrum réttarreglum. Skuld-binding sú, sem S var látinn undirrita hinn 9. janúar 1968, var eigi talin bindandi, og var því hald hans eftir þann dag og síðari handtaka hans, 17. janúar 1968 og vistun hans, því ólög-mæt. Var ríkissjóður dæmdur til að greiða S miskabætur, kr. 50.000.00, en eigi var talin ástæða til að greiða bætur fyrir atvinnutjón 415
- F var handtekinn ölvæður á almannafæri. Var hann fluttur í gæzluvist. Fangavörður leit inn til F um kvöldið, og skipt-ust þeir á orðum. Allt í einu stókk F á klefahurðina, sem var opin, en fangavörðurinn hugðist loka henni, og klemmd-ist einn finger F í hurðarfalsinu. F krafði ríkissjóð um bætur vegna slyss þessa. Dæmt, að meginástæða slyssins væri ölvun og ógætni F, en hins vegar hefði fangavörður-inn eigi sýnt fyllstu aðgæzlu. Var ríkissjóði gert að greiða F tjón hans að $\frac{1}{4}$ hluta. F var talinn hafa hlotið 3% varanlega örorku, auk nokkurrar tímabundinnar örorku. Hann var mjög tekjulágur. Atvinnutjón hans var metið kr. 60.000.00, og bætur fyrir lýti og þjáningar kr. 40.000.00. Vextir eldri en fjögurra ára voru taldir fyrndir 498
- Aðili að skiptamáli taldi, að skiptaráðandi hefði synjað sér um endurrit skjala og bókana í málinu. Krafðist hann þess í kærumáli, að skiptaráðandinn yrði látinn sæta viðurlögum samkvæmt 21. gr. laga nr. 57/1962 og greiða kr. 200.000.00 í skaðabætur. Þar sem bótakrafa verður ekki höfð uppi í kærumáli, var henni vísað frá Hæstarétti 767
- Hinn 5. október 1965 var m/s H að veiðum. Varð þá það óhapp, að nótin og snurpuvírinn fóru í skrófu skipsins. Skipstjórn-armenn báðu um aðstoð björgunarbátsins G. Kom G á vett-vang, og fór froskmaður frá því skipi og kafaði að skrófu m/s H. Er hann hafði losað nótna úr skrófunni, brá hann keðju utan um snurpuvírinn, og var vír á vindu skipsins síðan fest við keðjuna. Er froskmaðurinn hafði losað snurpuvírinn úr skrófunni, var gerð tilraun til að draga hann inn í skipið, en keðjufestingin hélt ekki, og sökk því nótin. Útgerðarmaður m/s H taldi, að þetta hefði gerzt fyrir mistök starfsmanna m/s G, og krafði því eigendur þess skips um bætur. Dæmt, að ljóst væri, að samráð hefðu verið um, hvaða vinnubrögð skyldu vera höfð, milli yfir-

manna á m/s G og skipverja á m/s H. Ekki kom fram, hvaða skipverjar á m/s H höfðu haft samráð við yfirmenn á m/s G um tengingu vírsins og festingu keðjunnar. Var eigi talið sannað, að það hefði verið vegna yfirsjónar og handvamar starfsmanna G, að eigi tókst að bjarga nótninni. Var því G sýknaður af kröfum útgerðarmanns H í málinu og í dómi Hæstaréttar er fram tekið, að ekki hefði verið hirt um að afla álits verkkunnáttumanna um vinnubrögð þau, sem viðhöfð voru við að ná upp nótninni 773

Bóndinn S á bænum G varð fyrir því óláni, að búpeningur hans sýktist af sjúkdómi, sjaldgæfum hér á landi. Einnig sýktist búfé nágranna hans. Voru í því sambandi gerðar ýmsar sóttvarnarráðstafanir og gripum slátrað. S krafði ríkissjóð um bætur vegna þessa. Dæmt, að samkvæmt grunnsjónarmiðum laga, sbr. 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952, kunni S að eiga rétt til nokkurra bóta vegna sóttvarnaraðgerðanna, að svo miklu leyti sem hann hefði eigi aukið tjón sitt með aðgerðum sínum eða gefið fyrirvara- lausar kvittanir. Talið, að í samræmi við niðurlagsákvæði 7. gr. laga nr. 11/1928 og 2. gr. laga nr. 16/1952, sbr. 2. og 3. mgr. 10. gr. reglugerðar nr. 20/1952, væri rétt, að gerðardómur, svo skipaður sem í 7. gr. laga nr. 11/1928 greinir, kvæði á um bæturnar. Var héraðsdómurinn því felldur úr gildi um annað en málskostnað 908

Hinn 27. janúar 1968 brann verksmiðjuhús eitt á Akureyri. Vörubirgðir verksmiðjunnar og innbú var tryggt hjá vátryggingarfélaginu A. Greiddi A síðan eigendum bætur samkvæmt samkomulagi, er þeir gerðu sín á milli. Nam bótafjárhæðin kr. 1.325.210.00. A taldi, að kviknað hefði í húsinu út frá rafmagni, og krafði því R, rafveitu þá, er átti lagnir, um endurgreiðslu þess fjár. Með áliti dómkvaddra manna, bæði í Hæstarétti og í héraði, voru taldar leiddar það sterkar líkur að því, að lagt var til grundvallar, að orsök eldsvoðans hefði verið óforsvaranleg gerð og staðsetning raflínu, er flutti orku til annars húss rétt hjá verksmiðjuhúsi því, sem um var að ræða. Í málinu kom fram, að verkstjóri R hafði um morguninn, áður en bruninn varð, séð, að línan var gölluð, rétt við verksmiðjuhúsið, án þess að gera ráðstafanir til úrbóta. Samkvæmt þessu var talið, að R bæri fébótaábyrgð á því tjóni, er húseigandi varð fyrir við eldsvoðann. Þar sem A hafði bætt húseigandanum tjónið, var talið, að hann ætti samkvæmt 1. mgr. 25. gr. laga nr. 30/1954 rétt á því, að A endurgreiddi tjónið. Hins vegar var talið, að sök R væri eigi stórkostleg og byggðist öðrum þræði á gáleysi starfsmanna hans, yrði að beita niðurlagsákvæðum 1. mgr. 25. gr. laga nr. 30/1954 og lækka

skaðabótaábyrgðina. Fjárhæð kröfunnar var, eins og áður greinir, byggð á samkomulagi fyrirvarsmanna verksmiðju-eigenda og A. Eigi var unnt að afla frekari gagna um hið raunverulega tjón, og með hliðsjón af því og að lækka bæri fébætur úr hendi R, var R dæmt að greiða A kr. 800.000.00. Sératkvæði 1044

5. Vinnuslys.

Á árinu 1966 hóf H störf hjá ölgerðinni E hér í borg. Hinn 27. september 1966 fól verkstjórinn H að taka á móti flöskum, sem voru að koma úr hitaofni verksmiðjunnar, og setja þær í kassa. Er H var að þessari vinnu sinni, sprakk ein flaskan með þeim afleiðingum, að glerbrot hrökk í hægra auga H, og missti hann sjón á því. Við vitnaleiðslur kom fram, að það kemur nokkrum sinnum fyrir, að flöskur sprynga, bæði þegar þær eru í gerilsneyðingu í hitaofninum og eins er þær biðna kælingar. Mjög erfitt er að sjá, hvort gallar séu í flöskunum, ef þær eru dökkar að lit. Öryggiseftirliti ríkisins var ekki tilkynnt um slysið, en það taldi, að hlífðargleraugu hefðu getað komið í veg fyrir það. Dæmt, að þar sem all algengt væri, að flöskur hefðu sprungið í verksmiðju E, og hann hefði eigi gert fyllilega sennilegt, að hann hefði gert allar nauðsynlegar ráðstafanir til að verja því, að slík sprenging á flöskum, sem slysaheittu hefði í för með sér, ætti sér stað, og að hann hefði eigi viðhaft nægilegan öryggisútbúnað til að verja starfsmenn sína slysum, bæri hann fébótaábyrgð á tjóni því, er H varð fyrir vegna slyss þessa 3

Hinn 18. febrúar 1961 fór Ó ásamt öðrum manni til vinnu við vegagerð í Súðavíkurlíð í Ísafjarðarsýslu. Nokkur stormur var á og hláka. Eigi höfðu starfsmennirnir hlífðarhjálma, en nokkurt grjóthrun var þarna í hlíðinni. Er Ó var að vinnu sinni, féll steinn úr hlíðinni í höfuð honum, og hlaut hann verulega áverka. Krafði Ó Vegagerð ríkisins um bætur vegna slyssins. Talið var sannað, að Ó hefði slasast af steini þeim, sem á hann hrundi, er hann var að vinnu sinni í umrætt sinn. Sannað væri, að nokkur hætta væri á steinhruni þarna á veginum, sérstaklega með hliðsjón af veðurfari því, sem þarna var í umrætt sinn. Hefði því fyrirvarsmönnum vegagerðarinnar borið að sjá til þess, að starfsmennirnir hefðu hlífðarhjálma til að nota við vinnu sína í umrætt sinn, sbr. 5. og 25. gr. laga nr. 23/1952. Hins vegar var fram komið, að Ó hafði unnið um margra ára skeið hjá Vegagerð ríkisins m. a. við þennan veg. Var hann því gerkunnugur staðháttum öllum og þeirri hættu, sem þarna gat verið af steinhruni. Var Ó því talinn hafa

sýnt nokkra ógætni, með því að hafa farið til vinnu, án þess að æskja þess að fá hlífðarhjálmar, en hlífðarhjálmar voru til í stöðvum vegagerðarinnar á Ísafirði. Var því $\frac{1}{4}$ hluti sakar lagður á hann sjálfan. Læknar mátu varanlega örorku Ó vegna slyssins 15%. Tryggingafræðingur taldi tjón hans vegna slyssins, að frádregnum bótum frá Tryggingastofnun ríkisins, kr. 60.085.00, nema kr. 293.280.00. Tjón Ó var dæmt hæfilega metið kr. 180.000.00, og höfðu þá verið dregnar frá bætur frá Tryggingastofnun ríkisins, sem áður getur. Tjón Ó vegna röskunar á stöðu og högum og þjáninga var metið kr. 40.000.00. Sératkvæði 97

Hásetinn S var á bátnum G vorið 1966. Hinn 7. marz 1966 var G að veiðum út af Öndverðarnesi. Var verið að draga þorskanet. Talsverður sjór var og um 5 vindstig á ASA. S skýrir svo frá, að hann hafi staðið aftan við spilið, er dregur netatrossur, og þá hafi netateinninn festzt í rauf á netaskífunni. Hafi hann verið að hægja á spilinu með hægri hendi, er báturinn hafi dottið niður að framan, og þá létt á spilinu og hraði þess aukizt. Hendi hans lenti þá í spilinu og meiddist mjög. S krafði eigendur G um bætur. Dæmt, að slysið hefði orðið fyrir óhappatilviljun, er kvika reið undir bátinn. Ósannað væri, að netateinninn hefði festzt í rauf í netaskífunni, og að það atvik, þó rétt hefði verið, hefði orsakað slysið. Slysið var ekki talið þess eðlis, að um það yrði beitt reglum um hættulegan atvinnurekstur. Samkvæmt þessu var eigandi bátsins sýknaður af kröfum S 301

H, 16 ára að aldri, starfaði hjá hraðfrystihúsinu T. Hafði hann unnið þar um nokkurt skeið að ýmsum störfum. Dag einn var honum falið það starf að tína frosin fiskbein með sting upp í svonefndan tætarar. Var tætarinn í kassa og á kassanum op, þar sem beinin skyldu látnar. H skýrði svo frá, að er hann hefði verið að tína beinin, hafi þau flækzt fyrir kassaopið. Hafi hann þá farið upp á tætarakassann til að laga beinin, og er hann hafi verið að laga beinin til, hafi vettlingur hans festst í beinum og dregizt niður í tætarann þannig, að hendi hans hafi stórskaddazt. Talið, að slysið yrði hvorki rakið til vanbúnaðar á vinnustað, skorts á öryggisútbúnaði né ófullnægjandi verkstjórn, og starf H hefði verið einfalt og almennt séð hættulítið. H hefði hins vegar farið upp á beinakassann, sem honum hafi þó verið bannað af verkstjóra, og því sjálfur stofnað sér í hættu. Var hann því sjálfur talinn eiga alla sök á slysinu. Það var eigi talið skipta máli, þótt Öryggiseftirlit ríkisins hefði eigi verið tilkynnt um slysið 334

S starfaði í hraðfrystihúsi F. Vann hann við hausunarvél og var starf hans í því fólgið að stjórna vélinni og hagræða fisk-

inum áður en hann færi inn í vélina, eða leggja fiskinn í vélina. Fiskurinn barst að eftir færiband. Stóð S á rimlapalli fyrir framan vélina. Það vildi til eitt sinn, er vélin var í gangi, að S rann til á pallinum, og lenti vinstri hönd hans ofan í færiskúffu, sem flytur fiskinn að hausahnífnum. Barst höndin undir griparm vélarinnar og sat þar föst. Þá seildist S með hægri hendi í slökkvirofa, og stöðvaðist vélin þá þegar. Síðan sleppti hann taki á rofanum, en vélin hélt þá áfram. Kallaði hann þá menn til aðstoðar, en hafði þá hlotið veruleg meiðsl. Fram kom, að fyrrgreindur rofi var bilaður, þannig, að þó á hann væri þrýst, þá stöðvaði hann eigi hausunarvélina nema meðan rofanum sjálfum var haldið inni. Rofinn var hins vegar þannig byggður, að hann átti að haldast inni, eftir að honum hafði verið þrýst inn. Þar sem meginástæða slyssins var þannig vanbúnaður á tækjum og bilun þeirra, sem F bar ábyrgð á, var meginsök og ábyrgð á tjóninu lögð á F. Hins vegar var talið, að S hefði eigi haft næga aðgát við vinnu sína, þar sem þar þurfti að hafa í huga, að pallurinn væri blautur, auk þess sem fram kom, að sjón S var mjög skert. Var S talinn eiga rétt á að fá tjón sitt bætt að ⅔ hlutum. Tryggingalæknir taldi varanlega örorku S vegna slyssins 40%. S taldi tap sitt vegna tímabundinnar og varanlegrar örorku kr. 1.471.290.00 samkvæmt útreikningi tryggingafræðings. Þar frá bæri hins vegar að draga kr. 263.188.00 og kr. 91.135.60, er hann hefði fengið greiddar frá Tryggingastofnun ríkisins. Þá taldi hann sig eiga rétt á bótum fyrir lýti og þjáningar, svo og röskun á stöðu og högum, kr. 500.000.00. Hæfilegt mat á tjóni S vegna tímabundinnar og varanlegrar örorku var talið nema alls kr. 570.000.00, og höfðu þá verið fráðregnar þær tryggingabætur, sem áður er getið, kr. 354.232.60. Bætur fyrir ólíkamlegt tjón voru metnar hæfilegar kr. 75.000.00 434

6. Þjófnaður.

Mönnum, er stolið höfðu veiðarfærum, dæmt að greiða eiganda þeirra skaðabætur, þ. á m. bætur fyrir aflatjón, en þeir misstu af einni veiðiferð vegna þess, að veiðarfærin vantaði 601

Skattar.

1. Aðstöðugjald.

Kaupmaðurinn M var ákærður fyrir að hafa dregið verulegan hluta viðskiptaveltu sinnar á árunum 1963 og 1964 undan framtali, með því að hafa skotið sér undan greiðslu aðstöðugjalds, og var honum dæmd refsing vegna þessa undanskots 834

2. Söluskattur.

Kaupmaðurinn M var talinn hafa dregið undan framtali til söluskatts verulegan hluta vörusölu verzlunar sinnar. Var honum dæmd refsing vegna þessa undanskots 834

3. Tekjuskattur.

Kaupmaðurinn M var dæmdur sekur um að hafa dregið verulegan hluta viðskiptaveltu sinnar á árunum 1963 og 1964 undan framtölum, og var honum dæmd refsing fyrir undanskot á tekjuskatti 834

4. Útsvar.

Útgerðarfyrtækið F tók í notkun nýjan togara á árinu 1958. Á árunum 1958—1960 fyrndi félagið togarann um 20% á ári samkvæmt sérstökum heimildum. Af þessum ástæðum kom fram tap á rekstrarreikningum félagsins, og voru þau flutt á milli ára og einnig yfir árin 1961, 1962 og 1963. Á árinu 1964 var hins vegar hagnaður á rekstri félagsins. Félagið taldi, að það mætti draga frá hagnaðinum tap félagsins, sem stafaði af 20% fyrningum frá árunum 1958—1960. Skattfyrvöld vildu eigi á þetta fallast. Var F í því sambandi gert að greiða tekjuútsvar, sem félagið greiddi, en endurkrafði síðan í sérstöku máli. Dæmt, að F væri heimilt að draga frá umræddum hagnaði tap vegna 20% fyrningar þeirrar, sem um er rætt í málinu, en samkvæmt 31. gr. laga nr. 51/1964, um tekjustofna sveitarfélaga, giltu ákvæði b-liðar 15. gr. laga nr. 55/1964, sbr. lög nr. 90/1965 um tekjuskatt og eignarskatt, við álagningu útsvara árin 1965 og 1967. E-liður ákvæða til bráðabirgða í lögum nr. 51/1964 tæki ekki til b-liðar 15. gr. laga nr. 55/1964, sbr. lög nr. 90/1965. Var Gjaldheimtunni í Reykjavík dæmt að endurgreiða F hið ofgreidda útsvar 613

Kaupmaðurinn M var dæmdur sekur um að hafa dregið undan skattframtölum verulegan hluta viðskiptaveltu sinnar og skotið sér þannig undan útsvarsgreiðslum svo verulegum fjárhæðum nam. Var honum dæmt refsing vegna þessa .. 834

Skattsvik. Sjá og skattar.

M rak stóra verzlun í Reykjavík. Hann var ákærður fyrir að hafa á árunum 1963 og 1964 dregið undan framtali bæði til tekju- og eignarskatts og söluskatts verulegan hluta af viðskiptum sínum. Héraðsdómendur komust að þeirri niðurstöðu, að vangreiddur söluskattur fyrir þessi ár næmi um kr. 269.000.00 og vangreiddur tekjuskattur um kr. 330.000.00. Þá hefði M dregið undan að greiða útsvar svo verulegu fé nam. Í Hæstarétti var talið, að hin undandregnu skattgjöld næmu ekki lægri fjárhæðum en metið hefði verið í

héraðsdómi. Var M talinn hafa gerzt sannur að því, að hafa gefið rangar skýrslur um viðskipti sín og þannig skotið sér hjá að greiða söluskatt, tekjuskatt, útsvar og aðstöðugjald. Var hann talinn hafa unnið til refsingar fyrir þessi brot sín. Þá var M sakfelldur fyrir að hafa sýnt sig í bókhaldsóreiðu og rangfærðu bókhaldi. Var honum dæmd refsing, fangelsi þrjá mánuði og 1.200.000.00 króna sekt til ríkissjóðs	834
--	-----

Skilorðsbundnir refsidómar.

Maður var dæmdur og sekur fundinn um brot á umferðar- og áfengislögum. Dæmd skilorðsbundin refsing	202
Manni, er rofið hafði skilorð fyrri dóms, dæmd refsing fyrir fyrri og síðara brot í einu lagi	991
Manni dæmt 45 daga varðhald skilorðsbundið fyrir tékkamisferli	1079

Skiptamál.

J og kona hans bjuggu á jörð einni, er þau áttu. Hinn 8. desember 1947 afsalaði J hálfri jörðinni til sonar síns, S. J andaðist 1948 og kona hans 1950. Ekki fóru fram búskipti eftir þau hjón. S andaðist 1965. Reis þá deila milli erfingja um, hvort gilt væri afsalið frá 1947. Dæmt, að eigi hefði verið nægilega leyst úr efnisþáttum málsins í skiptadómi og málið vanreifað. Var því úrskurður skiptadóms ómerktur og málinu vísað heim í hérað til úrskurðar af nýju	578
Í máli einu um búskipti hjóna, er slitu hjónabandi sínu, var talið, að mjög skorti á gögn og reifun, og var úrskurður skiptadóms felldur úr gildi og málinu vísað heim í hérað til meðferðar af nýju	670
Þau S og B kynntust á árinu 1951 og stofnuðust með þeim festar. Hinn 2. júní 1951 varð S fyrir stórslysi. Þau S og B gengu í hjónaband 14. október 1951, en ekki gerðu þau með sér kaupmála. S krafði vinnuveitanda sinn um bætur vegna slyssins, og með dómi, uppkveðnum 13. febrúar 1965, voru honum dæmdar kr. 350.000.00 í örorkubætur og kr. 40.000.00 í bætur fyrir þjáningar og lýti. Fé þetta var notað til íbúðarhúskaupa og kaupa á verzlun og verzlunarhúsnæði. Á árinu 1969 ákváðu hjónin að slíta hjónabandi sínu. Eigi náðist samkomulag um skipti bús þeirra. Krafðist S 29.93% af óskiptu búinu, sem samsvaraði eftirstöðvum bótanna, svo og helming þess, er eftir var. Taldi S, að B gæti eigi krafizt þess hlutar af fyrrgreindum tjónbótum, er eftir stæði að verðmæti, miðað við skilnaðardag þeirra, 18. janúar 1969. Dæmt, að krafa hans yrði ekki tekin til greina og búið skyldi skiptast jafnt á milli hjónanna, enda	

- hefði S eigi skilið svo til, er hann festi fé sitt í fasteignum, að þær eða ígildi þeirra skyldi verða utan skipta, ef bú þeirra B sætti skiptameðferð 897
- Bú F var tekið til gjaldprotaskiptameðferðar 14. apríl 1967. Á skiptafundi í búinu bar K fram ósk um heimild til málshöfðunar til riftunar ákveðnum samningi. Var málshöfðunarleyfið veitt, en með dómi Hæstaréttar var auglýsing um skiptafund þennan eigi talin birt á lögmæltan hátt og málshöfðunarheimildin því talin ógild. Síðan var boðað til skiptafundar 17. desember 1968 til þess að taka ákvörðun um málshöfðunarheimildina. Var þá ákveðið að fresta ákvörðun um málið til næsta fundar, og síðan var málinu frestað nokkrum sinnum, en málshöfðunarheimildin síðan veitt á fundi 20. janúar 1969. Var því þá yfir lýst af hendi K, að málssóknin yrði búinu að kostnaðarlausu. F, sem málshöfðunarheimildin beindist að, áfrýjaði ákvörðun þessari. Dæmt, að skiptaráðanda beri að skera úr ágreiningi sem þessum og með hann fara sem hann teldi bezt samrýmast hagsmunum búans. Samkvæmt þessu, og þar sem fallið var á, að rétt hefði verið að veita málshöfðunarheimildina, var ákvörðunin staðfest 998

Skirðifisbrot.

- K var ákærður fyrir nauðgun. Var hann talinn sannur að sök um verknaðinn og dæmt fangelsi 4 ár með hliðsjón af 77. gr. laga nr. 19/1940 624

Skjalafals.

- M var sakaður um að hafa falsað víxil, þannig, að hann hefði breytt fjárhæð hans úr kr. 5.000.00 í kr. 25.000.00. Eftir uppsögu héraðsdóms könnuðu dómkvaddir menn skriftarsýnishorn frá ákærða og víxilinn og treystust ekki til að fullyrða, að um fölsun væri að ræða. Þá voru menn þeir, er áritað höfðu víxilinn, eigi öruggir í framburði sínum um víxilfjárhæðina í upphafi. Var hinn ákærði því sýknaður af kröfum ákæruvaldsins 237
- E tók ófrjálsri hendi, ásamt öðrum manni, tékkhefti. Ritaði síðan hann eða félagi hans marga tékka, er þeir seldu og fölsuðu ýmis nöfn undir. Var E dæmd refsing vegna þessa, eins árs fangelsi 570

Skuldamál.

- Pípulagningameistarinn E var beðinn að gera við hitalögn í íbúð á neðri hæð í húsi einu hér í bæ. Um íbúðina lágu einnig lagnir frá efri hæð. Er farið var að kanna skemmdir, taldi E, að bilun væri á pípulögn, er lá um neðri hæðina

- frá efri hæð. Kvaddi hann S, eiganda og íbúanda efri hæðarinnar, á vettvang. Sýndi hann honum skemmdirnar og átti við hann nokkrar umræður. Taldi hann, að samkomulag hefði orðið um, að hann gerði við hitalögn efri hæðarinnar um leið, enda lágu pípur í sama stökk. Er E krafði S um greiðslu, neitaði S greiðslu og taldi sig ekki hafa beðið E að vinna neitt verk og eigi hefði verið nokkur ástæða til að vinna við hans lagnir. Dæmt, að allar líkur bentu til þess, að lagnir efri hæðar hefðu verið skemmdar og nauðsyn borið til að skipta um þær og rétt að gera það eins og á stóð. S hefði ekki sérstaklega mót-mælt því, að gert væri við pípulagnir hans um leið og gert var við pípulagnir neðri hæðar, og bæri honum því að greiða fyrir vinnuna 164
- H starfaði hjá fyrirtækinu S. Veiktist hann, og lánaði fyrirtækið honum nokkurt fé til að fara til útlanda sér til heilsu-bótar. Alllöngu síðar krafði fyrirtækið H um greiðslu á fé þessu. H neitaði greiðslu á þeim forsendum, að hann hefði verið verkstjóri hjá S og ætti því rétt á kaupi í þrjá mánuði, þó að hann hefði verið fjarverandi vegna veikinda. Af þeim sökum ætti hann fé hjá S, en ekki öfugt. Dæmt, að ósannað væri, að H hefði verið ráðinn verkstjóri með verkstjórakjörum hjá S, og var H því dæmt að greiða skuldina Fyrirtækið S krafði SÁ um greiðslu skuldar samkvæmt viðskiptareikningi sínum. SÁ lagði fram kvittanir, þar sem virtist sem skuldin væri að fullu greidd. S gat eigi sannað, að kvittanir þessar vörðuðu sömu og einu greiðslu, sem hann vildi telja, og var því SÁ sýknaður af kröfum S .. 275
- T krafði H um endurgjald fyrir smíði, bæði efni og vinnu, innréttinga nokkurra. H dæmt að greiða hina umkröfðu skuld, enda hefði hann eigi sýnt fram á, að endurgjald það, sem T krafðist, væri ósanngjarnt 487
- S krafði Ó um viðgerð á skipi einu. Ó sótti eigi þing í héraði, og var málið því dæmt eftir kröfu S. Ó áfrýjaði síðan málinu. Í Hæstarétti var talið, að hann hefði eigi fullnægt skilyrðum 45. gr. laga nr. 57/1962, og kæmu því málsástæður hans eigi til álita í Hæstarétti. Var héraðsdómur því staðfestur 770
- Kaupmaðurinn S hafði selt kjötverzluninni T lunda. Krafði S síðan T um greiðslu, og var T dæmt að greiða skuldina .. 784
- Í októbermánuði 1967 rituðu sex rækjuútgerðarmenn á Bíldudal, þar með talinn F, fyrirtækinu M, sem tók rækju til vinnslu, bréf, þar sem segir, að í samningnum á Ísafirði um rækjuveiðar sé tekið fram, að verði gengisfelling, hækki verð til rækjuveiðisjómanna sem henni nemi. Þeir á Bíldudal telji sig því eiga að bera sama úr bótum og rækju-

veiðisjómenn á Ísafirði. Verð rækjunnar úr sjó verði ákveðið kr. 8.50 fyrir hvert kílógramm, en verði gengisfelling, hækki verðið sem henni nemur. Þiðja bréfitendur síðan um, að rækjukaupandinn M staðfesti með bréfi, að samkomulag það, sem gert sé á Ísafirði, gildi einnig á Bildudal. M svaraði bréfi þessu hinn 30. október 1967, þar sem segir, að fyrirtækið staðfesti að greiða það tilgreinda verð fyrir rækjuna og sömuleiðis, að verði gengisfelling, þá hækki verð í hlutfalli við það. Í bréfinu er tekið fram, að M sé eigi kunnugt um hvernig samningsákvæðin varðandi gengisfellingu séu orðuð í ísfirzka samningnum. Hins vegar vilji M taka fram, að hann leggi þann skilning í verðhækkun í sambandi við gengislækkun, að hún verki ekki aftur fyrir sig. Í málinu kom fram, að í samningnum á Ísafirði, sem um var rætt, var svo um samið, að yrði veruleg gengislækkun á samningstímabilinu, sem hrófli þeim grundvelli, sem samkomulag þeirra byggist á, þá verði það tekið til endurskoðunar. Veruleg gengisfelling varð á íslenzku krónunni 24. nóvember 1967. Þrátt fyrir það, var samningur rækjuútgerðarmanna og rækjukaupenda á Ísafirði eigi tekinn til endurskoðunar og engin verðhækkun varð á Ísafirði vegna gengisfellingarinnar. M neitaði að hækka verð rækjunnar við gengisfellingu. Krafði F þá M um verðmismun miðað við, að verðið á rækjunni yrði hækkað hlutfallslega við gengisfellinguna. Dæmt, að tilmæli F og félaga hans í bréfinu frá 28. október 1967, um verðhækkun vegna gengisfellingar, hafi byggzt á rangri og villandi frásögn um samninga rækjuútgerðarmanna og rækjukaupenda á Ísafirði. Þessi villandi frásögn F og félaga hans hafi hins vegar orðið tilefni til hins hvatvíslega loforðs M. Eins og málavöxtum væri háttað, væri hann því óbundinn af loforðinu. Var M því sýknaður af kröfunni

884

Stefnur. Stef nubirting.

SÁ, sem átti lögheimili í Seltjarnarneshreppi, rak ásamt öðrum manni smásöluverzlun í Reykjavík með ótakmarkaðri ábyrgð, hafði eftirlit með bókhaldi verzlunarinnar og skrifstofu í sama húsi. Fyrirtækið S í Reykjavík stefndi SÁ til greiðslu skuldar. Var stefna í héraði gefin út 6. desember 1968 með eins sólarhrings stefnufresti, en birt 9 dögum fyrir þingfestingu fyrir starfsmanni fyrrgreindrar verzlunar. Var dæmt, að birting þessi væri gild og stefnufrestur eigi of skammur, sbr. 3. mgr. 93. gr. laga nr. 85/1936

275

Í máli til viðurkenningar á eignarrétti að fasteign, sem var innan jarðar lögbýlis eins, var stefnt með opinberri stefnu. Fram kom, að eigi voru þinglesnar eignarheimildir fyrir

$\frac{1}{3}$ hluta lögbýlisins, og var því talið rétt að stefna með opinberri stefnu, en þeir aðiljar, sem þinglesnir voru eigendur, létu sækja þing í héraði 410

Stjórnarskráin.

Stjórnsýsla.

Söluskattur. Sjá skattar.

Tekjuskattur. Sjá skattar.

Tékkamisferli.

Manni, sem gaf út innistæðulausa tékka, dæmd refsing 194
Maður einn hafði greitt viðskiptavinum sínum með innistæðulausum tékkum. Hér var um frekar litlar fjárhæðir að ræða og hafði ákærði greitt féð. Var honum dæmt skil-orðsbundið varðhald 45 daga 1079

Tilraun.

Togveiðar. Sjá fiskveiðabrot.

Tolllagabrot.

Tómlæti.

Málshöfðunarfrestur til heimtu bóta vegna ólögmæts lögbanns var látinn líða. Máli, höfðað eftir þann tíma, var vísað frá héraðsdómi 33
Markamannvirki, er átölulaus höfðu verið um langt skeið, talin ráða landamerkjum. 719

Umferðarlög. Sjá bifreiðir.

Hinn 15. júlí 1964 ók A bifreið sinni um Hvalfjörð til Reykjavíkur. Er hann kom að útskoti einu á veginum, hafi hann séð bifreið, er B ók, koma á móti sér. Handan útskotsins hafi verið ræsi og vegurinn þar mjórri, en þar sem B hafi verið langt í burtu, hafi hann haldið áfram með um 40 km hraða miðað við klukkustund og vikið vel til vinstri, er yfir ræsið kom. B hafi hins vegar ekið mjög hratt og innarlega á veginum. Hafi hann ekið hiklaust áfram og á bifreið A. Hins vegar kveðst B hafa ekið hægt, eða með um 30—40 km miðað við klukkustund. Hann hafi séð A þegar langt var á milli bifreiðanna og reiknað með, að hann staðnæmdest á útskotinu, og því haldið hiklaust áfram. A hafi hins vegar ekki stöðvað og árekstur orðið, en vegur mjór þarna. Talið sannað, að B hefði ekki ekið á sinni

vinstri vegarbrún og gálauslega miðað við aðstæður. A hefði heldur eigi sýnt fulla aðgát með því að aka framhjá útskotinu. Sök skipt þannig, að $\frac{2}{3}$ hlutar voru lagðir á B, en $\frac{1}{3}$ hluti á A

10

U Ók bifreið sinni af bifreiðastæði norðan þjóðminjasafns og ætlaði yfir norðurhelling Hringbrautar og austur þá götu. Hann kveðst hafa gætt vel í kringum sig áður en hann ók af stað og séð bifreið koma vestur Hringbraut á vinstri akrein. Þeirri bifreið hafi verið ekið mjög hægt og hún það langt í burtu, að nægur tími hafi verið til að aka yfir götuna. Hafi hann því ekið af stað, og er hann hafi verið kominn nokkuð út á götuna, hafi hann séð til ferða bifreiðar B, sem hafi komið á hægri akrein vestur Hringbraut á miklum hraða. Hafi árekstri ekki orðið forðað. B kveðst hafa ekið vestur Hringbraut. Bifreið hafi verið á hægri akrein samsíða bifreið hans, en þó aðeins framar, og önnur bifreið á vinstri akrein spölkorn á undan. Kveðst B þá hafa fært sig yfir á hægri akrein fyrir framan bifreið þá, sem var á hægri hönd. Er hann hafi verið búinn að rétta bifreið sína af á þeirri akrein, hafi verið hægt mjög á hraða þeirrar bifreiðar, sem til hliðar var, og önnur bifreið hafi þá komið frá vinstri á hægri ferð og árekstur orðið. Dæmt, að B hefði ekið óhæfilega hratt í umrætt sinn og sýnt gáleysi við akreinaskiptinguna, og því talinn eiga einn sök á árekstrinum

22

G var ölvaður og með óspektir í Keflavík. Lögreglan kom á vettvang og stillti til friðar. Var G tekinn í leigubifreiðina. Lögreglumenn viku sér frá og tók þá G bifreiðina og ók henni spöl. Var honum vegna þessa dæmt fangelsi þrjá mánuði, skilorðsbundið, og sviptur ökuleyfi í eitt ár

202

Hinn 25. nóvember 1965 ók J bifreið sinni áleiðis til Keflavíkur. Á móts við svonefnda Ytri-Skor stóð vörubifreið, eign K. Ók J aftan á bifreiðina og meiddist mjög mikið. Vegur þarna er steiptur, um 7.5 m á breidd, en utan hans báðum megin er 2 m malarborinn vegjaðar. Vörubifreiðin er 2.35 m á breidd og hafði verið skilin eftir yzt á syðri hellingi hins steipta hluta vegarins. Bifreið J rakst undir hægri pallhorn vörubifreiðarinnar. Hemlaför bifreiðar J reyndust vera um 21 m. Vörubifreiðin var mannlaus og ljóslaus og með sprunginn hægri afturhjólbarða. Glitmerki sáust ekki á vörupallshorni. J kvaðst hafa ekið á um 40—50 km hraða miðað við klukkustund og haft á lægri ljósgeisla. Norðanstormur hafi verið og frost og skafið nokkuð yfir veginn. Hann hafi alls ekki orðið var bifreiðarinnar fyrir en áreksturinn varð. Ökumaður vöruf lutningabifreiðarinnar kvaðst hafa verið að flytja vörur til Keflavíkur, er

- sprungið hafi hjólbarði á bifreiðinni, og hafi hann því orðið að skilja hana eftir til að fá annan hjólbarða, en hann hafi ekki haft varahjólbarða. J hafði keypt húftryggingu fyrir bifreiðina hjá váttryggingarfélagi, er greiddi J verðmæti hennar, en krafði síðan Ö, ökumann vöruflutningabifreiðarinnar, um fé það, er það hafði greitt. Dæmt, að staðsetning vöruflutningabifreiðarinnar af hendi Ö hefði verið slík, að hún hefði skapað verulega hættu fyrir þá ökumenn, er um veginn öku, en vegur þessi sé einn af fjölförnustu þjóðvegum landsins og byggður sem hraðbraut. Var því megin-sök lögð á Ö. Hins vegar var talið, að J hefði eigi sýnt fulla aðgæzlu með hliðsjón af ökuskilyrðum og öðru, og var því talið rétt, að hann yrði talinn eiga $\frac{1}{4}$ hluta sakar, og var því Ö gert að greiða váttryggingarfélaginu $\frac{3}{4}$ hluta tjóns-ins. Sératkvæði 344
- G var handtekinn við akstur bifreiðar. Rannsókn á blóði hans gaf til kynna „reducerandi“ efni í blóði hans, er samsvör-uðu 2.09% af vínanda. Var G dæmdur sekur um ölvun við akstur og sæta 20 daga varðhalds, og vera sviptur ökuleyfi ævilangt 430
- M var að nokkurri drykkju ásamt félagi sínum. Komu þeir þar að, er dráttarvél ein stóð og öku henni nokkurn spöl. Við frumrannsókn viðurkenndi M að hafa ekið dráttar-vélinni, en vildi draga það til baka síðar. „Reducerandi“ efni í blóði hans mældust samsvara 0.97% af vínanda. Var M talinn hafa gerzt sekur um brot gegn umferðar- og áfengislögum, svo og um nytjastuld vegna framferðis síns og dæmdur í 45 daga varðhald og sviptur ökuleyfi ævi-langt, en honum hafði áður verið refsað fyrir svipuð brot 494
- Ó var sakaður um akstur bifreiðar undir áhrifum áfengis á árinu 1964. Strax eftir atburð þennan var tekin af honum varðstjóráskýrsla, en hann kom eigi fyrir dóm fyrr en 5. nóvember 1965, og var hann þá yfirheyrður lítillega. Ákæra var útgefin 20. nóvember 1965 og birt 14. janúar 1966. Málið drógst síðan, og kom Ó fyrir dóm 20. febrúar 1966. Síðan var ekki dómþing háð í málinu fyrr en 4. apríl 1968. Sökin var því fyrnd samkvæmt 1. tl. 81. gr. og 2. mgr. 82. gr. laga nr. 19/1940, og var Ó sýknaður af ákærunni. 586
- S var í bifreið sinni suður á Reykjanesskaga. Festi hann hana þar í aurbleytu. Kveðst S síðan hafa þurft að ganga nokkra leið niður á þjóðvegin og hitt þar nokkra ökumenn í bifreiðum, er eigi hafi getað hjálpað honum. Einn þessara manna hafi gefið honum brauðsneið og tvo áfenga bjóra. Skömmu síðar hafi borið þarna að yfirlögregluþjóninn í Hafnarfirði, sem ók honum síðan til Hafnarfjarðar. Yfir-lögregluþjóninn telur áfengislykt hafa verið af S, er þeir

óku til Hafnarfjarðar. Blóðsýni var tekið úr S og reyndust „reducerandi“ efni í því samsvara 1.49‰ af vínanda. S neitaði áfengisneyzlu, og fram kom, að tveir löggæzlumenn fóru með S frá lögreglustöðinni eftir að frumskýrslur höfðu verið af honum teknar, fram á Reykjanesskaga til að ná í bifreið hans. Kváðust þeir ekki hafa fundið áfengislykt af S og ekki séð á honum ölvunareinkenni. Talið, að þessi atriði væru í ósamræmi við niðurstöður rannsóknar á vínandanum í blóði S. Kannað var um feril blóðsýnis S. Kom fram, að það hafði verið rannsakað ásamt 6 öðrum sýnum. Í því, er minnst vínandamagn sýndi, reyndust vera „reducerandi“ efni sem samsvara 0.39‰ af vínanda, er svarað gæti til neyzlu tveggja bjóra. Fram kom, að maður sá, er þetta blóðsýni var úr, hafði lent í umferðarslysi, en farið af vettvangi áður en löggæzlumenn komu að, og eigi fundizt fyrir en rúmum fjórum klukkustundum síðar, en lögreglumaður sá, er tók af honum skýrslu, taldi af hon- áfengislykt. Fram kom, að vinnuhættir á rannsóknarstofunni voru eigi slíkir, að loku væri fyrir það skotið, að blóðsýni kynnu að ruglast. Samkvæmt þessu var S sýknaður af kröfu ákærvaldsins um refsingu og ökuleyfisvptingu vegna ölvunar við akstur 987

S ók bifreið sinni frá vinnustað sínum til heimilis síns og ók þar út af veginum. Fór hann síðar heim til sín og hóf drykkju áfengis. S viðurkenndi að hafa neytt áfengis áður en hann hóf aksturinn. Í blóði hans voru talin vera „reducerandi“ efni, er samsvöruðu 1.60‰ af vínanda. S var talinn hafa gerzt sekur um ölvun við akstur og dæmt varðhald 10 daga og sviptur ökuleyfi í eitt ár 1004

Tveir menn tilkynntu til lögreglunnar í Reykjavík, að maður hefði verið að aka bifreið, að því er virtist undir áhrifum áfengis. Höfðu þeir séð til mannsins út um glugga. Er löggæzlumenn komu á vettvang, var bifreið sú, sem um ræðir, mannlaus, en volg. Var þá farið til eiganda hennar og ökumanns, S, er var áberandi ölvaður. Reyndust „reducerandi“ efni í blóði hans samsvara 1.60‰ af vínanda. S viðurkenndi drykkju kvöldið áður, en taldi sig alls ekki hafa neytt áfengis þá um daginn, er hann ók bifreiðinni, en hafið drykkju síðar. Dæmt, að leggja verði til grundvallar, að ákærði, S, hafi við aksturinn verið með áhrifum áfengis, svo við lög varði. Ekki væri hins vegar unnt að leggja til grundvallar niðurstöður blóðrannsóknar um vínandamagn í blóði S, þar sem óvíst væri, hve mikils áfengis hann kunni að hafa neytt eftir að akstri lauk og þar til hann var handtekinn. Var því brot hans fært undir 1. mgr. 24. gr. umferðarlaga nr. 40/1968. Var honum dæmt varðhald

í 15 daga og sviptur ökuleyfi ævilangt, en um ítrekað brot
var að ræða 1115

Umferðarréttur.

J krafðist þess í máli einu, að viðurkenndur yrði eignarréttur hans að sumarbústaðarlandi og umferðarréttur um land jarðar að sumarbústaðnum. Viðurkenningu á eignarréttinum var synjað og þá einnig kröfunni til umferðarréttarins 410

SK hafði selt SÁ land. Deila reis um það, hvar og hvernig SÁ skyldi fá umferð að landi sínu. Mál þetta var upphaflega dæmt í héraði og áfrýjaði til Hæstaréttar, og dæmt þar 20. júní 1969. Var málsmeðferðin ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi, þar sem eigi hefði öllum aðiljum, er hagsmuna höfðu að gæta, verið stefnt fyrir Hæstarétt. SÁ höfðaði þá mál af nýju á hendur SK um umferðarréttinn. Héraðsdómur í málinu komst að þeirri niðurstöðu, að Ó, sem SK hafði selt land, væri eigi skylt að þola umferð um leiguland sitt né láta í té vegarstæði án sérstakt samnings, og var því sýknaður. Hins vegar var SK í héraðsdómi dæmdur til þess, að viðlögðum dagsektum, að afla SÁ réttar til umferðar og vegarlagningar um leiguland Ó. Héraðsdómarrinn dæmdi því SK til að afla SÁ með samningum við Ó umferðarréttar um leigulandið. Eigi verður fullyrt fyrirfram, hvernig slíkri samningsgerð mundi reiða af. Var því eigi hægt að ákveða slíkt með dagsektum. Samkvæmt þessu var talið, að málið hefði eigi fengið þá meðferð, að dómur yrði lagður á það í Hæstarétti, og var því dómurinn ómerktur, svo og málsmeðferð og málinu vísað frá héraðsdómi 749

Umsýsla.

Nokkrir menn keyptu öll hlutabréf í hlutafélaginu M. Í sambandi við kaupin gaf hlutafélagið út aðalskuldabréf og hlutdeildarskuldabréf. Í aðalskuldabréfinu var svo á kveðið, að það skyldi geymt í Landsbanka Íslands í Reykjavík eða síðari umboðsmönnum lánveitenda. Landsbanki Íslands tók við aðalskuldabréfinu og veitti móttöku greiðslu afborgana og vaxta og greiddi eigendum hlutdeildarskuldabréfanna. Varð af þessu nokkur kostnaður fyrir bankann. Krafði bankinn síðan hlutafélagið, sem var skuldari samkvæmt bréfinu um greiðslu þessa kostnaðar. Af hendi hlutafélagsins var því haldið fram, að krefja ætti skuldareigendur, þ. e. eigendur hinna einstöku hlutdeildarskuldabréfa um kostnað þennan. Dæmt, að bankinn hefði mátt treysta því, að allur venjulegur kostnaður í sambandi við bréf þessi yrði greiddur af skuldara aðalskuldabréfsins. Var því félagið dæmt til að greiða bankanum umræddan kostnað ... 536

Uppboð.

Uppboðspoli áfrýjaði uppboði til ógildingar, og var það aðallega á því byggt, að hann hefði verið sviptur lögræði og eigi hefði verið leitað samþykkis dómsmálaráðuneytisins, áður en uppboðsafsal var gefið. Krafan eigi tekin til greina, enda engir þeir gallar á uppboðsgerðinni, er varðað gætu ógildingu hennar, en lögtaksgerðum, sem hún byggðist á, var eigi áfrýjað. Sératkvæði

72

G var eigandi íbúðar í fjölbýlishúsi. Í fjölbýlishúsi þessu var húsfélag. Ein hitalögn var til hússins, og greiddu hinir einstöku íbúðareigendur hitakostnað svo og framlag til viðgerðar á lóð og kostnað vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði til hússjóðsins. G var í vanskilum við banka einn, er átti veðkröfu í íbúð hans. Lauk því þannig, að íbúðin var seld á nauðungaruppboði. Krafðist húsfélagið þá, að því yrði greidd skuld G vegna hitakostnaðar, hússjóðsframlag, lóðarsjóðsframlag og kostnaðar vegna rafmagnsnotkunar í sameiginlegu húsnæði, sem lögveðskrafa af uppboðsandvirði. Talið, að þar sem einungis einn neytlumælir vegna heits vatns væri í húsinu og eigi tæki til að mæla hitavatnsnotkun einstakra íbúða, þá væri upphitun í fjölbýlishúsinu algerlega sameiginleg, og væri því rétt samkvæmt ákvæðum 15. gr. laga nr. 19/1959 að jafna hitunarkostnaðinn niður á íbúðarhafa eftir rúmmáli íbúðar. Bæri því hver íbúðarhafi eftir meginreglu um skuldaskipti óskoraða samábyrgð á greiðslu þess heits vatns, er til hússins rynni. Hér væri því um sameiginlegan rekstur að ræða, eftir eðli hlutarins og samkvæmt meginstefnu 11. gr. laga nr. 19/1959. Það væri þannig eðlileg skýring laganna, að sá hluti hitunarkostnaðar, sem samkvæmt rétttri niðurfjöfnun kæmi á hverja íbúð, sbr. grunnrök 4. mgr. 11. gr. og grunnrök 14. gr. fyrrgreindra laga, væri tryggður með lögveði í íbúðinni ef íbúðarhafinn lenti í vanskilum. Hliðstætt var talið gilda um hina aðra kröfuliði, og var því lögveðrétturinn tekinn til greina og að húsfélagið skyldi fá greitt beint af uppboðsandvirði. Sératkvæði

479

Háseti á bát fékk eigi greidd laun sín, og var útgerðarmaðurinn dæmdur til að greiða honum launin. Fékk hann jafnframt sjóveðrétt í báti þeim, er hann hafði verið lögskráður á, til tryggingar launakröfunni. Bátur þessi var síðan seldur á nauðungaruppboði, og krafðist S þá hluta af uppboðsverði til greiðslu á launakröfu sinni. Eigandi bátsins krafðist þess, að S fengi eigi greitt af uppboðsandvirði og vísaði til þess, að hann hefði kært ýmis viðskipti S vegna bátsins til sakadóms. Krafa þessi var eigi tekin til greina, enda hvorki dómi þeim né fjárnámi, er uppboðið byggðist á,

áfrýjað	559,	563
Í uppboðsmáli einu var um það deilt, hvort ábúandi á jörð ætti rétt til að ganga inn í hæsta boð. Jörðin var eign dánarbús og margra samerfingja, en einungis einum þeirra, sem var ábúandi á jörðinni, var stefnt fyrir Hæstarétt. Var málinu því vísað frá Hæstarétti		591

Upptaka eigna.

Afli og veiðarfæri fiskiskips, sem verið hafði að ólöglegum veiðum, gerð upptæk		77
Afli og veiðarfæri skips, sem verið hafði að ólöglegum fiskveiðum, gerð upptæk		212
Afli og veiðarfæri báts, er verið hafði að óleyfilegum fiskveiðum, gerð upptæk	1151,	1159

Úrskurður.

Lagt fyrir aðila að afla frekari gagna í máli, er rekið var fyrir Hæstarétti		1142
--	--	------

Útburður.

S var félagi í byggingarsamvinnufélagi einu, B. B ákvað að reisa hús fyrir félagsmenn sína að Kóngsbakka 12 hér í borg. Var gerður byggingarsamningur við S og ákveðið hvaða íbúð honum bæri. Er leið á bygginguna, risu nokkrir úfar með þeim B og S. S flutti inn í íbúðina, er hún var að mestu leyti tilbúin, en án samþykkis B. B taldi, að S hefði eigi staðið skil á greiðslum vegna íbúðarinnar, og hann hefði engan rétt til hennar og krafðist útburðar á honum. Útburðar var synjað, þar sem raunverulega væri einungis deilt um reiknings- og skuldaskil vegna íbúðarinnar, sem byggð hefði verið fyrir S, og ætti málið því eigi undir fógetaðóm		311
---	--	-----

Útivist aðilja.

Áfrýjandi sótti ekki þing. Útivistardómar 1, 85, 86, 87, 210, 211, 363, 364, 365, 543, 679, 680, 798, 799, 800, 1002, 1003		
--	--	--

*Útsvör. Sjá skattar.**Vanreifun.*

Héraðsdómur ómerktur vegna ófullkominnar kröfugerðar og vanreifar, og málinu vísað frá héraðsdómi		225
Mál til innlausnar á veiðiréttindum í vötnum jarðar talið mjög vanreifað, þar sem eigi kæmi fram hverjir væru þinglesnir eigendur jarðar, né hvernig veiði í vötnum þeim, er um var		

fjallað, væri ráðstafað. Þá væri matsgerð í málinu mjög ófullkomin. Var héraðsdómur ómerktur og málinu vísað frá héraðsdómi	296
Héraðsdómur ómerktur vegna vanreifunar og málinu vísað frá héraðsdómi, enda þótt stefndi í héraði hefði eigi sótt þar þing	393
Í skiptamáli einu var kröfugerð eigi talin nægilega skýr og gagnasöfnun mjög áfátt. Var úrskurður skiptadóms því felldur úr gildi og málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dóms af nýju	578
Í opinberu máli var hluta bótakröfu vísað frá héraðsdómi vegna vanreifunar	601
Í máli einu um búskipti hjóna, er slitu hjónabandi sínu, var talið, að mjög skorti á gögn og reifun, og var úrskurður skiptadóms felldur úr gildi og málinu vísað heim í hérað til meðferðar að nýju	670
Í máli einu hafði í héraði fallið niður þingsókn af hálfu stefnda. Krafðist stefnandi dómtöku. Dómari benti á, að mjög skorti gögn í málinu. Þannig hefðu aðiljar eigi komið fyrir dóm og engin vitni. Stefnandi sinnti þessu ekki og krafðist dómtöku. Héraðsdómari vísaði þá málinu frá dómi vegna vanreifunar. Sá dómur var kærður, en staðfestur í Hæstarétti	762
Talið, að mál til heimtu bóta, sem vísað var til gerðardóms, væri að nokkru vanreifað	908
Í máli einu milli félags og framkvæmdastjóra þess krafði félagið framkvæmdastjórann um fjárskil og skaðabætur, en framkvæmdastjórinn krafði félagið um bætur. Málið talið vanreifað og vísað frá héraðsdómi	933
Fasteignasalinn H höfðaði mál gegn húseigandanum K til greiðslu sölulauna. K sótti ekki þing í héraði. Fasteignasalinn lét eigi fram koma gögn um hvað unnið hefði verið að samningsgerð, né yfirlit það, sem um ræðir í 4. gr. laga nr. 47/1938. Var málið því talið svo vanreifað, að því var vísað frá héraðsdómi. H kærði dóm þennan, sem var staðfestur	968
Héraðsdómur ómerktur vegna vanreifunar og málinu vísað heim til löglegrar meðferðar og uppsögu dóms af nýju ..	1035

Varnarsamningur við Bandaríki Norður-Ameríku.

Ökumaður bifreiðar meiddist, þegar hann fór út af vegi. Ástæðan til slyssins var talin bilun í stýrisbúnaði bifreiðarinnar, en illa hafði verið hirt um bifreiðina og hún eigi skoðuð. Var það talin sök bifreiðareiganda og bifreiðarstjórinn ætti rétt á bótum fyrir meiðsli sín. Greiðsla var dæmd úr hendi ríkissjóðs samkvæmt lögum nr. 110/1951	544
---	-----

Varnarþing.

Mál til innlausnar á veiðiréttindum skal rekið fyrir héraðs-
dómi í þeirri þinghá, sem veiðivötnin eru 296

Vátryggingar.

Vátryggingarfélagi, sem selt hafði bifreiðareiganda skyldu-
tryggingu fyrir bifreið hans, gert að greiða aðilja, er varð
fyrir tjóni af völdum bifreiðarinnar, bætur óskipt með
bifreiðareiganda 22, 386, 396, 902

Í máli einu, sem dæmt var í Hæstarétti 24. marz 1964, krafði
V þá G og Ó óskipt um bæt看 vegna vinnuslyss. Úrslit í
Hæstarétti urðu þau, að G var sýknaður af kröfum V, en
Ó dæmt að greiða honum bæt看. V krafði síðan Ó um
greiðslu samkvæmt hæstaréttardóminum, og innti Ó hana
af hendi. Höfðaði Ó síðan mál á hendur G til heimtu fjár
þess, er hann hafði þannig innt af hendi. Með dómi Hæsta-
réttar 2. febrúar 1968 var felld á G fébótaábyrgð á verki
því, er leiddi til slyss þess, er bóta var krafizt fyrir, og var
G dæmt að endurgreiða Ó það fé, er hann hafði innt af
hendi til V, auk málskostnaðar. G hafði keypt venjulega
ábyrgðartryggingu hjá vátryggingarfélaginu T. Krafði G
nú T um endurgreiðslu á því fé, er hann hafði lagt út.
Með ábyrgðarskírteini því, er T hafði gefið út til handa G
17. júlí 1958, tókst T á hendur að tryggja G gegn þeirri
einkaréttarábyrgð, er hvíldi á G sem vinnuveitanda við
pípulagnir og þess háttar. Var tryggt fyrir skaðabóta-
skyldu, er á G kynni að falla samkvæmt íslenzkum lögum
eða réttarvenju á því sviði, sem í skírteininu væri getið,
enda væri skaðabótaskyldan afleiðing af tjóni á mönnum
eða munum og ekki viðtækari en venjuleg skaðabótaskylda
utan samninga. Dæmt, að bótakrafan, sem reis vegna múr-
brots, væri innan þess sviðs, sem tryggingin næði til, og
hefði félagið T átt rétt á að reka málið fyrir hönd G.
Dæmt, að slys það, sem var undirrót málsins, væri við starf-
semi í svo nánnum tengslum við pípulagningastarfsemi G,
að bæt看 greiddar af honum féllu undir ákvæði trygginga-
skírteinisins, og T bæri því að endurgreiða G tjónbæt-
urnar. Eigi væri T skylt að endurgreiða málskostnað í
máli V, gegn G og Ó, sem dæmt var í Hæstarétti 24. marz
1954, sbr. 1. mgr. 92. gr. laga nr. 20/1954. Hins vegar var
T gert að endurgreiða G kostnað í máli því, sem dæmt var
í Hæstarétti 2. febrúar 1968. Sératkvæði 47

Vátryggingarfélag krefur ökumann bifreiðar um bæt看 vegna
tjóns, sem varð á bifreið, er tryggð hafði verið húftrygg-
ingu hjá vátryggingarfélaginu 344

Vátryggingarfélagið Sj húftryggði bifreið M. Jafnframt lánaði

Sj M nokkurt fé, og var skuldin tryggð með sjálfsvörzlurveði í bifreiðinni og fram tekið, að veðið næði einnig til húftryggingarbóta, ef bifreiðin færist. M stóð fyrst í skilum með greiðslu afborgana og vaxta af skuldabréfinu. Síðan urðu vanskil af hans hendi. M seldi Æ bifreiðina. Eigi var sú sala tilkynnt skráningaryfirvöldum né Sj. Æ tók við bifreiðinni og húftryggði hana hjá Sa. Nokkru síðar fór bifreiðin fyrir björg og eyðilagðist. Sa greiddu Æ út húftryggingarbætur. Sj stefndi M til greiðslu skuldarinnar, og fékk dóm á hendur honum og viðurkenndan veðrétt í bifreiðinni. Er selja skyldi bifreiðina, fannst hún ekki, og fram kom, að hún var eyðilögð. Sj. krafði þá Æ um greiðslu. Bæði M og Æ urðu gjaldþrota og fékk Sj ekki greiðslu úr þeirra hendi. Sj krafði nú Sa um greiðslu á þeim forsendum, að Sa hefði verið óheimilt að greiða vátryggingarféð nema gæta þess, að Sj fengi greiðslu, enda skuldabréfið þinglesið. Talið, að Sa hefði verið grandlaus um veðböndin, og því hefði eigi verið skylt að kanna um það efni sérstaklega, sbr. 2. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1954 380

Hinn 27. janúar 1968 brann verksmiðjuhús eitt á Akureyri. Vörubirgðir verksmiðjunnar og innbú var tryggt hjá vátryggingarfélaginu A. Greiddi A síðan eigendum bætur, samkvæmt samkomulagi, er þeir gerðu sín á milli. Nam bótafjárhæðin kr. 1.325.210.00. A taldi, að kviknað hefði í húsinu út frá rafmagni og krafði því R, rafveitu þá, er átti lagnir, um endurgreiðslu þess fjár. Með álitni dómkvaddra manna, bæði í Hæstarétti og í héraði, voru taldar leiddar það sterkar líkur að því, að lagt var til grundvallar, að orsök eldsvoðans hefði verið óforsvaranleg gerð og staðsetning raflínu, er flutti orku til annars húss, rétt hjá verksmiðjuhúsi því, sem um var að ræða. Í málinu kom fram, að verkstjóri R hafði um morgunn, áður en bruninn varð, séð að línan var gölluð rétt við verksmiðjuhúsið, án þess að gera ráðstafanir til úrbóta. Samkvæmt þessu var talið, að R bæri fébótaábyrgð á því tjóni, er hús-eigandi varð fyrir við eldsvoðann. Þar sem A hafði bætt húseigandanum tjónið, var talið, að hann ætti samkvæmt 1. mgr. 25. gr. laga nr. 20/1954 rétt á því, að A endurgreiddi tjónið. Hins vegar var talið, að sök R væri eigi stórkostleg og byggðist öðrum þræði á gáleysi starfsmanna hans, yrði að beita niðurlagsákvæðum 1. mgr. 25. gr. laga nr. 20/1954 og lækka skaðabótaábyrgðina. Fjárhæð kröfunnar var, eins og áður greinir, byggð á samkomulagi fyrirsvarsmanna verksmiðjueigenda og A. Eigi var unnt að afla frekari gagna um hið raunverulega tjón, og með hliðsjón af því og að lækka bæri fébætur úr hendi R, var R dæmt

að greiða A kr. 800.000.00. Sératkvæði	1044
G hafði keypt dráttarvél með skurðgröfu. Vátryggði hana hjá vátryggingarfélaginu S og segir í beiðninni, að hann vilji kaupa ábyrgðartryggingu fyrir dráttarvél, sem sé ætluð til landbúnaðarframkvæmda. Síðar var vélin notuð við ýmis konar vinnu, m. a. til að grafa skurð á þéttbýlissvæði. Í eitt sinn skemmdi hún rafstreng. Var eigandi dráttarvélarinnar talinn bótaskyldur, og greiddi hann eiganda rafstrengsins bæt看ur. Krafði hann síðan vátryggingarfélagið S um endurgreiðslu bótanna. Dæmt, að ágreiningslaust væri, að vátryggingarsamningur aðilja hefði eigi tekið til annars tjóns en þess, er fallið hafi undir hina lögboðnu ábyrgðartryggingu, samkvæmt 70. gr. laga nr. 26/1958, og að greiðsluskylda S gagnvart G hvíli á því, hvort tjón það, sem málið sé risið af, hafi orðið með þeim hætti, að G hefði borið á því skaðabótaábyrgð, samkvæmt ákvæðum 67., sbr. 69. gr. umferðarlaga. Dæmt, að þar sem dráttarvél G var í notkun í umrætt sinn sem fastskorðuð, óhreyfanleg vinnuvél, er knúði skurðgröfutæki það, sem við hana var tengt og tjóninu olli. Tjónið hafi þannig ekki staðið í sambandi við notkun dráttarvélar sem ökutækis. Verði skaðabótaábyrgð G á tjóni því eigi reist á reglum umferðarlaga. Samkvæmt því var S sýknaður af kröfu G	1143

Veð. Sjá og sjóveð.

Vátryggingarfélagið Sj húftryggði bifreið M. Jafnframt lánaði Sj M nokkurt fé, og var skuldin tryggð með sjálfsvörzluveði í bifreiðinni og fram tekið, að veðið næði einnig til húftryggingarbóta, ef bifreiðin færirist. M stóð fyrst í skilum með greiðslu afborgana og vaxta af skuldabréfinu. Síðan urðu vanskil af hans hendi. M seldi Æ bifreiðina. Eigi var sú sala tilkynnt skrásetningaryfirvöldum né Sj. Æ tók við bifreiðinni og húftryggði hana hjá Sa. Nokkru síðar fór bifreiðin fyrir björg og eyðilagðist. Sa greiddu Æ út húftryggingarbæt看ur. Sj stefndi M til greiðslu skuldarinnar og fékk dóm á hendur honum og viðurkenndan veðrétt í bifreiðinni. Er selja skyldi bifreiðina, fannst hún ekki, og fram kom, að hún var eyðilögð. Sj krafði þá Æ um greiðslu. Bæði M og Æ urðu gjaldþrota og fékk Sj ekki greiðslu úr þeirra hendi. Sj krafði nú Sa um greiðslu á þeim forsendum, að Sa hefði verið óheimilt að greiða vátryggingarféð nema gæta þess, að Sj fengi greiðslu, enda skuldabréfið þinglesið. Talið, að Sa hefði verið grandlaus um veðböndin og því hefði eigi verið skylt að kanna um það efni sérstaklega, sbr. 2. mgr. 57. gr. laga nr. 20/1954	380
---	-----

Veiðiréttindi.

Í máli, þar sem krafizt var innlausnar veiðiréttinda í vötnum jarðar, var dæmt, að málið skyldi rekið fyrir héraðsdómi í þeim hreppi, þar sem vötnin voru. Þá var á það bent, að atvinnumálaráðherra skyldi leita álits bæði eigenda veiðiréttinda og landeigenda, áður en leyfi yrði veitt til innlausnar veiðiréttinda 296

Veikindadagar.

H var starfsmaður fyrirtækisins S. H. veiktist og var lengi frá störfum. Hann taldi sig hafa verið verkstjóra hjá S og krafðist því þriggja mánaða launa í veikindaforföllum sínum. Talið, að H hefði eigi sannað, að hann hefði verið ráðinn sem verkstjóri og S því sýknaður af kröfum hans 173

*Venjuréttur.**Verðlagsbrot.*

Verkkaup. Sjá vinnulaun.

*Verksamningar.**Vextir.*

Vextir í slysamáli, eldri en fjögurra ára, taldir fyrndir 498
 Í skuldamáli einu milli tveggja kaupmanna voru í héraði dæmdir 12% ársvextir af skuld. Í Hæstarétti var dæmt, að vextir skyldu vera 7% 784

Viðskiptabréf.

Nokkrir menn keyptu öll hlutabréf í hlutafélaginu M. Í sambandi við kaupin gaf hlutafélagið út aðalskuldabréf og hlutdeildarskuldabréf. Í aðalskuldabréfinu var svo ákveðið, að það skyldi geymt í Landsbanka Íslands í Reykjavík eða hjá síðari umboðsmönnum lánveitenda. Landsbanki Íslands tók við aðalskuldabréfinu og veitti móttöku greiðslu afborgana og vaxta og greiddi eigendum hlutdeildarbréfanna. Varð af þessu nokkur kostnaður fyrir bankann. Krafði bankinn síðan hlutafélagið, sem var skuldari samkvæmt bréfinu, um greiðslu þessa kostnaðar. Af hendi hlutafélagsins var því haldið fram, að krefja ætti skuldareigendur, þ. e. eigendur hinna einstöku hlutdeildarbréfa, um kostnað þennan. Dæmt, að bankinn hefði mátt treysta því, að allur venjulegur kostnaður í sambandi við bréf þessi yrði greiddur af skuldara aðalskuldabréfsins. Var því félagið dæmt til að greiða bankanum umræddan kostnað 536

A seldi B fasteign fyrir milligöngu fasteignasalans E. Verð fasteignarinnar var kr. 600 þús., og greiddi B af kaupverðinu kr. 339 þús. með handhafaskuldabréfum, sem tryggð voru með veði í flutningaskipi einu. Fram kom, að bréf þessi voru í vanskilum og skuldari var algerlega ófær um að inna greiðslu af hendi og bréfin því verðlaus. A krafði B um nafnverð bréfanna í reiðufé og að E yrði dæmdur óskipt með B til að greiða fé þetta. Talið, að A hefði tekið við veðskuldabréfunum á þeirri forsendu, að með þeim fengi hann örugga greiðslu á þeim hluta verðs hinnar seldu fasteignar. B, sem var kunnugt um, að fjárhagur skuldara bréfanna var mjög lélegur og bréfin í vanskilum. Þar sem A fékk engan hluta verðs íbúðarinnar fyrir bréf þessi, var B dæmt að greiða honum nafnverð bréfanna, enda ekki fram komið, að verðið hefði verið ákveðið óeðlilega hátt með hliðsjón af greiðsluháttum. Fasteignasalinn var hins vegar sýknaður, þar sem ósannað var talið, að hann hefði tekið nokkra ábyrgð á því, að bréfin væru góð, og ósannað, að hann hefði á annan hátt hagað sér þannig, að hann yrði skaðabótaskyldur

647

Vinnulaun. Vinnusamningar.

E var starfsmaður hjá atvinnufyrirtækinu Í. Um vorið 1967 tóku nokkrir atvinnurekendur, þar á meðal Í, upp þann hátt, að í stað þess að greiða starfsmönnum laun í reiðufé, að leggja það í bankabækur á þeirra nafn og afhenda bækurnar starfsmönnum. Gekk svo um nokkurt skeið. Er nokkur tími hafði liðið, neituðu starfsmenn að taka þannig við launum sínum og kröfðust þeirra í reiðufé. Höfðaði E mál á hendur Í til greiðslu fjárisins, en hann hafði tekið við bankabók, þar sem innistæða var jöfn launum þeim, er hann skyldi fá. Dæmt, að samkvæmt 1. gr. laga nr. 28/1930 um greiðslu verkkaups, ætti E réttarkröfur til þess, að Í greiddi honum verkkaup hans í reiðufé. En þar sem Í hefði lagt verkkaup inn á sparisjóðsbók E við viðurkenndan banka og E, sem hefði sparisjóðsbókina í vörslum sínum, hefði ekki veitt Í færi á að taka féð úr bankanum, var Í sýknaður að svo stöddu af kröfum E

29

H var starfsmaður fyrirtækisins S. Veiktist hann og var sjúkur um langt skeið. Lánaði S honum fé til utanfarar til heilsu-bótar o. fl. Krafði fyrirtækið H síðan um greiðslu. H neitaði greiðslu á þeirri forsendu, að hann hefði verið verkstjóri hjá S og átt rétt á 3ja mánaða kaupi, þó að hann væri fjarverandi vegna veikinda. Ætti hann því fé hjá S, en ekki ófugt. Dæmt, að ósannað væri, að H hefði verið ráðinn hjá S sem verkstjóri með þeim réttindum, sem verkstjórar

- hafa, og var því H dæmdur til að greiða S skuldina 173
- J** var háseti á skipi H. J fór fyrirvaralaust úr skiprúmi og taldi sig gera það vegna vanskila á launagreiðslum. H taldi sig hins vegar hafa orðið fyrir verulegu tjóni vegna brottfarar J úr skiprúmi. Dæmt, að ósannað væri, að H hefði verið í vanskilum á greiðslum launa, þegar J hætti störfum. Var H gert að greiða J laun hans, en þau lækkuðu nokkuð vegna tjóns, sem hann hefði valdið H með hinni heimildarlausu brottför úr skiprúmi 326
- H** hafði starfað sem bryti við heimavistarskóla einn. Í júniránuði 1966 réði skólastjóri skólans H sem bryta næsta skólaár. Seint í ágúst sama ár tilkynnti skólastjórinn H, að hann segði upp ráðningarsamningnum. H krafði ríkissjóð skaðabóta vegna riftunar samningsins. H var eigi talinn eiga rétt á skaðabótum, þar sem sannað væri, að háttsemi hans hið fyrra ár í húsakynnum skólans, svo sem ölbrugg og fleira, væri óviðurkvæmilegt og samrýmdist eigi starfi hans, og hefði skólastjóra verið heimilt að rifta ráðningu. Var ríkissjóður því sýknaður af kröfum H 459
- R** réðist verzlunarstjóri fyrir verzlun, er K rak. Í starfssamningi var ákveðið, að reynslutími væri 6 mánuðir, og á þessum reynslutíma gæti hvor aðilja sagt upp samningnum með viku fyrirvara. Að reynslutímanum loknum væri uppsagnarfrestur hins vegar 3 mánuðir. R hóf starf sitt 19. febrúar 1960. Þann 30. september 1960 var R fyrirvaralaust vikið úr starfi af fyrirsvarsmönnum K. Var á því byggt, að óeðlileg rýrnun væri í verzlun þeirri, er hann veitti forstöðu. R krafðist launa í 3 mánuði frá 30. september 1960 að telja. Í málinu voru lagðar fram vörutalningarskýrslur um hver mánaðamót. Skýrslur þessar sýndu mikla rýrnun á vörum. Hins vegar var R eigi viðstaddur vörutalningu 30. júní og eigi heldur hinn 31. ágúst. Þá voru skýrslur þessar óundirritaðar. Talið, að K hefði eigi sannað, að R hefði brotið af sér í starfi, og var K því dæmt að greiða R laun, miðað við 3ja mánaða uppsagnarfrest 680
- Hinn 7. júní 1965 réðist T sem skipstjóri á bát, sem A átti, en A var háseti á bátnum. Er komið var úr veiðiferð 27. júlí 1965, kom A eigi til skips. T gaf hins vegar öðrum vélstjóra leyfi og A gaf stýrimanni leyfi, þar sem hann taldi eigi unnt að sigla skipinu þannig. Með þessu taldi T, að A hefði vikið honum fyrirvaralaust úr starfi. Hins vegar ræddi hann ekkert við A. Bjuggu þeir þó í sama bæ. T krafði A nú um laun, sem hann taldi sig eiga vegna skipstjórnar sinnar á bátnum, svo og laun í 3 mánuði vegna uppsagnarinnar. Með hliðsjón af þeim samskiptum, að T ræddi ekki við A a. m. k. í 10 daga eftir 27. júlí, var eigi

- talið, að hann gæti gert kröfu um bætur fyrir fyrirvaralausabrottvikningu. Hins vegar var A dæmt að greiða T aðrar kröfur vegna útgerðarinnar. T hafði krafizt sjóveðréttar í bátnum, en sjóveðréttur var fyrndur, þar sem stefna var eigi birt í málinu fyrr en 2. ágúst 1968. Sératkvæði í héraði 693
- Á var stýrimaður á skipi E. Slasaðist hann við vinnu sína 3. apríl 1968. Hafði Á þá verið í þjónustu E um tveggja ára skeið. Vegna slyssins var Á óvinnufær í marga mánuði. Greiddi E honum kaup í 5 mánuði, sem samsvaraði fastakaupi, fæðisdögum og fridögum, en vildi hins vegar ekki greiða honum laun vegna yfirvinnu, er hann hafði misst af vegna slyssins. Á krafði nú E um greiðslu fyrir yfirvinnuna. Ósannað var talið, að E hefði gefið Á fyrirheit um yfirvinnulaun, enda yfirvinnan algerlega tilviljana-kennd á skipinu. Í kjarasamningi aðilja sagði, að veikist stýrimaður eftir að vera orðinn fastur starfsmaður, beri honum auk þess, sem getið er um í sjómannalögum, allt að þriggja mánaða kaup. Talið, að þetta ákvæði gæfi eigi rétt til heimtu launa fyrir yfirvinnu í veikindaforföllum, enda það eigi í samræmi við framkvæmdavenju íslenskra skipafélaga. Var krafan því eigi til greina tekin 984

Vinnuslys. Sjá skaðabætur.

Vitni.

Víxlar. Víxilmál.

- Skuldurum samkvæmt víxli dæmt að greiða handhafa víxilsins víxilfjárhæðina 294
- Verksmiðjan Á seldi O á árinu 1963, og voru þær að nokkru greiddar með víxlum samþykktum af O, er skyldu greiðast á árinu 1963. O greiddi ekki víxlana á gjalddaga og Á hófst ekki handa um innheimtu þeirra fyrr en með stefnu, birtri 20. maí 1970, og höfðaði þá mál til heimtu þeirra með vísan til 72. gr. laga nr. 93/1923. Talið, að þar sem hér væri um vöruúttekt að ræða, væri krafan fyrnd samkvæmt 1. mgr. 3. gr. laga nr. 14/1905 352
- Hinn 22. maí 1969 höfðaði bankinn S mál gegn R til greiðslu víxils, er hann hafði gefið út til greiðslu 13. júlí 1965. R sótti þing í héraði til að byrja með, en síðar féll þingsókn niður. Var málið þá dómtekið. Fyrir Hæstarétti hafði R uppi þá kröfu, að víxilkrafan væri niður fallin fyrir fyrningu. Dæmt, að eigi hafi átt sjálfkrafa að dæma um fyrninguna, þar sem þing var sótt í upphafi af hálfu R. Skilýrðum 45. gr. laga nr. 57/1962 hefði eigi verið fullnægt í Hæstarétti og kæmi fyrningarástæðan eigi til álita þar.

Var því dæmt, að R bæri að greiða víxilinn
 A hafði upphaflega ritað nafn sitt undir orðinu samþykkur á víxilblað eitt. Síðar ritaði B nafn sitt sem útgefandi á víxilblaðið og ábakti það með nafni sínu. Síðan ábakti C víxilblaðið. Að svo búnu var víxilblaðið sent Ó nokkrum. Ó eða einhver annar ritaði síðan nafn Ó á stað greiðanda á víxilblaðið. Ó seldi S víxilinn og ritaði Ó þá, svo og sambýlskona hans, nöfn sín ofan við orðið samþykkur á víxilblaðið, en Ó strikaði út nafn A af víxilblaðinu í viðurvist S. Þar sem A var eigi greiðandi samkvæmt víxiltextanum fullgerðum, var hann eigi bundinn sem samþykkjandi víxilsins, sbr. 25. og 29. gr. víxillaga nr. 93/1933. Þar sem nafn hans var strikað út af víxlinum í viðurvist S, var A eigi talinn bera aðra víxilábyrgð. Þar sem víxilblaðið var þannig útfyllt og nafnritun á því breytt, eftir að þeir B og C höfðu ritað nöfn sín á það, voru þeir eigi bundnir að víxilrétti. Voru því þeir A, B og C sýknaðir af kröfu S í málinu .. 739

Þinglýsing.

Þingsókn.

F lét eigi sækja þing í héraði, þótt honum væri löglega stefnt. Hann áfrýjaði málinu til Hæstaréttar, en þar var hinn áfrýjaði dómur og málsmeðferð í héraði ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi. Þrátt fyrir það var F gert að greiða málskostnað fyrir Hæstarétti 393
 Hinn 22. maí 1969 höfðaði bankinn S mál gegn R til greiðslu víxils, er hann hafði gefið út til greiðslu 13. júlí 1965. R sótti þing í héraði til að byrja með, en síðar féll þingsókn niður. Var málið þá dómtekið. Fyrir Hæstarétti hafði R uppi þá kröfu, að víxilkrafan væri niður fallin fyrir fyrningu. Dæmt, að eigi hafi átt sjálfkrafa að dæma um fyrningu, þar sem þing var sótt í upphafi af hálfu R. Skilyrðum 45. gr. laga nr. 57/1962 hefði eigi verið fullnægt í Hæstarétti, og kæmi fyrningarástæðan eigi til álita þar. Var því dæmt, að R bæri að greiða víxilinn 690

Þingvottar.

Að því fundið, að eigi var nema einn vottur við fjárnámsgerð 341

Þjáningabætur. Sjá skaðabætur.

Þjófnaður.

Menn voru dæmdir sekir fyrir að taka ófrjálsri hendi veiðarfæri. Var það talið varða aðstoðarmann 2 mánaða fangelsi, en aðalmenn 3 mánaða fangelsi, skilorðsbundið 601.

Maður stal frakka úr fatageymslu í banka einum og var dæmt fangelsi tvo mánuði	1075
--	------

Protabú. Sjá skiptamál.

Ærumeiðingar.

Manni dæmd sekt, kr. 2.500.00, fyrir ummæli um dómara í málsskjali einu	64
Ummæli forstjóra hlutafélags í máli einu, dæmd ómerk og forstjóranum gert að greiða sekt	933

Ölvun. Sjá áfengislög.

Örorka.

Örorkumat framkvæmt af læknum	97, 301, 334, 386, 434
-------------------------------------	------------------------

Öryggiseftirlit ríkisins.

Öryggiseftirlit ríkisins lætur í té álit um orsakir slyss og umbúnað á vinnustað	3
Eftir atvikum eigi talið skipta máli, þótt vanrækt hefði verið að tilkynna Öryggiseftirliti ríkisins um slys í hraðfrystihúsi	334

Hæstaréttardómar 1970

REGISTUR

Leiðréttingar:

Bls. XX. Neðanmálgrein 1. lína a. o., „10. marz 1970“, á að vera „10. marz 1964“. Neðanmálgrein 3. lína a. o., „1. júní 1970“, á að vera „1. júní 1964“.

Bls. XXIX. Neðanmálgrein 1. lína a. o., „10. marz 1970“, á að vera „10. marz 1964“. Neðanmálgrein 3. lína a. o., „1. júní 1970“, á að vera „1. júní 1964“.

Bls. XXXI. Neðsta lína, „apríl 1964“, á að vera „ágúst 1964“. Neðanmálgrein 1. lína a. o., „10. marz 1970“, á að vera „10. marz 1964“.

